

ความเข้าใจในธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลัก
ภาษาศาสตร์ของครูผู้สอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา
ในกรุงเทพมหานคร

ปริญญานิพนธ์

ของ

สุรางค์ ชาทิยานนท์

สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ตึกวิทย ๑๑ ถนนราชดำเนิน กรุงเทพมหานคร โทร. ๓๑๒๑๘๗๖. ๓๑๑๕๐๕๖

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

มีนาคม ๒๕๒๒

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ความเข้าใจในธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลัก
ภาษาศาสตร์ของครูผู้สอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา
ในกรุงเทพมหานคร

มทกคยอ

ของ

สุรางค์ ชาคิยานนท์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

มีนาคม 2522

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อพิจารณาว่า ครูผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษา มีความเข้าใจเกี่ยวกับธรรมชาติการเรียนรู้ภาษา และวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์หรือไม่ เมื่อแยกกลุ่มประชากรออกตามวุฒิ ประสบการณ์ในการสอน ประสบการณ์ในการอบรม และวิชาเอกที่เรียนมา พร้อมทั้งเปรียบเทียบว่ากลุ่มแต่ละกลุ่มมีความเข้าใจแตกต่างกันหรือไม่

ผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบเกี่ยวกับความเข้าใจในเรื่องธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ ไปทดสอบกับครูผู้สอนภาษาอังกฤษจำนวน 329 คน ที่สุ่มมาจากครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษาในส่วนกลาง จำนวน 31 โรงเรียน ผลการวิจัยมีดังนี้

1. ครูที่สอนระดับ ม.ศ.ต้น ม.ศ.ปลาย และ ม.ศ.ต้น - ปลาย มีความเข้าใจในธรรมชาติการเรียนรู้ภาษา และวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ ไม่แตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน
2. ครูที่มีวุฒิสูงจะมีความเข้าใจในธรรมชาติการเรียนรู้ภาษา และวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ สูงกว่าครูที่มีวุฒิต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน
3. ครูที่มีประสบการณ์สอนมานาน จะมีความเข้าใจในธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ ไม่แตกต่างกับครูที่มีประสบการณ์สอนน้อย ซึ่งผิดไปจากสมมติฐาน
4. ครูสอนภาษาอังกฤษที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก มีความเข้าใจในธรรมชาติการเรียนรู้ และวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ สูงกว่าครูสอนภาษาอังกฤษที่ไม่ได้เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน
5. ครูสอนภาษาอังกฤษที่มีประสบการณ์ในการอบรม จะมีความเข้าใจในธรรมชาติการเรียนรู้ภาษา และวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ ไม่แตกต่างจากครูที่ไม่ได้เข้ารับการอบรม ซึ่งผิดไปจากสมมติฐาน

THE UNDERSTANDING OF THE NATURE OF LANGUAGE ACQUISITION
AND THE LINGUISTIC METHOD OF TEACHING ENGLISH
AMONG SECONDARY SCHOOL ENGLISH TEACHERS
IN BANGKOK METROPOLIS

AN ABSTRACT

BY

SURANG CHATIYANONDA

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree
at Srinakharinwirot University

March, 1979

The purposes of this study are to determine how English teachers, with different academic and teaching experiences, teaching in Bangkok understand the nature of language acquisition and the linguistic method of teaching English as foreign language; ^{to} and whether the differences in their understanding are statistically significant.

A test on the nature of language acquisition and the linguistic method of teaching English as a foreign language was administered to 329 English teachers, randomly drawn from 31 secondary schools in Bangkok. The following results are obtained:

1. There was no significant difference among teachers at the upper secondary, the lower secondary and both levels in their understanding of the nature of the language acquisition and the linguistic method of teaching English as a foreign language;

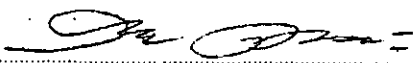
2. Teachers with a higher education qualification have a better understanding of the nature of language acquisition and the linguistic method of teaching English than the lower of those with an education qualification at the level of .01;

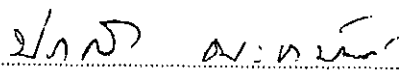
3. There is no significant differences in the understanding of the nature of language acquisition and the linguistic method of teaching experience and those with fewer years;

4. Teachers who were English major have a better understanding of the nature of language acquisition and the linguistic method of teaching English than those who were not English majors at the level of .01;

5. There was no significant difference in the understanding of the nature of language acquisition and the linguistic method of teaching English between teachers with in-service training in English teaching and those with such training.

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตได้พิจารณาปัญหานี้อย่างถี่ถ้วนแล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

 ประธาน

 กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยได้รับความช่วยเหลือและคำแนะนำอย่างดียิ่งจาก
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิชัย กิสสระ รองศาสตราจารย์ปราณี ธนะชานันท์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สำออง หิรัญบุรณะ พรินซ์ และอาจารย์ดวงเดือน ศาสตร์ภักดิ์
ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการและอาจารย์ใหญ่ทั้ง 31 โรง ตลอดจนทั้งอาจารย์ใหญ่
โรงเรียนมัธยมสาธิต ประสานมิตร โรงเรียนมัธยมพิทยฯ และเพื่อนอาจารย์ภาษาอังกฤษ
ที่กำลังเรียนในภาคการศึกษานี้ ที่กรุณาให้ความร่วมมือ ความสดวกในการเก็บและรวบรวม
ข้อมูล

นอกจากนี้ยังมีบุคคลอีกหลายท่าน ที่ได้กรุณาให้ความช่วยเหลือและให้กำลังใจจน
ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงด้วยดี ผู้วิจัยขอขอบพระคุณไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย

สุรางค์ ชาทิยานนท์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	4
สมมุติฐานในการค้นคว้า	5
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	5
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	6
คำนิยามศัพท์เฉพาะ	7
2 ทฤษฎีและเอกสารที่เกี่ยวข้อง	10
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า	10
ธรรมชาติของภาษาและความรู้เกี่ยวกับภาษาอังกฤษ	10
จิตวิทยาการเรียนรู้ภาษาและพัฒนาการการเรียนรู้ภาษาของเด็ก	26
ทฤษฎีเกี่ยวกับการสอนตามหลักภาษาศาสตร์	37
ผลงานวิจัยเกี่ยวกับปัญหาการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย	48
งานวิจัยเกี่ยวกับปัญหาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กไทย	55
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	62
กลุ่มตัวอย่าง	62
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล	64
การเก็บรวบรวมข้อมูล	67
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	68

4	ผลของการศึกษาค้นคว้า	70
	เกณฑ์การตัดสินความเข้าใจของครู	70
	ผลของการศึกษาค้นคว้า	70
	ค่าคะแนนเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน จากแบบทดสอบ	
	ของกลุ่มตัวอย่าง	71
	การวิเคราะห์ข้อมูล	74
5	สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	82
	จากความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	83
	กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา	83
	การวิเคราะห์ข้อมูล	84
	อภิปรายผลทั่วไป	84
	สรุปผลการวิจัย	89
	ข้อเสนอแนะ	90
	บรรณานุกรม	93
	ภาคผนวก	99

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1	ค่าคะแนนเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน จากแบบทดสอบ	71-73
2	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความเข้าใจในธรรมชาติ การเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ ของครูที่สอนในระดับต่าง ๆ	79
3	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความเข้าใจในธรรมชาติ การเรียนรู้ภาษา และวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ ของครูที่มีวุฒิแตกต่างกัน	79
4	การทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ของ ความเข้าใจในธรรมชาติของการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอน ภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์	80
5	ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของครู ที่มีประสบการณ์ในการสอนแตกต่างกัน	81
6	ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของครู สอนภาษาอังกฤษที่เรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษ และไม่ได้เรียน ภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก	81
7	ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของครู ที่เคยอบรมในก้านวิธีสอนภาษาอังกฤษ และไม่เคยอบรม ในก้านวิธีสอนภาษาอังกฤษ	82

ภูมิหลัง

การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในประเทศไทย ได้เริ่มกระทำกันอย่างเป็นทางการมานานตั้งแต่รัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (กานดา ณ ถลาง 2513 : 1) จะเห็นได้ว่าเราได้ให้ความสำคัญต่อภาษาอังกฤษ รองลงมาจากภาษาไทย ตามแผนการศึกษาแห่งชาติเดิม (2503) ภาษาอังกฤษก็ได้รับการจัดเข้าไว้เป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรประถมศึกษาตอนปลาย สัปดาห์ละ 3 - 5 ชั่วโมง แล้วแต่จะเลือกเอาระหว่างวิชาที่ลดศึกษากับวิชาภาษาอังกฤษ นั่นคือ เราได้จัดเวลาให้เด็กไทยได้มีประสบการณ์ในด้านวิชาภาษาอังกฤษยาวนานขึ้น ทั้งนี้ไม่นับรวมถึงโรงเรียนราษฎร์ที่จัดสอนภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาลหรือชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง อย่างไรก็ตามเท่าที่เป็นอยู่นั้น การเรียนการสอนภาษาอังกฤษของเราไม่ค่อยได้ผลเท่าที่ควร แม้ว่าจำนวนเวลาที่เด็กใช้ในการเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาตอนปลาย 3 ปี และชั้นมัธยมศึกษาอีก 5 ปี ประมาณ 880 - 1280 ชั่วโมง ภายในระยะเวลา 8 ปี นับว่าเป็นช่วงเวลาที่น่าพอใจพอสมควร แต่เมื่อมองคุณภาพของการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กไทยก็พอใจเป็นกลางแล้ว เราต้องยอมรับโดยไม่มีข้อแม้ว่า เด็กไทยเรายังไม่มีความสามารถในภาษาอังกฤษเท่าที่ควรเป็น (กานดา สินธุวานนท์ 2505 : 2) ทั้ง ๆ ที่นักภาษาศาสตร์ เช่น ไบรซ์ แวน ไชอค (แวน ไชอค. 1963 : 2) กล่าวยืนยันว่าในช่วงระยะเวลา 6 ปีนั้น ควรจะเพียงพอสำหรับฝึกให้นักเรียนให้มีทั้ง 4 ทักษะ ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ภายในวงจำกัดของคำศัพท์ซึ่งเป็นพื้นฐาน ถ้าหากนักเรียนมีเวลาเรียนสัปดาห์ละ 5 ชั่วโมง จริง ๆ แล้ว ในปลายปีที่สาม นักเรียนควรจะรู้และเข้าใจโครงสร้างที่เป็นพื้นฐาน

ทั้งหมด และใช้เวลาที่เหลืออีก 3 ปีนั้น ไปในการอ่านและฝึกฝนทักษะในด้านการเขียน และการสนทนาให้ดีขึ้น หรืออาจศึกษากฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ของภาษาใหม่เป็นการเพิ่มเติมได้ สาเหตุประการหนึ่งของข้อบกพร่องในเรื่องนี้ อาจเกิดจากวิธีการสอนของครู กล่าวคือ ครูยังไม่เข้าใจวิธีสอน สอนด้วยความรู้ผิด ๆ ประกอบกับการไม่มีครูผู้ทรงคุณวุฒิเพียงพอกับการที่จำเป็นต้องสอนภาษาอังกฤษให้กับเยาวชนของประเทศ (กานดา ณ ถลาง 2505 : 11) วิลาศ หันนาคินทร์ (วิลาศ หันนาคินทร์ 1970 : 11) ได้กล่าวถึงปัญหาเกี่ยวกับครูสอนภาษาอังกฤษไว้ตอนหนึ่งว่า การขาดแคลนครูภาษาอังกฤษที่มีคุณสมบัติที่เหมาะสมในโรงเรียนมัธยมศึกษา หรือประถมศึกษา เป็นสิ่งที่บั่นบັงคับกีดกันให้ต้องจึกครูที่มีพื้นฐานทางภาษาอังกฤษอ่อนหรือมีประสบการณ์ด้านความรู้เกี่ยวกับวิธีสอนน้อยมาสอน ปกติครูสอนภาษาอังกฤษจะเป็นผู้ที่จบวิชาเอกในสาขาอื่น ด้วยเหตุนี้เองการสอนภาษาอังกฤษของเราเท่าที่เป็นอยู่จึงไม่ก้าวหน้าเท่าที่ควร แมคเกรเกอร์ (McGregor. 1971 : 4 - 5) กล่าวถึงปัญหาการสอนภาษาอังกฤษในทัศนะของตัวเองกันว่า สิ่งแรก ที่ควรสังเกตก็คือนักเรียนที่ได้รับการสอนจากครูที่ได้ผ่านการอบรมมาไม่เพียงพอ และมีความรู้ด้านภาษาอังกฤษน้อยมาก่อน เด็กก็จะได้รับฟังภาษาอังกฤษที่ไม่ถูกต้อง และเรียนรู้สิ่งที่ผิดนั้นมาโดยตลอด

การขาดครูที่มีคุณสมบัติที่เหมาะสมในการสอนภาษาอังกฤษ เป็นปัญหาสำคัญ เพราะครูสอนเป็นตัวจักรที่จะทำให้เด็กนักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ผลตามที่ต้องการ ครูสอนจะเป็นตัวอย่างของนักเรียน ดังเช่นคำกล่าวของกรมการฝึกหัดครู (กระทรวงศึกษาธิการ 2505 : 106) ว่าการเรียน การสอนจะดีมากน้อยเพียงไร หาใช่อยู่ที่ประสิทธิภาพ การศึกษา หลักสูตร หรือวิธีสอนของครูไม่ แต่ขึ้นอยู่กับ "ตัวครูเอง" เป็นประการสำคัญ ครูต้องมีความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาที่ตนสอนอย่างลึกซึ้ง ความสำคัญของครูผู้สอนภาษาต่างประเทศก็คือ ต้องเป็นครูที่เอนดีที่สุด (ม.ล. บุญเหลือ ญูชร 2498 : 45 - 52) ครูต้องเป็นผู้ที่ได้รับจัดฝึกหัดด้านการสอนภาษาอังกฤษมาโดยเฉพาะ ทั้งนี้เพราะภาษา

ต่างประเทศไม่ใช่ภาษาของผู้สอน และไม่มีประเทศใดในโลกที่สามารถจ้างครูที่เป็นเจ้าของภาษามาสอนภาษาให้นักเรียนของตนได้ทั่วประเทศ จำเป็นต้องอาศัยครูในชาติของตนเองเป็นผู้สอน เช่นในประเทศไทย ก็จำเป็นต้องใช้ครูไทยสอนภาษาอังกฤษเป็นต้น

กานดา ณ ถลาง (กานดา ณ ถลาง 2515 : 18) กล่าวไว้ในทำนองเดียวกันว่า ครูสอนภาษาอังกฤษจะเป็นเจ้าของภาษาหรือไม่ใช้ก็ตาม ควรจะเป็นผู้ที่มีความรู้ในตัวภาษาอังกฤษอย่างดี ในขณะที่เดียวกันก็ต้องมีความรู้ในเรื่องวิธีสอนภาษาต่างประเทศด้วย ความรู้เกี่ยวกับวิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นเรื่องสำคัญสำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษทุกคนที่จะต้องไม่หา และนำมาเป็นแนวทางปฏิบัติ ความรู้ในตัวภาษาอังกฤษ และเรื่องวิธีสอนภาษาเป็นสิ่งที่ต้องควบคู่กันไป จะขาดอย่างใดอย่างหนึ่งมิได้

การสอนตามหลักภาษาศาสตร์แม้ว่าในปัจจุบันจะได้รับการโจมตีอยู่บ้างจากนักไวยากรณ์ปริวรรต (TG Grammarian) ซึ่งเน้นกฎเกณฑ์มากกว่าการสร้างนิสัยในแง่ที่ว่า การเรียนรู้ภาษาคือการสร้างนิสัยความเคยชินซึ่งฝ่ายปริวรรตเชื่อในค่านิยมที่มีอยู่ในหัวสมองที่เรียกว่า Competence ต่างหาก อย่างไรก็ตามขณะนี้ยังไม่มีวิธีการสอนชนิดใดที่พอที่จะนำมาใช้แทนวิธีการสอนแบบนี้ แม้ว่าจะมีผู้เสนอวิธีการสอนแบบ Transformational Approach ขึ้นมา แต่ก็ยังเป็นเพียงเสนอในแง่ของทฤษฎีเท่านั้น ยังไม่มีผู้ใดชี้แจงรายละเอียดสำหรับให้ครูนำมาปฏิบัติใช้ในห้องเรียนเลย

นอกจากครูจะต้องมีความรู้ทางด้านตัวภาษาที่จะสอนและวิธีการสอนภาษานั้นเป็นภาษาต่างประเทศแล้ว ครูยังจำเป็นที่จะต้องรู้ถึงจิตวิทยาการเรียนรู้ภาษาหรือธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาของเด็กด้วย เพราะการเข้าใจในเรื่องนี้จะเป็นส่วนช่วยและเอื้อต่อการสอนภาษาของครูเป็นอย่างมาก พร้อมทั้งครูจะได้อบเห็นชอบพร่องของวิธีสอนต่าง ๆ อันขัดต่อธรรมชาติการเรียนรู้ทางภาษาของเด็กด้วย

เป็นที่น่าสงสัยว่าครูยังขาดความรู้ความเข้าใจในการสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงศึกษาถึงความเข้าใจในธรรมชาติการเรียนรู้

ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ของครูสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษา เพื่อความกระจ่างแจ้งในปัญหาดังกล่าว

ความมุ่งหมายของการค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาว่าครูสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษา มีความเข้าใจในธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนตามหลักภาษาศาสตร์มากน้อยเพียงใด
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในเรื่องธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ของครูผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย
3. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในเรื่องธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ของครูผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาซึ่งมีวุฒิต่างกัน
4. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในเรื่องธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ของครูผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาที่มีช่วงประสบการณ์ทางการสอนแตกต่างกัน
5. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในเรื่องของธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ของครูผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก และครูที่ไม่ได้เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก แล้วมาสอนภาษาอังกฤษ
6. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในเรื่องธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ของครูผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาที่มีประสบการณ์ทางการอบรมในด้านวิธีสอนภาษาอังกฤษต่างกัน

สมมติฐานในการค้นคว้า

1. ครูสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและสอนทั้งสองระดับ มีความเข้าใจในเรื่องธรรมชาติการเรียนรู้ภาษา และวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ไม่แตกต่างกัน
2. ครูที่มีวุฒิสูงจะมีความเข้าใจในเรื่องธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์สูงกว่าครูที่มีวุฒิต่ำกว่า
3. ครูที่มีประสบการณ์ทางการสอนมากจะมีความเข้าใจในเรื่องธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์สูงกว่าครูที่มีประสบการณ์น้อย
4. ครูสอนภาษาอังกฤษที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก มีความเข้าใจในเรื่องธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์สูงกว่าครูสอนภาษาอังกฤษที่ไม่ได้เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอกมา
5. ครูสอนภาษาอังกฤษที่มีประสบการณ์ทางการอบรมในค่านวิธีสอนภาษาอังกฤษ จะมีความเข้าใจในเรื่องธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์สูงกว่าครูสอนภาษาอังกฤษที่ไม่เคยได้รับการอบรมเกี่ยวกับวิธีสอนภาษาอังกฤษ

ความสำคัญของการค้นคว้า

1. ผลของการวิจัย ใช้เป็นแนวทางให้กระทรวงศึกษาธิการและมหาวิทยาลัย ตลอดจนสถาบันที่ผลิตครูสอนภาษาอังกฤษปรับปรุงการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ และจัดทำหลักสูตรในการเตรียมครูสอนภาษาอังกฤษอย่างมีประสิทธิภาพ
2. เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการอบรมครูผู้สอนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพในการสอนมากยิ่งขึ้น

3. เพื่อเป็นข้อเสนอแนะให้ครูใหญ่พิจารณาจัดครู วิชาสอนวิชาภาษาอังกฤษ
ในโรงเรียนของตนได้อย่างเหมาะสม

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะกระทำอยู่ในขอบเขตจำกัดดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่าง เป็นครูสอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษา สังกัด
กรมสามัญศึกษาที่อยู่ในส่วนกลาง โดยมีหลักเกณฑ์ในการสุ่มโรงเรียนที่มีครูสอนภาษา
อังกฤษประจำอยู่ดังนี้

1.1 เป็นโรงเรียนที่เปิดสอนทั้งมัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษา
ตอนปลาย

1.2 เป็นโรงเรียนที่สังกัดอยู่ในส่วนกลาง

1.3 ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วยครูสอนภาษาอังกฤษใน
โรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดส่วนกลาง จำนวนประมาณ 370 คน

2. ความเข้าใจในเรื่องธรรมชาติการเรียนรู้ภาษา และวิธีสอนภาษา
อังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ กำหนดไว้ 3 ประการ คือ

2.1 ความรู้เกี่ยวกับธรรมชาติของภาษา และการเรียนรู้ภาษา

2.1.1 ธรรมชาติของภาษา

2.1.2 ทฤษฎีจิตวิทยาการเรียนรู้ภาษา

2.2 ความรู้เกี่ยวกับภาษาอังกฤษ

2.2.1 ระบบเสียงภาษาอังกฤษ

2.2.2 ระบบคำของภาษาอังกฤษ

2.2.3 ระบบโครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษ

2.3 ความรู้เกี่ยวกับการสอนตามหลักภาษาศาสตร์

2.3.1 ความรู้ทั่วไปของการสอนตามหลักภาษาศาสตร์

2.3.2 ความรู้เกี่ยวกับวิธีสอน การฟัง การพูด การอ่านและ

การเขียน

3. ตัวแปรที่ศึกษามีดังนี้

3.1 ตัวแปรอิสระ ประกอบด้วย

3.1.1 ระดับชั้นที่สอน

3.1.2 วุฒิต่างครู

3.1.3 ประสบการณ์ด้านการสอน

3.1.4 วิชาเอกที่เรียนมา

3.1.5 ประสบการณ์การอบรมและไม้อบรม

3.2 ตัวแปรตาม

ได้แก่ความเข้าใจในเรื่องธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

1. ความเข้าใจในธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ หมายถึงความสามารถของครูที่มีความรู้ความเข้าใจในค่าน

1.1 ความรู้เกี่ยวกับการสอนตามหลักภาษาศาสตร์ อันประกอบด้วยความรู้ทั่วไปของการสอนตามหลักภาษาศาสตร์ และความรู้เกี่ยวกับวิธีสอน การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

1.2 ความรู้เกี่ยวกับภาษาอังกฤษ ได้แก่ระบบเสียงภาษาอังกฤษ ระบบคำของภาษาอังกฤษ และรวมทั้งโครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษ

1.3 ความรู้เกี่ยวกับธรรมชาติของภาษาและทฤษฎีจิตวิทยาการเรียนรู้ภาษา ซึ่งจะตรวจสอบความสามารถของครูว่าจะมีความเข้าใจในธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนตามหลักภาษาศาสตร์ จากคะแนนที่ได้จากการให้ครูทำแบบทดสอบที่สร้างขึ้น โดยจะนำคะแนนที่ได้ไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์ ซึ่งถ้าได้คะแนน

เท่ากับหรือสูงกว่าเกณฑ์ ถือว่ามีความเข้าใจในธรรมชาติการเรียนรู้ภาษา และวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ และต่ำกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ถือว่าไม่มีความเข้าใจในธรรมชาติการเรียนรู้ และวิธีสอนตามหลักภาษาศาสตร์

เกณฑ์ผ่านข้อทดสอบ คือคะแนนเฉลี่ย (Mean) ที่คำนวณได้จากคะแนนของแบบทดสอบความเข้าใจในธรรมชาติการเรียนรู้ และวิธีสอนตามหลักภาษาศาสตร์ของกลุ่มครูจำนวน 10 คน ซึ่งได้รับการเรียนมาตรงตามทฤษฎีที่ต่องการศึกษา และเป็นผู้มีวุฒิและคุณสมบัติอื่น ๆ เหมือนกับกลุ่มตัวอย่างทุกประการ

2. ครู หมายถึง ครูสอนภาษาอังกฤษที่ใช้ในกลุ่มตัวอย่าง

3. วุฒิต่างการศึกษา หมายถึง วุฒิต่างการศึกษาของครูในกลุ่มตัวอย่างซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ระดับ คือ

3.1 ปริญญาโททางการศึกษา ได้แก่ปริญญาบัตร ค.ม., MA. in Ed., MAT., M.Ed., MS. in Ed.

3.2 ปริญญาโททางวิชาการที่มีวุฒิต่างการศึกษาค้น ได้แก่ปริญญาโททางวิชาการและ ป.ม. หรือ พ.ม. หรือ กศ.บ. ค.บ. หรือ

3.2.1 ปริญญาตรีทางการศึกษา ได้แก่ปริญญา กศ.บ., ค.บ., ศศ.บ., BA., BS. in Ed., B. Ed.

3.2.2 ปริญญาตรีทางวิชาการที่มีวุฒิต่างการศึกษา ได้แก่ ปริญญาตรีทางวิชาการ และ ป.ม. หรือ พ.ม. หรือ Certificate in Education หรือ Diploma in Education

3.3 อนุปริญญาหรือเทียบเท่า ได้แก่ อนุ ค.บ., อนุ กศ.บ., พ.ม., ป.ม., ปก.ศ.สูง

4. ประสบการณ์ในการสอน หมายถึง ระยะเวลาที่ได้สอนติดต่อกัน ซึ่งจะแยกพิจารณาเป็น 2 กลุ่ม คือ ถ้าสอนติดต่อกัน 1 - 5 ปี จัดเป็นกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางการสอนน้อย กว่า 5 ปีขึ้นไป ถือว่ามีประสบการณ์ทางการสอนมาก

5. การอบรม หมายถึง การอบรมในด้านวิธีสอนภาษาอังกฤษ ซึ่งมีช่วงระยะเวลาการอบรมติดต่อกันตั้งแต่ 7 วันขึ้นไป
6. ระดับชั้นที่สอน แยกเป็นระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย
7. วิชาเอกที่เรียนมา หมายถึง วิชาเอกภาษาอังกฤษ
 - 7.1 วิชาเอกภาษาอังกฤษ
 - 7.2 ไม่ใช่วิชาเอกภาษาอังกฤษ แต่วิชาโทภาษาอังกฤษ
 - 7.3 ไม่ใช่วิชาเอกอังกฤษ และไม่ใช่วิชาโทภาษาอังกฤษ

- ทฤษฎีและเอกสารที่เกี่ยวข้อง

เนื่องจากการทำวิจัยเรื่องนี้ สำหรับเมืองไทยยังไม่มีผู้ทำโดยตรง ผู้วิจัยจึงได้ศึกษา ค้นคว้ารวบรวม เอกสารที่พอจะเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ได้ดังต่อไปนี้

ก. ธรรมชาติของภาษาและความรู้เกี่ยวกับภาษาอังกฤษ

1. ลักษณะของภาษา
2. ส่วนประกอบของภาษา
3. หน้าที่สำคัญของภาษา
4. คุณสมบัติที่สำคัญของภาษา
5. ทฤษฎีที่ใช้ศึกษาระบบภาษาอังกฤษ

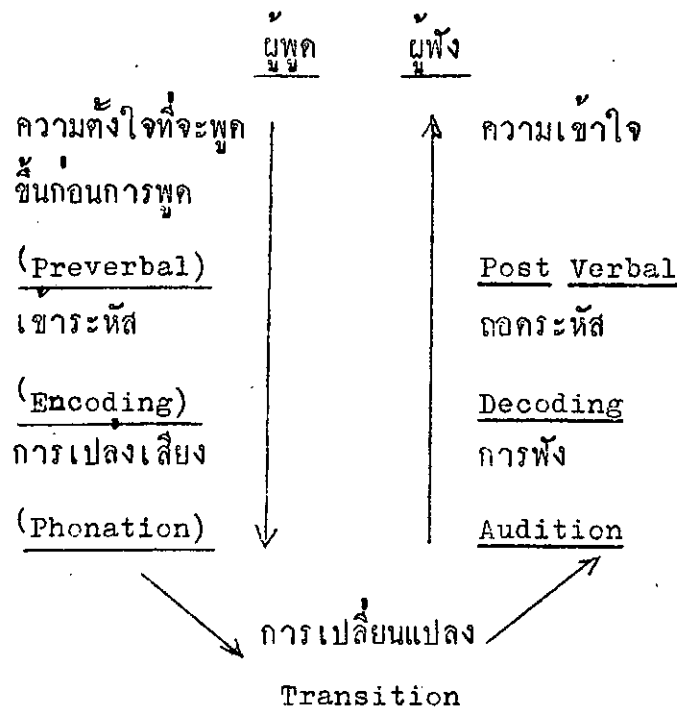
ข. จิตวิทยาการเรียนรู้ภาษา และพัฒนาการการเรียนรู้ภาษาของเด็ก

ค. ทฤษฎีเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์

ง. ผลงานวิจัยเกี่ยวกับปัญหาการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย

ก. ธรรมชาติของภาษาและความรู้เกี่ยวกับภาษาอังกฤษ

ภาษาเป็นสิ่งที่มนุษย์ใช้ในการสื่อความหมาย ถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดจากผู้พูดไปยังผู้ฟัง ในขั้นแรกผู้พูดมีสิ่งหนึ่งอยู่ในใจที่จะถ่ายทอดออกไปสู่ผู้ฟัง ผู้พูดจะเลือกรหัสหรือสัญญาณที่เหมาะสมที่ผู้ฟังจะเข้าใจได้และตรงตามความตั้งใจที่จะพูด เมื่อเลือกรหัสได้แล้วก็แปลงเสียงออกมา เมื่อเสียงแหวกอากาศออกไปก็ไปเข้าหูผู้ฟัง ผู้ฟังก็จะถอดรหัสออกมา เมื่อเข้าใจรหัสก็จะตอบสนองสัญญาณนั้น เหตุการณ์ที่เชื่อมโยงระหว่างผู้พูดและผู้ฟังในขบวนการสื่อความหมายนี้เรียกว่าเหตุการณ์ทางภาษา (Language Event) ซึ่งอาจแสดงได้ดังรูปข้างล่างนี้ (Brooks, : 1964 : 8)

มนุษย์จำเป็นที่จะต้องติดต่อซึ่งกันและกันด้วยเหตุผลเกี่ยวกับความอยู่รอดและความมั่นคง เพื่อที่จะเข้าใจกันง่ายขึ้น มนุษย์จึงสร้างภาษาขึ้นมาเป็นตัวกลาง ดังนั้นภาษาจึงเป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้ มิใช่มีติดตัวมาแต่กำเนิด หรือเจริญขึ้นเองตามวัยเวลาที่ตนเติบโต และเป็นมรดกทางสังคมซึ่งสังคมเป็นผู้ถ่ายทอดไปสู่ชนรุ่นหลัง ภาษาไม่ใช่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นหรือมีอยู่เอง , กานดา สนิชวานนท์ (กานดา สนิชวานนท์ 2506 : 10 - 11)

มุลตัน (Moulton, 1961 : 88 - 89) ได้กล่าวเน้นว่าธรรมชาติที่แท้จริงของภาษานั้นคือเสียงไม่ใช่ตัวอักษร หรือเครื่องหมายที่ปรากฏอยู่บนแผ่นกระดาษ การเรียนรู้ภาษานั้นต้องฝึกให้เกิดเป็นนิสัย มุลตันยังได้กล่าวสรุปถึงลักษณะของภาษาไว้ว่า

1. ภาษาคือคำพูด ไม่ใช่การเรียนรู้
2. ภาษาหนึ่ง ๆ นั้นเป็นชุดของนิสัย
3. ภาษาควรจะเรียนรู้ได้จากการสอน ไม่ใช่เกิดจากการบอกเล่าให้ฟัง

พูดเช่นนั้น

4. ภาษาคือคำพูดของเจ้าของภาษาเองไม่ใช่คิดเอาว่าเจ้าของภาษาคงจะ

5. ภาษาต่าง ๆ นั้นแตกต่างกัน แต่ละภาษาย่อมจะมีโครงสร้างเป็นของตนเอง
 อุดม วโรตม์สีกขิตต์ (อุดม วโรตม์สีกขิตต์ 2518 : 11 - 13) ได้กล่าวถึง
 ลักษณะทั่วไปของภาษาในแง่ความคิดของ Archibald Hill ว่าไว้ดังนี้

1. ภาษาเป็นเซตของเสียง

2. ภาษามีลักษณะที่ทำนายล่วงหน้าไม่ได้ ให้เหตุผลไม่ได้ว่าทำไมจึงใช้
 คำหนึ่งแทนสิ่งของชนิดหนึ่ง (Arbitrary)

3. ภาษามีระบบและกฎเกณฑ์

4. ภาษามีความหมายโดยที่ไม่ต้องมีสิ่งเร้าอยู่เฉพาะหน้า

5. ภาษาแต่ละภาษาย่อมมีความสมบูรณ์ในตัวเอง

6. ภาษามีลักษณะเป็นสากล

7. ภาษาเป็นลักษณะทางสังคม

8. ภาษานั้นมีจำนวนประโยคไม่รู้อยันเกิดจากการสร้างประโยคใหม่

9. ภาษามีลักษณะที่ว่าตัวหนึ่งใช้แทนที่ (Substitute) คำอื่นที่เป็นคำ

พวกเดียวกัน เพื่อให้เกิดความหมายต่าง ๆ กันได้

ภาษาในทุกภาษาจะประกอบด้วยระบบพื้นฐาน 3 ระบบ คือ

1. ระบบเสียง

2. ระบบคำ

3. ระบบโครงสร้างประโยค

ระบบคำประกอบด้วยหน่วยเสียงพื้นฐานที่บุคคลเปล่งออกมา และหน่วยเสียงแต่ละ
 หน่วยเสียงจะมีฐานที่เกิดแตกต่างกัน ทำให้มีเสียงต่างกันด้วย หน่วยเสียงที่แตกต่างกันนี้
 เรียกว่าโฟเนม ในภาษาอังกฤษมีอยู่ 37 โฟเนม

ระบบคำ คือหน่วยพื้นฐานเบื้องต้นที่มีความหมาย เกิดจากการนำเอาโฟเนมตั้งแต่ 2 โฟเนม มาประกอบกันเข้า แล้วเกิดความหมาย หน่วยคำที่มีความหมายนี้เรียกว่า มอร์ฟิม

ระบบโครงสร้างคือกระสวนหรือการเรียงตัวของหน่วยคำก่อให้เกิดรูปแบบที่มีความหมายกว้างขวางขึ้นกว่าหน่วยคำ ระบบโครงสร้างก็คือหลักไวยากรณ์ของภาษานั้นเอง

หน้าที่สำคัญของภาษามีอยู่ 2 ประการ (Carroll. 1964 : 4 และ Finocchiaro. 1974 : 5) คือ

1. เพื่อเป็นเครื่องมือในการสื่อความหมายระหว่างบุคคล อำนวยให้ผู้พูดและผู้ฟังรับรูความหมายเดียวกัน (Inter-Individual Communication) เช่น

1.1 Interpersonal ได้แก่การแสดงความสัมพันธ์ทางสังคมอันดีกับบุคคลอื่น ๆ เช่น การแสดงการยกย่อง การเห็นอกเห็นใจ การแสดงความดีใจเกี่ยวกับความสำเร็จของคนอื่น ฯลฯ

1.2 directive ได้แก่การใช้ภาษาในการควบคุมพฤติกรรมของผู้อื่นโดยการให้คำแนะนำ การตักเตือน การขอร้อง การชักจูง การอภัยโทษ ฯลฯ

1.3 referential ได้แก่การพูดเกี่ยวกับเหตุการณ์หรือสิ่งของต่าง ๆ ในสภาพแวดล้อมหรือในวัฒนธรรมของตน

2. เพื่อเป็นเครื่องมือสำหรับการคิดให้สามารถกระทำพฤติกรรมอย่างอื่น ๆ ให้เป็นไปตามความมุ่งหมายอีกกว่า (Intra-Individual Communication) เช่น

2.1 personal ได้แก่การแสดงออกทางอารมณ์ ความคิด ความต้องการ หัสนคติ ฯลฯ ของตนเองออกมา

2.2 imaginative ได้แก่การใช้ภาษาในเชิงสร้างสรรค์ต่าง ๆ เช่น ในการประพันธ์หรือการแต่งนวนิยายต่าง ๆ เป็นต้น

ภาษาใช้เครื่องหมายเป็นสัญลักษณ์ โดยเฉพาะสัญลักษณ์คำพูด ซึ่งทำให้เราสามารถนำเรื่องราวในอดีตมาใช้ในปัจจุบันได้ นับว่าเป็นปัจจัยช่วยให้เราไขประโยชน์จากประสบการณ์อดีต และสัญลักษณ์คำพูดเป็นตัวแทนความคิดรวบยอด ฉะนั้น มันจึงเป็นตัวเร่ง

ให้เราสามารถสรุปความคิดรวบยอดอันใหม่ติดตามสืบไปอีกด้วย (มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ 2517 : 224 - 225) เครื่องหมายหรือสัญลักษณ์ของภาษาที่ใช้มีคุณสมบัติสำคัญ ๆ อยู่ 3 ประการคือ (Carroll, 1964:5-7)

1. เป็นสัญลักษณ์ที่ประกอบด้วยชุดของเครื่องหมายที่เด่นเฉพาะตัวซึ่งมีจำนวนจำกัด เช่น เสียง การเรียงตัวของเสียงที่เกิดขึ้นในสารของภาษานั้น เครื่องหมายเหล่านี้ประกอบเป็นระบบการแสดงออกของภาษา เช่น ภาษาอังกฤษมีหน่วยเสียงพยัญชนะ 24 หน่วย และเสียงสระ 13 หน่วยเสียง แต่เมื่อนำเอาหน่วยเสียงเหล่านั้นมารวมกันเป็นระบบคำแล้ว ก็จะได้ระบบการสื่อความหมายที่มีจำนวนมาก

2. เครื่องหมายมีหน้าที่ให้ความหมายอ้างอิงกับสภาพความเป็นจริง คือ เครื่องหมายแสดงความสัมพันธ์ที่สอดคล้องกันกับสภาพการณ์ต่าง ๆ นอกเหนือจากตัวมันเอง ทำให้เครื่องหมายมีความหมายขึ้น เครื่องหมายในแง่นี้ก็ก่อให้เกิดระบบความหมาย เช่น ภาษาไทยว่า "ร้อน" หมายความว่าสภาพการณ์อย่างหนึ่งที่ตรงข้ามกับคำ "เย็น" หรือ "หนาว" ในขณะเดียวกัน "เย็น" และ "หนาว" ก็ยังถึงระดับความเย็นที่ต่างกัน หรือคำว่า "freeze" ในภาษาอังกฤษก็บ่งถึงสภาวะที่น้ำกำลังจะกลายเป็นน้ำแข็ง ส่วน "thaw" บ่งถึงน้ำแข็งที่กำลังจะกลายเป็นน้ำ เป็นต้น

3. เครื่องหมายเป็นลักษณะที่ต้งกันขึ้นมาโดยไม่มีเหตุผลสนับสนุนว่าทำไมต้องเรียกวัตถุอย่างหนึ่งด้วยชื่ออีกอย่างหนึ่ง เช่น เราไม่รู้จะให้เหตุผลว่าทำไมเรารู้จักเรียก

ลักษณะ นี้ว่า "นาฬิกา" และทำไมเราไม่เรียกว่า "หิน" และลักษณะเดียวกันภาษาอังกฤษกลับเรียกว่า "clock" ฝรั่งเศสเรียกว่า l'horloge เราก็ไม่ทราบจะให้เหตุผลว่าทำไมเขาถึงไม่เรียกว่า "นาฬิกา" เหมือนกับเรา และพวกเขาก็ไม่ทราบว่าทำไมเขาถึงเรียกชื่อนั้นๆ เป็นต้น

เริ่ม ในการศึกษาระบบภาษาอังกฤษในปัจจุบันมีทฤษฎีที่ใช้หลายทฤษฎี แต่ที่กล่าวถึงกันมากมีอยู่ 3 ทฤษฎี คือ

1. การวิเคราะห์ภาษาแบบดั้งเดิม (Traditional Analysis)
2. การวิเคราะห์แบบโครงสร้าง (Structural Analysis)
3. การวิเคราะห์แบบปฏิวัติ (Generative Transformational Analysis)

1. การวิเคราะห์แบบดั้งเดิม

การวิเคราะห์ภาษาตามแบบเก่ามีลักษณะการศึกษาคำภาษาอังกฤษดังต่อไปนี้ (Finocchiaro, 1974:7)

- 1.1 ศึกษาของประโยคตามความหมาย และตามความตั้งใจที่จะสื่อความหมายของผู้พูด ดังนั้นจึงแบ่งประโยคออกเป็นประโยคบอกเล่า คำถาม คำสั่ง และอุทาน
- 1.2 แบ่งประเภทของคำออกเป็น 8 ประเภท (เช่น คำนาม กริยา ฯลฯ) ตามความหมายหรือหน้าที่ เช่น คำนาม คือคำที่ใช้เรียกชื่อคน สถานที่ สิ่งของ (ความหมาย) คำ prepositions คือคำที่เชื่อมกรรมของประโยคกับส่วนอื่น ๆ ของประโยค (หน้าที่)
- 1.3 บรรยายหน้าที่ของชนิดของคำที่จะปรากฏอยู่ในประโยค เช่น คำนาม อาจทำหน้าที่เป็นประธาน กรรมของสกรรมกริยา ส่วนขยายของ linking verb กรรมของคำบุรพบท ฯลฯ
- 1.4 เน้นศึกษาคำในแง่ที่เป็นภาษาเขียนโดยเฉพาะ
- 1.5 ไม่คำนึงถึงหน้าที่หลายอย่างของภาษา
- 1.6 การศึกษาในแนวนี้ทำให้เกิดวิธีการสอนแปลไวยากรณ์

2. การวิเคราะห์ภาษาตามทฤษฎีกลุ่มโครงสร้าง

นักภาษาศาสตร์ที่เชื่อในการศึกษาคำภาษาตามทฤษฎีนี้ให้ความสำคัญกับการศึกษาคำในฐานะที่เป็นผลผลิตของสังคม หน้าที่ของนักภาษาศาสตร์ก็คือการพยายามอธิบายภาษาซึ่งเป็น

ผลผลิตทางวัฒนธรรมของสังคมตามที่สังเกตเป็นจริง นักภาษาศาสตร์ในกลุ่มนี้มีความเชื่อพื้นฐานว่า

2.1 ภาษาคือรหัสที่ใช้เสียงเป็นสัญลักษณ์ และในตัวเองไม่มี
ความหมายแต่เป็นสิ่งที่ใช้ในการถ่ายทอดความหมาย

2.2 ภาษาเป็นสิ่งที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ

2.3 ภาษาเป็นสิ่งที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ

ดังนั้น นักภาษาศาสตร์จึงทำการวิเคราะห์ศึกษาภาษาโดยมีลักษณะวิธีการ
วิเคราะห์ดังนี้ (Finocchiaro. 1974:7-8)

1. แบ่งแยกประเภทของความหมายออกเป็น 2 ประเภท คือความหมาย
ตามโครงสร้าง และความหมายประจำคำ (lexical meaning) ในประโยคที่ว่า
The woogles fapped adfinkly ซึ่งไม่มีความหมายอะไร แต่เรารู้ว่า woogles
เป็นคำนาม เพราะมี The นำหน้าและมีรูปเป็นพหูพจน์ ส่วน fapped เป็น
verb ที่อยู่ในรูปของ past tense และ adfinkly เป็น adverb

2. ถือว่าไวยากรณ์เป็นเขตของกระสวนที่คำต่าง ๆ ประกอบเรียงตัว
กันขึ้น เขตของกระสวนนี้อาจจะอยู่ในรูปของเสียงหรือรูปของคำก็ได้

3. ศึกษาภาษาอังกฤษในลักษณะ 4 ประการคือ รูปของคำ การเรียงคำ
คำการยะ (function words) และกระสวนสำเนียงสูงต่ำภายในประโยค จากข้อมูล
ที่ได้จากภาษาพูดหรือภาษาเขียน

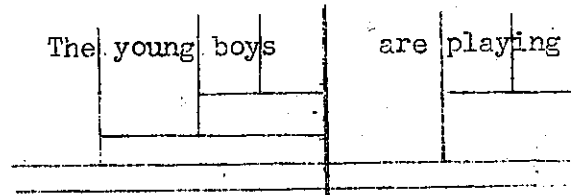
4. ในการศึกษาภาษา นักภาษาศาสตร์เริ่มจากรูปไปสู่ความหมาย และ
จากโฟนีมิไปสู่ประโยค

5. ให้คำจำกัดความของชนิดของคำ โดยถือหลัก 2 ประการ คือ
รูปประจำคำ (เช่น คำนาม กริยา adjectives และ adverbs) และ
คำการยะ (เช่น คำ determiners, modals, preposition ฯลฯ)

6. แยกภาษาพูดและเขียนออกจากกัน โดยให้ความสำคัญภาษาพูด

7. รับรู้และอธิบายลักษณะต่าง ๆ ของภาษา

8. วิเคราะห์ประโยคและคำพูดโดยอาศัยการวิเคราะห์ส่วนประชิดตามหลัก (Binary division) เช่น

9. เน้นข้อเท็จจริงที่ว่ามีส่วนสัมพันธ์กันอย่างแนบแน่นระหว่างตำแหน่งเชิงหน้าที่ หรือ slots ในประโยคกับโครงสร้าง หรือคำที่จะเติมลงใน slots นั้น โดยถือว่าคำที่สามารถนำเข้ามาแทนที่ในตำแหน่งเดียวกันเป็นคำชนิดเดียวกัน เช่น

I have a	book
	pen
	table

ในที่นี้แสดงให้เห็นว่า book, pen, table เป็นคำชนิดเดียวกัน

10. เน้นความสำคัญในการเปรียบเทียบความแตกต่างของลักษณะต่าง ๆ ในภาษาเดียวกันและระหว่างภาษาอื่น ๆ ด้วย วิธีการนี้ก่อให้เกิดวิธีการวิเคราะห์ภาษาแบบ Contrastive Analysis เพื่อที่จะทำนายความขัดแย้งหรือการแทรกแซงในการเรียนภาษา นั่นคือการเรียนรู้จากภาษาแม่ไปสู่ภาษาที่สอง

11. การวิเคราะห์ภาษาตามทฤษฎีนี้ก่อให้เกิดวิธีสอนแบบพูดที่มีการเลียนแบบและท่องจำบทสนทนายาว ๆ ฟังกระสวนและการหาคำถามการสอนไวยากรณ์

จากการศึกษาของนักภาษาศาสตร์กลุ่มโครงสร้างทำให้เกิดภาษาศาสตร์วรรณานขึ้น ภาษาศาสตร์วรรณานได้ศึกษาภาษาอังกฤษพบว่าภาษาอังกฤษประกอบด้วยโครงสร้างที่สำคัญ 3 ระบบคือ

1. ระบบเสียง ประกอบด้วยโฟเนมที่เป็นเสียงพยัญชนะจำนวน 24 โฟเนม และที่เป็นเสียงสระจำนวน 13 โฟเนม

เสียงพยัญชนะบางออกเป็น

1. เสียงนาสิก ไค้แก $/m, n, \eta/$
2. เสียงหยุด ไค้แก $/b, p, d, t, g, k/$
3. เสียงเสียดสี ไค้แก $/f, v, \theta, \delta, s, z, \text{ř}, \text{ž}, h/$
4. เสียงหยุด เสียดสี ไค้แก $/č, ǰ/$
5. เสียงขางลิ้น ไค้แก $/l/$
6. เสียงกึ่งสระ ไค้แก $/y, r, w/$

เสียงสระไค้แก

 $/i/$ $/ɪ/$ $/e, y/$ $/ɛ/$ $/ø/$ $/ə/$ $/ɔ/$ $/a, y/$ $/ɔ/$ $/o, w/$ $/o, y/$ $/u/$ $/u/$

เสียงพยัญชนะมีเสียงโษะดังนี้

1. นาสิก /m, n, ŋ/
2. หยต /b, d, g/
3. เสียดสี /v, ð, z, ʒ/
4. กึ่งเสียดสี /j/
5. ข้างลิ้น /l/
6. กึ่งสระ /y, r, w/

ส่วนเสียงนอกนั้นเป็นเสียงอโษะทั้งหมด

2. ระบบคำ ระบบคำในภาษาอังกฤษซึ่งเกิดจากการนำเอาโฟนิมมาประกอบกันเข้าเพื่อให้ความหมายขึ้น เช่น โฟนิม /b/, /a/, /t/ ประกอบกันขึ้นเป็นมอร์ฟิม /bat/ ซึ่งมีความหมายขึ้น มอร์ฟิมหนึ่ง ๆ อาจมีความหมายหลายอย่าง แต่ความหมายที่ถูกต้อง ต้องขึ้นอยู่กับเนื้อหาที่มอร์ฟิมนั้นปรากฏ (Contextual Meaning) ส่วนความหมายอื่นที่ไม่สอดคล้องกับเนื้อหาเรียกว่า (Lexical Meaning) หรือความหมายตามพจนานุกรม

มอร์ฟิมในภาษาอังกฤษมีอยู่ 2 ประเภท คือ

1. Free Morpheme ซึ่งเป็นมอร์ฟิมอิสระที่สามารถอยู่โดดเดี่ยวได้ เช่น /bat/ และ /hat/ เป็นต้น
2. Bound Morpheme คือมอร์ฟิมที่ไม่อาจอยู่โดดเดี่ยวได้ ต้องเกาะติดอยู่กับมอร์ฟิมอิสระ หรือ Bound Morpheme ไปด้วยกัน เช่น /s/ ใน mats หรือ /vent/ และ /ad/ ใน advent เป็นต้น

นอกจากเสียงสระและเสียงพยัญชนะ ซึ่งมีแตกต่างกันแล้ว ยังมีส่วนที่สำคัญในการออกเสียงภาษาอังกฤษอีก กังต่อไปนี้

Stress หมายถึง ความดังหรือความค่อยของเสียงที่เปล่งออกมา มีอยู่ 4 ชนิด คือ

1. Primary Stress
2. Secondary Stress
3. Tertiary Stress
4. Quaternary Stress

Pitch หมายถึง ระดับเสียง ถ้าหากระดับเสียงมีการขึ้นส่วเหือนอย่างรวกเร็ว จะไ้ระดับเสียงสูง ถ้ามีการขึ้นส่วเหือนช้า จะไ้ระดับเสียงต่ำ ระดับเสียงที่สำคัญมี 4 ระดับ คือ (แวน ไชยอก. 2504 : 49)

1. สูงพิเศษ
2. สูง
3. ปกติ
4. ต่ำ

Juncture หมายถึง ขางหยกของเสียงพูดในประโยคเพื่อแสดงให้เห็นความแตกต่างของคำ หรือวลี หรือประโยควาไมไ้คิดคตอกัน เช่น announce แยกคางจากคำว่า an ounce หรือ nitrate แยกคางจาก night rate เป็นต้น
Juncture แบ่งออกเป็น

1. open หรือ plus juncture (/) ใช้ในการแบ่งคำออกจากกัน
เช่น an / ounce
2. single bar juncture (/) แบ่งกลุ่มคำ หรือวลีออกจากกัน
เช่น The man/inthe car/was laughing

3. double beer juncture หรือบางที่เรียกว่า comma juncture
 ใช้แบ่งความคิดในประโยคออกจากกัน เช่น

My brother, // who lives in New York, // came to see me

4. double cross juncture (#) ใช้แบ่งประโยคออกจากกันโดยเฉพาะ
 จะปรากฏอยู่ท้ายประโยค เช่น

I am going home. # Are you going with me?

3. ระบบโครงสร้างประโยค ภาษาศาสตร์กลุ่มโครงสร้าง ศึกษาโครงสร้างของ
 ประโยคในแง่ต่อไปนี้คือ

3.1 Sentence Pattern โดยแบ่งประโยคพื้นฐานออกเป็น 9

กระบวน

(Stageberg, 1965 : 163 - 190)

1. N + be + Adj. : The box is large.
2. N + be + UW : The girl is here.
3. N + be + N : My brother is a doctor.
4. N + IrV : Girls giggle.
5. N + TrV + N : The girl bought a dress.
6. N + TrV + N N : The mother bought the girl a dress.
7. N + TrV + N + N : The players chose Harry captain.
8. N + LV + Adj. : The acrobat seems young.
9. N + LV + N : My brother became a doctor.

3.2 Word Classes and Function แบ่งคำออกเป็นชนิด ๆ ตามเกณฑ์

ดังนี้ (Fries, 1952 : 76 - 141)

3.2.1 คำที่มี Inflectional Morpheme และ Derivational
 Morpheme เหมือนกันอยู่ในกลุ่มเดียวกัน เช่น talk และ study อยู่ใน
 class เดียวกัน และ sweet, great, pure อยู่ในอีก word class ที่ต่าง
 จาก talk และ study ซึ่งจะสามารถบอกได้จากตาราง

talk	talking	talks	talked	
study	studying	studies	studied	
sweet	sweeter	sweetest	sweetly	sweetness
great	greater	greatest	greatly	greatness
pure	purier	purest	purely	

3.2.2 คำที่ใช้แทนกันได้ในช่วงเดียวกันแล้วทำให้เกิดประโยคที่ยอมรับได้
 ถือว่าอยู่ในกลุ่มเดียวกัน เช่น พวก determiners (a, the, his) โดยปกติแล้ว
 เวลาเราได้เห็นหรือได้ยินคำในภาษาอังกฤษใด ๆ แล้ว เราก็ไม่สามารถจัดอยู่ในกลุ่มได้
 เช่นคำว่า sweet ซึ่งเมื่อเข้าประโยคแล้ว อาจอยู่ใน word class ที่ต่างกัน
 เช่น The sweet is very sweet. sweet คำแรกกับคำหลังอยู่ใน word class ที่
 ต่างกัน คำอื่น ๆ เช่น stand, watch, drive, smoke, run ก็มีลักษณะเดียวกัน
 การที่เราจะพิจารณาคำเช่นนี้ เราต้องมีกรอบหรือ frame สำหรับพิจารณา

	I	II	III		IV	V
The	hungry	people	ate	the	rice	contentedly
	happy	refugees	gobbled		bread	quickly
	merry	students	munched		cake	gratefully
	sleepy	children	boiled,		potatoes	here
	Class 3	Class 1	Class 2		Class 1	Class 4

คำในคอลัมน์สามารถนำมาใช้แทนกันได้ในแต่ละกรอบ เมื่อใช้แทนกันแล้วก็เป็นประโยค
 ที่ยอมรับกันได้ เช่น sleepy อาจนำมาแทน hungry ใน The hungry people
 ate the rice contentedly ได้

ชาร์ล ฟรีส (Fries) ได้แบ่งคำออกเป็น 2 ชนิด คือ Content Words และ Function Words

Content Words แบ่งออกเป็น 4 classes ใหญ่ ๆ คือ คำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ และคำวิเศษณ์ตามลำดับ

Function Words แบ่งออกเป็น determiners, auxiliaries, prepositions, qualifiers, conjunctions, subordinators, question words

3.3 การวิเคราะห์ส่วนประชิด โดยถือหลัก Binary Division คือ แบ่งประโยคหรือ Construction ออกเป็นครึ่งละ 2 ส่วน เช่น

The	hunter	shot	the	tiger

3. การวิเคราะห์ภาษาตามแนวทฤษฎีปรัวรรค

ทฤษฎีปรัวรรค หรือ Transformational-Generative Linguistics ถือว่าไวยากรณ์คือขบวนการ (Smith and others. 1970 : 151) ซึ่งนักภาษาศาสตร์ในกลุ่มนี้เชื่อว่าบุคคลมีความสามารถ (Competence) ในเรื่องกฎเกณฑ์ทางคํานาษาติดตัวมาตั้งแต่กำเนิดแล้ว (Pat Noisaengsri. 1976 : 90) ความสามารถทางคํานาษามีอยู่ 5 ประการ คือ (Thomas and Kintgen. 1974 : 135)

1. ความสามารถในการสร้างและเข้าใจประโยคจำนวนนับไม่ถ้วน
2. ความสามารถในการเข้าใจโครงสร้างภายในของประโยคเหล่านั้น
3. ความสามารถในการรับรู้ประโยคที่มีความหมายหลายนัย
4. ความสามารถในการรับรู้ประโยคที่มีรูปลักษณะต่างกันแต่มีความหมาย

อย่างเดียวกัน (Paraphrase)

5. ความสามารถในการที่จะบอกว่าเมื่อไรและทำไมประโยคจึงผิดหลักไวยากรณ์

ความสามารถทางด้านภาษาเหล่านี้จะแสดงออกมาได้ในการใช้ภาษา
ในสถานการณ์ที่เป็นจริง การใช้ภาษาของบุคคลอาจมีความแตกต่างกัน

ทฤษฎีปริวรรตเชื่อว่าประโยคมี 2 ชนิด คือประโยคโครงสร้างเล็ก ซึ่งเป็น
ประโยคที่ให้ความหมาย และประโยคโครงสร้างมีว คือประโยคที่แปลงมาจากประโยค
โครงสร้างเล็ก การแปลงประโยคในลักษณะเช่นนี้ต้องการใช้ ขบวนการ . หลายอย่าง
เช่น

1. การลกรูป (deletion)
2. การเพิ่มรูป (addition)
3. การแทนที่คำ (substitution)
4. การสับเปลี่ยนที่คำ (rearrangement)
5. การรวมรูปคำ (combination)

และกฎที่จะใช้ในการสร้างประโยคเรียกว่า Phrase Structure (PS Rules)
ซึ่งในปัจจุบันมีลักษณะดังนี้ (Thomas and Kintgen. 1974 : 141 - 142)

PS 1. $S \longrightarrow (SM) NP + Pred P (Place) (Time)$

PS 2. $Pred P \longrightarrow Aux + VP$

PS 3. $Aux \longrightarrow Tn(M) (Have + en) (be + ing)$

PS 4. $VP \longrightarrow \left\{ \begin{array}{l} be + Pred \\ V(NP) (NP) manner \end{array} \right\}$

PS 5. $Pred \longrightarrow \left\{ \begin{array}{l} Adj \\ NP \\ Place \end{array} \right\}$

PS 6. $NP \longrightarrow \left\{ \begin{array}{l} NP + S \\ N(S) \end{array} \right\}$

$$\text{PS 7. } T_n \longrightarrow \left\{ \begin{array}{l} \text{Past} \\ \text{Present} \end{array} \right\}$$

$$\text{PS 8. } N \longrightarrow \pm \text{ common}$$

$$\text{PS 9. } (+\text{common}) \longrightarrow [\pm \text{ Pro}, \pm \text{Pl}]$$

$$\text{PS 10. } [-\text{Pro}] \longrightarrow (\pm \text{ Def})$$

$$\text{PS 11. } (+\text{Def}) \longrightarrow (\pm \text{ Dem})$$

$$\text{PS 12. } (+\text{Den.}) \longleftrightarrow (\pm \text{Near})$$

นักทฤษฎีปริวรรต เชื่อว่าจากกฎเกณฑ์ PS Rules ดังกล่าวมานี้จะสามารถสร้างประโยคได้นับไม่ถ้วนด้วยขบวนการปริวรรต

ฟินอคเคียโร (Finocchiaro, 1974 : 8 - 9) ได้สรุปการศึกษาภาษาตามทฤษฎีปริวรรตไว้ดังนี้

1. แสดงให้เห็นว่าภาษามีกฎเกณฑ์ที่จำกัด แต่สามารถสร้างประโยคขึ้นมาได้โดยมีจำนวนนับไม่ถ้วน
2. สร้างกฎเกณฑ์ที่มีลักษณะ finite และ explicit ที่สามารถสร้างประโยคที่มีความถูกต้องทั้งสิ้น (การวิเคราะห์ภาษานี้ไม่ได้ศึกษาข้อมูลที่ตายตัว)
3. ถือว่ากฎเหล่านี้มีลักษณะเป็น Recursive คือสามารถใช้สร้างประโยคพื้นฐานต่าง ๆ ที่คล้ายกันได้โดยซ้ำ ๆ กันหลาย ๆ ครั้ง
4. แยกให้เห็นความแตกต่างระหว่างโครงสร้างพื้นฐาน (เช่น simple, active, declarative) และการแปลงประโยคเหล่านั้นโดยใช้กฎที่เพิ่ม ลด หรือ สับที่ใหม่ ฯลฯ เพื่อให้ได้โครงสร้างผิว
5. เชื่อว่าคนเกิดมาพร้อมกับกลไกในการเรียนภาษาซึ่งจะทำให้เขาเข้าใจและใช้กฎเกณฑ์ต่าง ๆ เกี่ยวกับภาษาได้อย่างถูกต้อง
6. ช่วยอธิบายความหมายหลายนัยของประโยค โดยอาศัยการอธิบายข้อแตกต่างระหว่างโครงสร้างลึก และโครงสร้างผิว โดยให้คำอธิบายประโยคที่มีรูปแบบเหมือนกัน เช่น Paul is eager to please และ Paul is easy to please หรือ

It's a game he never wins กับ It's a shame he never wins ว่าความแตกต่างในความหมายที่เกิดขึ้นจากประโยคทั้ง 2 คู่นี้ เพราะเกิดจากโครงสร้างต่างกัน

7. นำความคิดรวบยอดเกี่ยวกับความสามารถ และการกระทำหรือความสามารถภายนอกมาใช้ ความสามารถคือความสามารถของผู้พูดในการเข้าใจกฎเกณฑ์และความหมายของภาษา เพื่อบอกว่าประโยคต่าง ๆ นั้นถูกต้องและมีความหมายเหมือนกันหรือต่างกันหรือไม่ ส่วนการกระทำ หมายถึงความสามารถในการแสดงออกโดยการนำภาษาออกมาใช้ได้

8. กล่าวว่าภาษาเป็นพฤติกรรมที่ถูกควบคุมโดยกฎ นั่นคือ เป็นอิสระจากสิ่งเร้าและมีลักษณะเชิงสร้างสรรค์ กฎเกณฑ์เหล่านี้มีอิทธิพลสูงมากจนทำให้เจ้าของภาษาทุกคนสามารถที่จะสร้างประโยคที่เขาไม่เคยได้ยินหรือเคยพูดมาก่อนได้

9. ให้ความสำคัญต่อความหมายในการวิเคราะห์ไวยากรณ์

10. การศึกษาภาษาในแนวนี้ทำให้เกิดการสอนแบบใช้บทสนทนาสั้น ๆ ที่มีความหมาย เน้นการสอนการใช้ประโยครูปอื่น ๆ ที่มีความหมายเหมือนกันและเน้นการเรียนรู้กฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ ตลอดจนการแปลงรูปประโยคพื้นฐานต่าง ๆ (วิธีการสอนแบบนี้มีผู้เรียกชื่อว่าวิธีการสอนแบบปวีรบรรต) ๘๐๕

* ข. จิตวิทยาการเรียนรู้ภาษาและพัฒนากการเรียนรู้ภาษาของเด็ก

กระบวนการเรียนรู้ภาษา การพัฒนาภาษาเป็นพฤติกรรมการเรียนรู้ นักจิตวิทยาจึงได้พยายามวิเคราะห์ว่า ตั้งแต่ทารกเปล่งเสียงที่ไม่มีความหมายออกมาจนกระทั่งพูดได้นั้น ต้องผ่านการเรียนรู้แบบใดบ้าง ได้มีผู้รวบรวมไว้ดังนี้ (ศรีเรือน แก้วกังวาน 2519 : 128 - 133)

1. การเลียนแบบเมื่อทารกได้ยิน และเห็นบุคคลที่แวดล้อมอยู่ใช้ภาษาต่อตัวทารกนั้น จึงเป็นสิ่งเร้าให้ทารกเลียน ในระยะเล่นเสียง ทารกทำเสียงด้วยตนเองได้ เกิดความพอใจที่จะใช้เสียงเป็นเครื่องเล่น พัฒนาการตอนนั้นจึงถึงขั้นเลียนเสียงคนอื่นที่แวดล้อม ซึ่งก้าวมาสู่การเลียนจนเหมือนและรู้ความหมายของเสียงนั้นในที่สุด

2. การเอาอย่าง ทารกมิได้เลียนแบบเฉพาะการออกเสียงเท่านั้น แต่ยังเลียนลักษณะนิสัย ใจคอ ท่าที จากบุคคลที่เขาเลียนแบบภาษาค้วย จากการวิจัยหลายรายพบว่า ทารกที่มีแม่พิมพ์ที่เขาพอใจรู้สึกสนิทสนมมากจะเลียนภาษาได้รวดเร็วและมีกิริยาวาจาเหมือนแม่พิมพ์

3. การเลียนแบบพฤติกรรมตอบสนองหลายอย่างพร้อมกันต่อสิ่งเร้าหลายตัว

4. การเรียนรู้ด้วยความสัมพันธ์ภาวะ เด็กทารกเรียนรู้คำศัพท์และความหมายของคำ ระหว่างเสียงและสิ่งของหรือพฤติกรรม เป็นการรู้แบบหุ้ถึงตา ทารกเรียนรู้คำว่าตุ๊กตาได้ทันทีเมื่อแม่ยื่นตุ๊กตาให้แล้วบอกว่า "นี่ตุ๊กตา"

5. การลองผิดลองถูก ในครั้งแรกเด็กจะพูดอย่างสะเปะสะปะ แต่พอเด็กพูดในสิ่งที่ถูก ผู้ใหญ่ก็ให้การเสริมแรง เช่น การให้รางวัลและถ้าเด็กพูดผิดก็อาจทำโทษ การเสริมแรงไม่ให้เป็นของรางวัลขึ้นสำคัญเสมอไป แต่สิ่งที่เด็กได้รับก็คือมีความมั่นใจในสิ่งที่ตนพูดมากยิ่งขึ้น

6. การถ่ายทอดการเรียนรู้ การเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ เป็นการง่ายขึ้น ถ้าผู้เรียนมีความรู้เก่าอันเกี่ยวเนื่องติดพันมาก่อนบ้าง การถ่ายโยงการเรียนรู้มี 2 แบบคือ Positive Transfer คือการถ่ายทอดที่เอื้อต่อการเรียนรู้ใหม่ และ Negative Transfer คือการถ่ายโยงที่ขัดหรือไม่อำนวยความสะดวกแก่ความรู้ใหม่

พัฒนาการทางภาษาของเด็ก (Wood, 1976 : 20 - 58) เป็นสิ่งที่เกิดจากลักษณะการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (Interpersonal Forces) และปฏิสัมพันธ์ระหว่างตนเอง (Intrapersonal Forces) การมีความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นทำให้เด็กได้มีโมเดลการสื่อความหมาย ซึ่งโมเดลนี้จะให้รูปแบบเกี่ยวกับกระบวนภาษาทั้งส่วนที่เป็นวัจนะและอวัจนะภาษาที่เด็กจะสำรวจค้นพบ และการมีปฏิสัมพันธ์กับโมเดลเหล่านี้จะเป็นการเปิดโอกาสให้เด็กได้มีการพัฒนาต่อไปเรื่อย ๆ ถ้าไม่มีโมเดลเป็นแบบอย่างแล้ว การพัฒนาทางภาษาจะไม่เกิดขึ้น ดังเช่นกรณีของกมลาล์เล็กที่ไปอยู่กับหมาป่า

การมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นแก้อย่างเดียวก็ไม่อาจที่จะทำให้พัฒนาภาษาขึ้นมาได้ ถ้าหากว่าองค์ประกอบทางด้านชีววิทยาของเด็กยังไม่พร้อมหรือมีวุฒิภาวะถึงระดับ การพัฒนาการทางด้านภาษาได้ถูกกำหนดโดยความพร้อมหรือวุฒิภาวะทางสมอง อวัยวะออกเสียง และทางด้านการร่างกายของเด็กเป็นอันมาก เด็กที่เกิดใหม่อวัยวะ การออกเสียงยังไม่พร้อมจึงออกเสียงที่ยาก ๆ ไม่ได้ นอกจากนี้การค้นพบและการฝึกที่เด็กเริ่มขึ้นมาเองก็เป็นตัวเร่งให้เด็กมีการพัฒนาการทางภาษาไวขึ้น โดยปกติการพัฒนาการทางภาษาจะสอดคล้องกับการพัฒนาการด้านร่างกายส่วนอื่น ๆ

จาโคโบวิทส์ (Jakobovits. 1971 : 55) ได้กล่าวถึงลำดับ การเรียนรู้ของเล่นเนเบอร์เกอร์ไว้ดังนี้

อายุ		การพัฒนาการทางภาษาตามปกติ
0 - 3	เดือน	เกิดการเปล่งเสียงพึมพำเบา ๆ
4 - 20	เดือน	จากเสียงอ้อแอ้ไปเป็นคำ
21 - 36	เดือน	เกิดการเรียนรู้ทางภาษา (Acquisition of Language)
3 - 10	ปี	พูดถูกหลักไวยากรณ์ดีขึ้น วงศัพท์กว้างขึ้น
11 - 14	ปี	เกิดสำเนียงต่างประเทศขึ้น
กลางวัยรุ่น - ปลาย		การเรียนรู้ภาษาที่สองจะเกิดยากมากขึ้นทุกที

นอกจากนี้ อีวิงส์ (Ewings. 1962 : 27 - 28) ยังได้กล่าวเกี่ยวกับพัฒนาการทางภาษาของเด็กไว้ว่า ในตอนแรกนั้นเด็กเปล่งเสียงออกมาอย่าง สะเปะสะปะ โดยไม่มีความสัมพันธ์อย่างใดทางภาษา ต่อมาจากเสียงอ้อแอ้จะเกิดเสียงมาว่า ป๊าป๊า าลา ซึ่งมีลักษณะเป็นคำขึ้น เด็กเรียนรู้ในการเปล่งเสียงคำเหล่านี้พร้อมกับความหมายได้อย่างเหมาะสมขึ้น ทั้งนี้ไม่ใช่เพราะว่าคำเหล่านั้นมีคุณสมบัติพิเศษออกไปแต่อย่างใด เพียงแต่เป็นคำที่ง่ายในการออกเสียงของเด็ก

และยังได้รับรางวัลจากพ่อแม่เมื่อได้เปล่งคำเหล่านั้นออกมา จากประสบการณ์นี้จะสอนให้เด็กใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสมเมื่อเขาต้องการ เมื่อถึงเวลานั้นภาษาก็เริ่มฝังรากแน่น เด็กจะพูดคำที่เป็นภาษาคำแรกออกมาเมื่ออายุประมาณ 10 เดือน วงศัพท์ของเด็กจะเพิ่มขึ้นทีละน้อย ๆ แต่มันคง อายุได้ 12 เดือน เด็กจะพูดได้ประมาณ 3 คำ 15 เดือนได้ 10 คำ สิบแปดเดือนได้ 22 คำ พอเข้าสู่ปลายปีที่สองคือ 15 เดือนได้ 10 คำ สิบแปดเดือนได้ 22 คำ พอเข้าสู่ปลายปีที่สองคือ 21 เดือนจะพูดได้ 118 คำ 24 เดือนพูดได้ 272 คำ 30 เดือนพูดได้ 446 คำ คำส่วนใหญ่ที่เด็กพูดได้จะเป็นคำนาม โดยปกติวงศัพท์ของเด็กจะขยายประมาณ 100 คำ หรือมากกว่าก่อนที่จะพูดเป็นประโยคหรือวลีได้ ในขณะที่เด็กมีอายุ 2 ขวบนั้นประโยคพูดจะยาวประมาณ 2 คำ แม้เด็กอายุ 5 ขวบ ก็ยังพูดประโยคยาวไม่เกิน 5 คำ

ในระบบเสียงนั้น วูด (Wood. 1976 : 95) ได้กล่าวถึงความคิดของพอลลา เมนีอุค ว่าเด็กจะมีพัฒนาการเกี่ยวกับการออกเสียงโดยการออกเสียงสระสูงและสระต่ำ (High and Low) ก่อน เช่น /i/ /a/ ก่อนแล้วจึงเป็นเสียงสระที่เกิดในตำแหน่งของปากส่วนใน (Back) ก่อนการออกเสียงสระที่ต้องห่อริมฝีปาก สำหรับการออกเสียงพยัญชนะนั้นเด็กมีพัฒนาการดังนี้

อายุ

3	ปี	/b/, /m/, /n/, /f/, /w/, /h/
4	ปี	/p/, /d/, /g/, /k/, /y/, /l/, /t/
5	ปี	/v/, /s/, /z/, /ʃ/, /ʒ/
5 ¹ / ₂	ปี	/ç/, /r/
6	ปี	/ʒ/
6	ปีขึ้นไป	/e/, /ɛ/, /ʏ/

การศึกษาเกี่ยวกับพัฒนาการทางคำภาษามักจะทำกับเด็กระหว่างอายุตั้งแต่แรกเกิดถึง 6 ปีเท่านั้น ทั้งนี้ภาษาศาสตร์ถือว่าเด็กอายุหลัง 6 ปีไปแล้ว มีพัฒนาการทางคำภาษาลักษณะคล้ายคลึงกับผู้ใหญ่แล้ว การวิจัยที่ทำกับเด็กหลังอายุ 6 ปีไปแล้ว ส่วนใหญ่จะเป็นการวิจัยทดลองเปรียบเทียบชมวนการเรียนรู้ภาษาที่สื่อกับการเรียนรู้ภาษาแม่ เป็นต้น

~~อย่างไรก็ตาม~~ อีอี เกเทนบี (Gatenby, 1944 : 12 - 32) กล่าวว่าสรุปถึงธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาแม่ไว้ว่า

1. การพูดเกิดขึ้นมาก่อน เด็กเรียนรู้ในการฟัง และพูดภาษาของเขาอยู่นานก่อนที่จะอ่านและเขียน
2. เด็กเรียนรู้ภาษาตั้งแต่เล็ก ๆ เพราะว่าเขาคงต้องการที่จะสื่อความหมายกับผู้อื่นมาก ถ้าหากเขาคงต้องการที่จะให้ความสัมพันธ์ของเขากับพ่อแม่ พี่น้อง และเพื่อนฝูง บรรลุเป้าหมายแล้ว เขาคงจะต้องเรียนรู้ที่จะเข้าใจให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้ จุดหมายของการเรียนรู้ของเขามองเห็นได้อย่างแจ่มชัด ดังนั้น เขาก็จะมีความสนุกสนานในการเรียนรู้ภาษา
3. เด็กใช้เวลาอย่างมากในแต่ละวันเรียนรู้ภาษาของเขาในชั่วโมงที่เขาตื่นเป็นส่วนใหญ่ ประมาณกันว่าในครอบครัวปกติ เด็กจะสื่อสารสัมพันธ์กับ พ่อ แม่ และสมาชิกในครอบครัว และชุมชนในด้านการฟัง และการพูดอย่างน้อย 5,000 ชั่วโมง ก่อนที่เด็กจะมีอายุ 5 ขวบ หลังจากนั้นก็จะไปเข้าโรงเรียนเพื่อรับการสอนที่เป็นแบบแผนมากขึ้น
4. ภาษาที่เด็กประสบอยู่นั้น จะมีทั้งภาษาถิ่น และสำนวนถ้อยคำที่แปลกออกไปบ้าง แต่ก็เป็นภาษาที่มีความถูกต้อง ดังนั้น เด็กจะเรียนรู้ที่จะเข้าใจและพูดรูปแบบภาษาที่ถูกต้องได้โดยไม่ต้องใช้ความพยายามมากนัก
5. โดยปกติเด็กจะมีครูหลายคน และมักจะมีความสัมพันธ์อันดีและใกล้ชิดกัน ครูบางคนเมื่อเด็กพูดผิดหรือใช้ภาษาผิด เด็กจะได้รับการแก้ไขเสียแต่

แรก ๆ ด้วยความเอ็นดู โดยไม่เน้นการใช้ภาษาที่ถูกต้องอย่างสมบูรณ์จริง ๆ ในขณะที่เด็กกำลังเรียนรู้เพื่อให้เกิดความคล่องตัวในภาษาอยู่

เด็กที่เรียนรู้ภาษาแม่ จะไม่มีการแปลเพราะว่าเด็กยังไม่รู้ภาษาอื่นที่จะแปลมา ในตอนแรก ๆ ของการเริ่มเรียนรู้ภาษาแม่ เด็กจะไม่เรียนรู้ไวยากรณ์ของภาษา เขาเพียงแต่เรียนรู้วิธีการใช้ไวยากรณ์อย่างถูกต้องเท่านั้น

จากการศึกษาเกี่ยวกับธรรมชาติเกี่ยวกับภาษาของมนุษย์ในปัจจุบัน ทำให้เราทราบถึงบางสิ่งบางอย่างเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาของมนุษย์ เช่น (Fromkin and Rodman, 1974 : 316)

1. เด็กไม่ได้เรียนรู้ภาษาโดยการเก็บบรรจุคำและประโยคต่างๆ ทั้งหมดไว้ในสมองเฉกเช่นกับพจนานุกรม คำมีจำนวนจำกัดแต่ประโยคมีจำนวนไม่จำกัดซึ่งไม่อาจเก็บบรรจุไว้ในพจนานุกรมได้ทั้งหมด

2. เด็กเรียนรู้ในการสร้างประโยคและประโยคต่าง ๆ ส่วนใหญ่ที่เด็กสร้างขึ้นมาก็เป็นประโยคที่เด็กไม่เคยได้ยินมาก่อน

3. เด็กเรียนรู้ในการเข้าใจประโยคต่าง ๆ ที่เขาไม่เคยได้ยินมาก่อน เด็กไม่สามารถกระทำดังนี้ได้ด้วยการจับคู่ประโยคที่เขาได้ยินกับประโยคที่เขาเก็บบรรจุไว้ในสมอง

4. ดังนั้นเด็กจึงต้องเรียนรู้ "กฎเกณฑ์ต่าง ๆ" ที่จะช่วยให้เขาได้ใช้ภาษาได้อย่างมีการสร้างสรรค์

5. ไม่มีใครสอนกฎเกณฑ์เหล่านี้ให้แก่เด็ก ผู้ปกครองของเด็กก็ไม่ได้ตระหนักถึงกฎเกณฑ์เกี่ยวกับเสียง โครงสร้างประโยค และกฎเกณฑ์เกี่ยวกับความหมายมากไปเท่าตัวเด็กเอง เด็กดูเหมือนจะทำตนคล้ายกับนักภาษาศาสตร์ชั้นเยี่ยมที่เปรียบพร้อมไปด้วยทฤษฎีเกี่ยวกับภาษา และใช้ทฤษฎีนั้นสร้างไวยากรณ์ของภาษาที่เขาได้ยินนั้นขึ้นมาใช้

สรุปแล้วในการพัฒนาการการเรียนรู้ภาษาของเด็ก มีลำดับขั้นการพัฒนาการที่สัมพันธ์กันอยู่อย่างน้อย 3 ประการ (Carroll, 1964 : 31.) คือ

1. การพัฒนาการทางด้านการคิด นั่นคือความสามารถของเด็กในสิ่งที่จำได้ บ่งชี้ แยกแยะ และจัดการ ลักษณะและขบวนการต่าง ๆ ของโลกที่อยู่รอบตัวเขา
2. การพัฒนาการความสามารถในการแยกแยะและเข้าใจการพูดที่เขาได้ยิน คนอื่นพูดในสภาพแวดล้อมของเขา

3. การพัฒนาการความสามารถในการที่จะแปลงเสียงภาษาพูดและจัดลำดับของเสียงที่แปลงออกมาที่สอดคล้องอย่างใกล้ชิดกับกระบวนการพูดของผู้ใหญ่

พัฒนาการในข้อ 3 ก่อให้เกิดอาศัยพัฒนาการในข้อ 2 และทั้งข้อ 2 และข้อ 3 ต้องอาศัยพัฒนาการในข้อ 1 เป็นพื้นฐานในการพัฒนา

แครอล (Carroll, 1964 : 32) กล่าวว่าเด็กเรียนรู้พัฒนาการแยกแยะเห็นความแตกต่างอย่างค่อยเป็นค่อยไป ในตอนแรก ๆ คำพูดที่เด็กพูดอาจจะมีลักษณะคล้ายกันกับคำพูดในภาษาของผู้ใหญ่ที่เด็กเลียนแบบ แครอลกล่าวอีกว่าพื้นฐานสนับสนุนว่าแม้แต่ในระยะออเอเด็กจะมีระบบเสียงเป็นของตนเอง แม้ว่าจะเป็นระบบเสียงที่หยาบ ๆ ก็ตาม เช่นเด็กที่แปลงเสียงคำว่า Car, Cat และ Cup ว่า /tar, tap tup/ มีโฟเนม /t/ เพียงอันเดียว ในขณะที่ผู้ใหญ่มีสองโฟเนม คือ /k, t/

ในด้านการพัฒนาการเกี่ยวกับศัพท์ในตอนแรก ๆ จะดำเนินไปอย่างช้า ๆ หลังจากที่เด็กพูดคำที่มีความหมายเป็นครั้งแรกไปแล้ว 6 เดือน เด็กก็ยังสามารถมีคำศัพท์จำกัดอยู่น้อย แต่ต่อมาเมื่อพัฒนาการทางด้านการคิดของเด็กเข้าสู่จุดที่เด็กรับรู้ว่ามีสิ่งของ เหตุการณ์ และคุณสมบัติต่าง ๆ มีชื่อกำกับ เด็กจะเรียนรู้ในการถามคำถามซึ่งจะทำให้วงศัพท์ของเด็กขยายตัวอย่างรวดเร็ว

ในปี 1933 เชอดีย์ (Shirley) (ใน Burns and others 1971 : 27) ได้ทำการศึกษาเด็กอายุตั้งแต่แรกเกิดถึงอายุ 2 ขวบ จำนวน 25 คน เขา

พบว่าการเรียนรู้ศัพท์ที่เป็นสระก่อนโฟนิมที่เป็นพยัญชนะ เด็กจะเรียนรู้คำนามก่อนคำกริยา ส่วนคำคุณศัพท์ คำสรรพนามและคำวิเศษณ์ เด็กจะเรียนรู้ในภายหลัง ส่วนคำประเภท คำบุพบท article และคำสันธาน เด็กจะเรียนรู้เป็นลำดับสุดท้าย คำพูดคำแรก ๆ ของเด็กปกติจะเป็นคำที่สัมพันธ์กับบิดามารดา สัตว์เลี้ยงในบ้าน อาหาร สิ่งของเครื่องใช้ในบ้าน และความคิดรวบยอดเหล่านี้มีแนวโน้มการพัฒนาการที่คล้ายคลึงกันไม่ว่าเด็กจะมาจากรอบครัวหรือวัฒนธรรมต่างกันก็ตาม

สำหรับการเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศนั้นแตกต่างไปจากการเรียนรู้ภาษาแม่ ในการเรียนรู้ภาษาแม่ เกตเนบี (Gattonby, 1960 ; 14 - 16 อ้างอิงมาจาก กวีเรือน แก้วกังวาล 2515 : 138 - 139) ได้ให้ข้อคิดว่า

1. เราเห็นความหมายของคำทุกคำที่เราพูดจริง ๆ
2. เราเรียนด้วยการฟัง ไม่ใช่ด้วยการดูจากสัญลักษณ์ที่ชี้แทนเสียง
3. เราเรียนโดยได้รับประสบการณ์ตรง เช่น กิน เล่น ฯลฯ
4. เราเรียนคำแต่ละคำในหมู่คำอื่น ๆ เราไม่ได้เรียนคำคำเดียวโดด ๆ

เช่น เราจะไม่ได้นินว่า "หมวก" เฉย ๆ แต่เราจะได้นินว่า "นี่เรียกว่าหมวก" "หมวกนี้สวย" เป็นต้น

5. เราได้รับการแก้ไขเมื่อพูดผิดจากผู้ที่อยู่รอบข้างเราเสมอ ๆ

6. เรามีครูหลายคน มีเวลาเรียนมาก และมีอุปกรณ์มาก ทุก ๆ

คนที่อยู่รอบตัวเราเป็นครูของเรา เราเรียนทั้งแต่ต้นนอนจนกระทั่งเข้านอน และเรียนโดยไม่มีวันหยุด ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราเห็นช่วยการเรียนภาษาของเราให้ก้าวหน้าขึ้น

7. เราได้รับการทบทวนซ้ำแล้วซ้ำอีก ทั้งคำและแบบกระสวนที่เราเรียนรู้แล้วเป็นเนื่องนิจ จนไม่มีความจำเป็นที่จะต้องใช้ความพยายามจดจำคำศัพท์และกระสวนประโยคเท่าไรนัก

8. ขบวนการเรียนมีแตกต่างกันไปและน่าสับสน

9. เราเรียนภาษาพูด ไม่ใช่สัญลักษณ์

เพื่อให้การเรียนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น นักภาษาศาสตร์หลายท่านได้พยายามค้นคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาที่สอง เพื่อนำมาประยุกต์ใช้ในห้องเรียน ทฤษฎีเหล่านั้นได้แก่ (Hakuta and Cancino, 1977: 294-316)

- ก. Contrastive Analysis
- ข. Error Analysis
- ค. Performance Analysis
- ง. Discourse Analysis

✓ Contrastive Analysis เป็นวิธีการที่ได้มาจากภาษาศาสตร์ กลุ่มโครงสร้าง Fries (Fries, 1972 : 9), กล่าวว่าวัสดุการเรียนรู้อันมีประสิทธิภาพมากที่สุดคือวัสดุที่ได้จากการวิเคราะห์ภาษาที่จะเรียน และนำมาเปรียบเทียบกับภาษาแม่ของผู้เรียนอย่างรอบคอบ เพื่อจะได้เห็นความคล้ายคลึงกันและความแตกต่างกันของภาษา ส่วนที่แตกต่างกันย่อมเป็นส่วนที่จะเป็นปัญหา ในการเรียนการสอนก็ควรจะต้องให้ผู้เรียนมองเห็นความแตกต่างเหล่านั้น

Error Analysis เป็นวิธีการที่ได้แนวคิดมาจากภาษาศาสตร์ของ Chomsky ที่ถือว่าภาษามีกฎเกณฑ์ที่จำกัด แต่สามารถสร้างประโยคขึ้นมาจำนวนนับไม่ถ้วน กฎเหล่านี้สามารถจะใช้กับประโยคพื้นฐานที่คล้ายกันโดยซ้ำ ๆ กันหลายครั้ง และเชื่อว่ามนุษย์เกิดมาพร้อมกับความสามารถที่จะเรียนรู้ภาษาและสามารถทำความเข้าใจกับกฎเกณฑ์ภาษา และนำมาใช้ได้อย่างสมบูรณ์ ในด้านการเรียนการสอนจะมีการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดที่ผู้เรียนทั้งภาษาชั้นเป็นภาษาที่หนึ่งหรือเป็นภาษาที่สอง แล้วพยายามหาทางแก้ไขส่วนนั้น ปัจจุบันหน้าที่ของ Error Analysis มีอยู่ 2 ประการ คือ

1. พยายามอธิบายธรรมชาติของ Interlanguage หรือภาษาที่ประกอบด้วยกฎเกณฑ์ที่มีระบบที่สามารถอธิบายได้ในรูปของกฎไวยากรณ์ ในขั้นการพัฒนาการต่าง ๆ และ
2. พยายามหาข้อสรุปเกี่ยวกับขอบเขตการเรียนรู้ภาษาที่สองจากคำอธิบายในข้อหนึ่ง

จากการวิเคราะห์พบว่า ความผิดพลาดที่ผู้เรียนกระทำมีอยู่ 2 อย่าง คือ Interference errors และ Intralingual error สำหรับ Interference errors หมายถึง ความผิดพลาดที่มีต้นตอมาจากภาษาแม่ของผู้เรียน และเป็นความผิดพลาดที่อธิบายได้จากการวิเคราะห์แบบ Contrastive Analysis แต่การอธิบายไม่เหมือนกัน ใน Error Analysis ไม่ถือว่าความผิดพลาดนั้นเป็นผลของการแทรกแซงของภาษาแม่ที่มีต่อภาษาที่สองอย่างกับแนวคิดของ Contrastive Analysis แต่ถือว่าผู้เรียนตั้งสมมุติฐานว่าภาษาใหม่มีลักษณะคล้ายคลึงกับภาษาแม่ของตน ส่วน Intralingual errors เกิดจากตัวภาษาใหม่เอง และจะพบในหมู่เด็กที่เรียนภาษาใหม่เป็นภาษาที่หนึ่ง ความผิดพลาดแบบการท้าวภาษาให้ง่ายเข้า และการอ้างอิงเลยเถิดออกไป

Performance Analysis เกิดจากการศึกษาของนักวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่งของ Kilma และ Bolluigi (1966) เกี่ยวกับการเรียนรู้การปฏิเสธ (Negation) และการวิจัยของ Brown (1973) เรื่องการเรียนรู้ลำดับของมอร์ฟิม (Order of grammatical morphemes) การวิเคราะห์ในลักษณะนี้เป็นการศึกษาการเรียนรู้ในระยะยาวของเด็กกลุ่มเล็ก ๆ จำนวน 3 คน

Discourse Analysis เป็นการวิเคราะห์ภาษาในแง่ของเนื้อหาทางสังคม (Language in the Social Context) ซึ่งมีการศึกษา 2 แนวคือ แนวแรกศึกษากฎเกณฑ์ของการสนทนา (Rules of Discourse) เช่น การผลิตเปลี่ยนในการสนทนา และกฎเกณฑ์การพูดสนทนาอีกคือเป็นแง่หนึ่งของภาษาที่เด็กจะต้องเรียนรู้โดยไม่ต้องพะวงกับโครงสร้างของประโยคมากนัก แนวที่สองเป็นการศึกษาที่เชื่อว่าภาษานั้นมีลักษณะเป็นแบบ "Pragmatic" คือต้องเป็นไปตามกฎเกณฑ์ที่ควบคุมการใช้ภาษาในเนื้อหา นั้น ๆ การวิจัยส่วนใหญ่จะเป็นการศึกษาถึงการเกิดของหน้าที่ทางสังคมของภาษา (Pragmatic Functions) เป็นประโยคบอกเล่า (Declaratives) และประโยคคำสั่ง (Imperatives) ของเด็กเล็ก ๆ

สรุปแล้วความรู้ทางจิตวิทยาให้ประโยชน์แก่ครูผู้สอนดังต่อไปนี้

1. มนุษย์จะเกิดการเรียนรู้เมื่อสิ่งที่ตนเรียนไปนั้นสัมพันธ์กับความต้องการ และประสบการณ์ของผู้เรียน แรงจูงใจ เป็นความสำคัญเบื้องต้นที่จะทำให้การเรียนรู้

2. เนื้อหาในการสอนภาษาจะต้องเรียงลำดับตั้งแต่เรื่องที่ง่ายที่สุดขึ้นไป
หาเรื่องที่ยากตามลำดับ

3. การฝึกซ้ำ ๆ ช่วยให้นักเรียนเกิดความแม่นยำและคล่องแคล่วในการใช้ภาษา

4. ถ้ามีการฝึกซ้ำจะต้องคำนึงถึงช่วงในการเว้นระยะแต่ละครั้งให้ยาวพอ

5. ควรจะบอกให้นักเรียนทราบทันทีที่คนใช้ภาษาใดถูกต้อง เพราะทำให้เกิดการเรียนรู้ขึ้น ครูควรหาทางแก้ไขข้อผิดของนักเรียนโดยเร็วที่สุด

6. การเรียนรู้จะเกิดเร็วขึ้นเมื่อสิ่งที่เขาได้ฝึกนั้นมีมีความหมายในคำ
วัฒนธรรมหรือสภาวะทางสังคม บทฝึกที่มีความหมายต่อตัวนักเรียนมากเท่าใดก็จะทำให้เขา
จำบทฝึกนั้น ๆ ได้เร็วขึ้นและนานขึ้นเท่านั้น

7. ผู้เรียนควรจะรู้ถึงความสำคัญของทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียน
และควรจะรู้ว่า เป็นลักษณะของภาษาที่ใช้ในการสื่อความหมายได้อย่างแท้จริง

8. ความถนัดทางภาษาเป็นเครื่องบ่งชี้ที่สำคัญว่านักเรียนควรจะเรียนภาษา
ในชั้นสูงต่อไปหรือไม่

9. การสร้างบทเรียนควรจะอาศัยสถานการณ์ต่าง ๆ กันหลายแบบ เพื่อช่วย
ให้ผู้เรียนมีความจดจำบทเรียนได้ดีขึ้น

10. การฝึกหัดบทเรียนอยู่เป็นประจำ จะช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้แม่นยำ

11. คนแต่ละคนมีวิธีการ เรียนรู้ของตนไม่ซ้ำแบบกัน และเรียนควยอัตราเร็ว
ไม่เท่ากัน การจัดกิจกรรมในห้องเรียนจะต้องคำนึงถึงลักษณะนี้ด้วย

12. ในการสอนควรจะใช้ทัศนูปกรณ์ต่าง ๆ ชนิด เพื่อช่วยให้นักเรียน
จำบทเรียนของตนได้นาน

13. การใช้คำในประโยคไม่ใช่เรื่องของการเปลี่ยนแปลงโดยอัตโนมัติ
ครูจะต้องช่วยให้นักเรียนเข้าใจและจดจำวิธีใช้ต่าง ๆ เช่น I watched a film
เป็นประโยคที่ถูกต้อง แต่จะพูดว่า I watched a book ไม่ได้

14. การสอนความหมายของคำหรือรูปของคำจะต้องอยู่ในรูปประโยค พร้อมทั้ง
ให้ยกตัวอย่างลักษณะที่เกิดขึ้นคล้าย ๆ กันนั้นในคำอื่น ๆ (ซึ่งจะต้องอยู่ในประโยค)

15. การสอนเนื้อหาใหม่ทุกคนควรจะใช้วิธีการเปรียบเทียบให้ผู้เรียน
เห็นความแตกต่างของลักษณะนั้น ๆ ในภาษา เช่น การเปรียบเทียบ Simple past
กับ Present Perfect ทั้งในคำรูปแบบและความหมาย

นอกจากนี้ความรู้ทางภาษาศาสตร์ (Finocchiro. 1974 : 13) ยังให้
ความรู้แก่ครูในแง่ที่ว่า

บุคลิกภาพของแต่ละคนเป็นสิ่งที่กำหนดความสามารถ สไตล์ และชนิดต่าง ๆ
ของการพูดของเขา

อิทธิพลของบุคลิกภาพและภาษาเป็นสิ่งที่สัมพันธ์กันและกัน เพราะประสบการณ์
ทางด้านภาษาอาจช่วยให้มีการเปลี่ยนแปลงบุคลิกภาพของคนได้

ภาษาและความคิดต่างก็มีอิทธิพลต่อกัน นั่นคือขบวนการคิดและขบวนการ
แสดงออกมีอิทธิพลต่อกัน การคิดต้องใช้ภาษาในการกำหนดโครงสร้าง ฯลฯ

พฤติกรรมทางภาษาของบุคคลขึ้นอยู่กับ

1. องค์ประกอบที่ติดตัวมาแต่กำเนิด เช่น ความถนัด โครงสร้าง
บุคลิกภาพ ลักษณะการเรียนรู้ของแต่ละบุคคล
2. องค์ประกอบภายนอกที่เกิดจากสังคม เช่น แรงจูงใจในการเรียนและ
สิ่งเร้าต่าง ๆ เช่น ครอบครัว อาชีพ และกลุ่มเพื่อน ๆ
3. ความสามารถของแต่ละบุคคลในการจัดโครงสร้างการเรียนรู้เสียใหม่
นั่นคือการนำความรู้ใหม่ไปผสมผสานกลมกลืนกับความรู้เก่าทางด้านภาษา

ค. ทฤษฎีเกี่ยวกับการสอนตามหลักภาษาศาสตร์

ประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาที่สอง หรือภาษาต่างประเทศนั้น ไม่เหมือนกัน
กับประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาแม่ ทนายของครูก็คือกองพยายามจัดประสบการณ์การเรียนรู้
ภาษาที่สอง ให้มีความคล้ายคลึงกับภาษาแม่ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ (Mc. Gregor,
1971 : 1) เพราะทุกภาษาที่เราเรียนรู้ภายหลังจากที่เรียนรู้ภาษาแม่แล้วนั้น เราเรียนรู้

ภาษานั้นขัดกับภูมิหลังของภาษาแรก การเพิกเฉยต่อข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเรื่องนี้จะทำให้เกิดอุปสรรคขึ้นสำหรับครูและนักเรียนในการเรียนการสอนภาษา เราไม่สามารถที่จะคิดแต่เพียงความคล่องตัวทางภาษา ที่เรามุ่งหวังให้เด็กเรียนรู้ และเพิกเฉยต่อภาษาที่เด็กนำมาสู่ภาษาที่สองได้ (Goldstein. 1966 : 30)

เออร์วิน ทริปป (Ervin - Tripp . 1974 : 111 - 127) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบพัฒนาการการเรียนรู้ภาษาฝรั่งเศสของเด็กที่พูดภาษาอังกฤษในสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติที่เด็กได้รับฟังและใช้ภาษาฝรั่งเศสเกือบทั้งวัน พบว่าลำดับขั้นการเรียนรู้หลายอย่างทางคำประโยคและลักษณะหน่วยคำ (Morphological Features) คล้ายคลึงกันกับการเรียนรู้ภาษาแม่ จากเด็กกลุ่มตัวอย่างอายุ 4 - 9 ขวบ เขาพบว่าเด็กมีอายุมากเรียนรู้ภาษาได้เร็วกว่าเด็กที่มีอายุน้อย

ข้อเท็จจริงประการหนึ่งเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาคือว่า การเรียนรู้ภาษาไม่ใช่เป็นเรื่องที่เกี่ยวกับการแก้ปัญหาเท่านั้น แต่ยังเกี่ยวข้องกับเรื่องของการสร้าง และการกระทำจนเป็นนิสัย ผู้เรียนที่ได้รับการสอนให้เห็นแล้วว่าภาษาทำงานอย่างไร จะไม่ได้เรียนรู้ภาษาเลยในทางตรงกันข้าม เขาเรียนรู้บางสิ่งบางอย่างที่เขาจะต้องลืมไปสิ้น ก่อนที่เขาจะสร้างความก้าวหน้าในภาษาแขนงนั้น (Brooks. 1964 : 49)

* การสอนภาษาเมื่อนั้นเรามีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดนิสัยในการใช้ภาษาทั้งในด้านการฟังการเข้าใจในสิ่งที่ได้ยิน ได้อ่าน และเกิดนิสัยในด้านการพูด และการเขียน ในทำนองเดียวกัน การสอนภาษาต่างประเทศก็มีจุดมุ่งหมายในลักษณะคล้ายกันดังเช่นที่ เฟรนช์ (French. 1963 : 2) กล่าวไว้ว่าภายในขอบเขตอันจำกัดทางด้านโครงสร้างรูปแบบทางไวยากรณ์และศัพท์ตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตรและแบบฝึกหัดที่ใช้ เรามุ่งหวังที่จะฝึกฝนนักเรียนของเราให้

- ก. ฟังเข้าใจ
- ข. พูดเป็น และผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด
- ค. อ่านได้โดยมีความเข้าใจ

เมื่อเราได้ปฏิบัติงานสอนสิ้นสุดลงแล้ว ความสำเร็จของเราจะวัดได้ด้วย การวัดว่านักเรียนของเราใช้วงศัพท์และโครงสร้างที่เราได้สอนให้นั้นด้วยความมั่นใจ และความคล่องตัวเพียงใด นั่นก็หมายความว่าศัพท์และโครงสร้างที่นักเรียนของเราใช้ต้องเป็นไปแบบอัตโนมัติ และเป็นเรื่องของนิสัย

ดังนั้นการสอนภาษาที่สองที่ดีที่สุด คือการสอนให้นักเรียนพูดปากเปล่าก่อน แต่ นักเรียนจำจะต้องมีความรู้สึกมั่นใจในภาษาแม่ของเขา ซึ่งความมั่นคงนี้มักจะเกิดขึ้นเมื่อเด็กมีอายุ 8 - 10 ขวบ ต่อมาภายหลังก็นำภาษาที่สองมาสอนด้วยปากเปล่าจนพอสมควรแล้ว จึงค่อยใช้หนังสืออ่าน (Goldstein. 1966 : 41)

จาคอบวิทส์ (Jakobovits. 1971 : 40 - 41) กล่าวถึงนักภาษาศาสตร์ที่สำคัญ เช่น การ์เดอร์ ว่าได้รวบรวมขั้นตอนการสอนภาษาต่างประเทศไว้ดังนี้

1. การเรียนรู้ภาษาเกิดขึ้นตามลำดับขั้นดังนี้

- ก. การฟังและการเข้าใจ
- ข. การพูด
- ค. การอ่านซึ่งปกติจะเกิดขึ้นภายหลังการฟังและการพูด (ก. ข.)

เป็นเวลานาน

✓ ง. การเขียน แนวโน้มในการเรียนรู้การเขียนคือผู้สอนควรหลีกเลี่ยงการเอาหนังสือเป็นศูนย์กลาง ครูควรจะเน้นการสอนที่มุ่งไปสู่การฟัง การพูดอย่างกว้างขวาง เพื่อให้เกิดขึ้นเป็นนิสัย

2. การสอนในชั้นแรก ๆ นั้น จะต้องไม่มีตัวหนังสือเข้ามาเกี่ยวข้อง

3. การสอนการออกเสียงต้องให้นักเรียนได้มีการฟังเสียงใหม่อย่างกว้างขวาง

ถ้าจะให้ดีกว่านี้จะเปรียบเทียบให้เห็นความแตกต่างของเสียงภาษาต่างประเทศ และภาษาของผู้เรียนที่คล้ายกันแล้วติดตามด้วยการฝึกอย่างระมัดระวังในการออกเสียงนั้น

4. การพูดและฝึกครั้งแรกให้นำเสนอในรูปของกระสวนประโยค หรือประโยค

ตัวอย่าง แต่ละกระสวนประโยคประกอบด้วยโครงสร้างแม่บท (Productive structure)

กล่าวคือเมื่อผู้เรียนเกิดการคล่องตัวในโครงสร้างนั้นแล้ว จะทำให้เขาสร้างประโยคใหม่ขึ้นมา

ได้โดยการหาคำศัพท์ใหม่มาแทนที่ การฝึกแบบนี้เรียกว่า pattern drill หรือ structure drills

5. การนำกระสวนประโยคมาเสนอในชั้นแรก ๆ อาจนำเสนอในรูปของบทสนทนาสั้น ๆ หรือไม่ก็ได้
6. การฝึกกระสวนประโยคจะต้องฝึกแบบเข้มข้น เพื่อให้ผู้เรียนเกิดเป็นนิสัย
7. จำนวนคำศัพท์ที่ต้องเรียนควรจะจำกัดมากจนกว่าผู้เรียนจะเรียนรู้โครงสร้างต่าง ๆ ได้คล่องขึ้น จึงจะขยายวงศัพท์ออกไป
8. การแปลภาษาต่างประเทศไปเป็นภาษาแม่หรือการแปลกลับไปยังภาษาในระหว่างภาษาทั้งสองจะต้องหลีกเลี่ยง

ในปี 1964 สมาคมภาษาแห่งอเมริกา (The Modern Language Association of America) ได้จัดการประชุมเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาขึ้น และที่ประชุมได้สรุปข้อคิดเห็นเกี่ยวกับจิตวิทยาการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศไว้ในรายงานข้อแนะนำสำหรับผู้เรียนภาษา (Advice to the Language Learner) ต่อมาข้อแนะนำนี้ได้รับการแก้ไขในปี 1966 ซึ่งมีสาระสำคัญ 10 ประการดังนี้ (Jakobovits, 1971 : 43-45)

1. การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศภาษาหนึ่งจะช่วยเอื้อต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศอีกภาษาหนึ่งในภายหลัง
2. นักเรียนที่ฉลาดสามารถที่จะเรียนรู้ภาษาต่างประเทศได้ โดยมีเงื่อนไขว่าจะต้องทำงานหนัก มีครูผู้สอนดี และมีตำราเรียนดี
3. บุคคลที่เกื้อกูลต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ คือ หลีกเลี่ยงการเปรียบเทียบโดยตรงระหว่างภาษาต่างประเทศนั้นกับภาษาแม่
4. การเรียนรู้ภาษาหมายถึง การเรียนรู้เซตทั้งหมดของกระดานนิตยใหม่ ซึ่งมีลักษณะคล้ายคลึงกับการเรียนรู้การเล่นเปียโนหรือไวโอลิน (เพียงแต่ว่าง่ายกว่ามาก) ดังนั้นจึงจำเป็นที่จะต้องฝึกฝนอยู่เรื่อย ๆ การฝึกฝนควรเป็นแบบเข้มข้น และมีลักษณะกระตือรือร้นทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ฝึกในใจและออกเสียงฝึกพูดกับตนเองในขณะที่อ่านและฝึก

กับเพื่อนฝูง ใช้ประสาทสัมผัสทั้งหมดของเราในการเรียนรู้ภาษาโดยใช้ หู ปาก ตา และ นิ้วมือ ใช้จินตนาการโดยทำเป็นว่าเรื่อนักแสดงที่กำลังท่องบทแสดงอยู่

5. ในการเรียนรู้ภาษามีเทคนิคอยู่ 3 วิธี คือ การลอกเลียนแบบการอุปมาอุปมัย และการวิเคราะห์ การลอกเลียนแบบประกอบด้วยการพูดซ้ำสิ่งที่ได้ยิน ให้คล้ายที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยการฟังจากครูหรือแบบอย่างอื่น ๆ อย่างตั้งใจ การเรียนรู้โดยการอุปมาอุปมัยนั้น เป็นจุดมุ่งหมายของการฝึกกระบวนประโยคและแบบฝึกหัดอื่น ๆ เมื่อคนเรามีอายุมากขึ้นก็จะเริ่มสูญเสียสมรรถภาพในการเลียนแบบอย่างง่าย ๆ ไป แต่จะเริ่มมีความสามารถในการคิดหาเหตุผล คือ การวิเคราะห์ภาษา ความรู้ชนิดนี้การอธิบายกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์จะสามารถช่วยเหลือในการเรียนรู้ภาษาได้เร็วขึ้น

6. การฝึกท่องจำ ควรจะแบ่งเป็นช่วงระยะเวลาสั้น ๆ หลาย ๆ ช่วง ช่วงละ 15 - 20 นาที แต่ละช่วงก็ใช้ฝึกอย่างเข้มข้น

7. การเรียนรู้ด้านการอ่านและการเขียนนั้นกระทำไ้ได้ง่ายขึ้น ถ้าหากว่าเรียนพูดก่อน ถ้าไม่สนใจภาษาพูดแล้ว ก็จะไม่สามารรถเรียนรู้การอ่านภาษานั้นได้ การเรียนรู้การออกเสียงตามปกติจึงเป็นสิ่งที่ควรทำอย่างยิ่ง

8. การฝึกการพูดควรจะทำทันทีตั้งแต่แรก

9. ในขณะที่อ่านภาษาต่างประเทศ ชั้นแรกควรอ่านสิ่งที่ได้รับการฝึกมาแล้ว เช่น การออกเสียง คำศัพท์ และโครงสร้าง และควรจะเป็นการออกเสียง ต่อมาเมื่ออ่านใหม่ในใจก็ควรขีดเส้นใต้คำใหม่ ออกเสียงวลีใหม่ซ้ำกันหลายครั้ง ภายหลังก็กลับมาดูคำที่ขีดเส้นใต้ อีกทีหนึ่ง

10. จะต้องไม่เขียนคำแปลภาษาแม่ควบคู่คำหรือวลีภาษาต่างประเทศลงไปในข้อความที่อ่าน การกระทำนั้นจะเป็นการเน้นคำแปลเป็นภาษาแม่ แทนที่จะเป็นการเน้นคำภาษาต่างประเทศซึ่งจะต้องเรียน

การสอนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองให้แก่เด็กนักเรียนเป็นงานที่ต้องใช้ทักษะ ผู้สอนจำเป็นจะต้องมีความรู้ความสามารถในการดำเนินการสอนไปสู่เป้าหมาย ในเดือนเมษายน

ปี 1962 ผู้เชี่ยวชาญพิเศษขององค์การสหประชาชาติได้ประชุมกันที่เมืองแฮมบูร์ก และได้เสนอแนะวิธีการสอนภาษาที่สองให้แก่เยาวชนไว้ดังนี้ (Stern, 1963 : 66-68)

1. การสอนภาษาที่สองนั้นจะต้องให้เด็ก ๆ ได้เข้ามาสัมผัสกับภาษาที่สองในสถานการณ์ที่เป็นจริง โดยไม่มีการใช้ภาษาแม่อยู่เลย ต้องให้นักเรียนอยู่ในสิ่งที่เรียกว่า "Language Bath" เด็กจะไต่เต้าไต่ฝึภาษาซึ่งถูกใช้ภายใต้เงื่อนไขของการสื่อความหมายตามปกติ และเด็กถูกบีบบังคับให้จำต้องตอบสนอง และพูดวลีที่กล่าวมาก่อนแล้ว ซึ่งจะทำให้เด็กผ่านพ้นอุปสรรคทางภาษาไปได้ ก่อนที่เด็กจะรู้ว่ามียุโรปสรรคอยู่

การให้เด็กได้มีโอกาสสัมผัสกับภาษาที่สองในสถานการณ์จริง ๆ เท่านั้นยังไม่เป็นการเพียงพอ จำเป็นที่จะต้องจัดให้มีการเรียนรู้ภาษาอย่างเป็นระบบในทุกชั้นตอน ซึ่งอาจจะทำได้คือ

ก. วัสดุเนื้อหาที่ให้เรียน จะต้องจัดให้อย่างมีระบบ ศัพท์และโครงสร้างที่ให้เรียนจะต้องได้รับการเลือกอย่างรอบคอบ เช่น ศัพท์ที่จะนำมาสอน ควรจะเป็นศัพท์ที่

(1) เป็นคำศัพท์แม่บท โดยดูจากความถี่ของการใช้

(2) ควรเป็นศัพท์ที่มีอยู่ทั้งในภาษาที่หนึ่ง และภาษาที่สอง หรือมี

ความคล้ายคลึงกันทั้งสองภาษา

(3) เป็นศัพท์ที่เป็นจุดศูนย์กลางสนใจของประสบการณ์ทางภาษาของเด็ก

(4) เป็นศัพท์ที่มีความยากในการออกเสียงและการนำมาใช้

ในทำนองเดียวกันหลักการดังกล่าวนี้ก็อาจนำมาใช้ได้ในการเลือกกระบวนประโยคมาสอน

ข. เน้นความสำคัญของการพูดและการฟัง และการพูดต้องมาก่อนการอ่านและการเขียน ในตอนต้นๆ การสอนควรจะเป็นการพูดปากเปล่าทั้งหมด มีการเน้นความสำคัญทางด้านการออกเสียง จังหวะและการออกเสียงสูงต่ำ ครูจะต้องเป็นแบบอย่างการพูดที่ดีที่จะให้นักเรียนออกเสียงแบบตาม หรือถ้าหากครูทำไม่ได้ก็ควรจะมีเครื่องช่วยสอนต่าง ๆ เช่น เทปบันทึกเสียง เป็นต้น

ค. การนำเสนอสอนภาษาต้องกระทำทันที และกระทำโดยตลอดในหน่วยการเรียนรู้ที่มีความหมายและกระส่วนการพูดที่คล้ายคลึงกับสถานการณ์ในชีวิตจริง

ง. การกำหนดภาษาไม่ใช่ได้จากอนุกรมของการเพิ่มความซับซ้อนของสิ่งที่เรียนและแบบฝึกหัดที่ยากขึ้นตามลำดับ แต่เป็นเรื่องของการฝึกที่ได้รับการจัดอันดับความยากง่ายมาอย่างดีแล้ว โดยการเลียนแบบและการอุปมาอุปไมยโครงสร้างต่าง ๆ ที่ได้รับการท่องจำมาทีละน้อย ๆ ในการฝึกย่อย ๆ และฝึกในรูปแบบที่ต่างกัน

จ. นอกจากนั้นควรจะมีการเน้นองค์ประกอบด้านวัฒนธรรมของภาษา เพื่อให้ นักเรียนมีความเข้าใจวัฒนธรรมของชาติที่ใช้ภาษาที่นำมาสอนนั้นด้วย

จากข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาและการสอนภาษาต่างประเทศตามที่ผู้รู้ต่าง ๆ ได้กล่าวมาทั้งหมดนี้ เราพอจะสรุปถึงกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไว้มาก (Brooks, 1964 : 52) ชั้นแรกผู้เรียนจะต้องได้ยินได้ฟังเสียงพูดภาษาต่างประเทศอย่างแท้จริง เขาจะต้องมีการฟังมากกว่าที่เขาพูด เขาจะพูดในเสียงที่เขาได้ยินเท่านั้น เขาจะอ่านในสิ่งที่ได้มีการพูด และเขียนในสิ่งที่อ่านเท่านั้น และเขาจะต้องวิเคราะห์ (ถ้าทำได้) ในสิ่งที่เขาได้ยินได้พูดได้อ่านได้เขียน และได้เรียนรู้เท่านั้น สิ่งที่ยูเรียนไม่ควรทำอย่างยิ่ง ได้แก่

1. จะคงไม่พูดภาษาแม่
2. จะคงไม่ทองคำภาษาต่างประเทศกับคำแปลภาษาแม่เป็นคำ ๆ
3. เขาจะคงไม่แปลจากภาษาต่างประเทศเป็นภาษาแม่

จากแนวคิดที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ เมื่อนำมาประยุกต์ใช้กับการสอน ได้เกิดเป็นวิธีการสอนตามหลักภาษาศาสตร์ ซึ่งมีชื่อเรียกเป็นภาษาอังกฤษหลายอย่าง เช่น Linguistic Method บาง Aural-oral Approach หรือ Audio-Lingual Method บาง หลักการสอนตามแนวนี้นี้ยึดแนวคิดพื้นฐานดังนี้ (กานดา สินธวานนท์ 2506 : 56 - 57)

1. ภาษาทุกภาษามีระบบโครงสร้างที่เป็นของตนเอง และไม่ซ้ำกัน
2. ดังนั้น ในกรณีที่สอนภาษาหนึ่งให้กับคนที่ใช้อีกภาษาหนึ่งจะต้องยึดหลักการเปรียบเทียบโครงสร้างและวงศัพท์ของทั้งสองภาษา เพื่อให้พบสิ่งที่คล้ายและสิ่งที่จะเป็นปัญหา เฉพาะแก่ผู้เรียนชาตินั้น ๆ เป็นรายชาติไป

3. แบบฝึกหัด การอธิบาย แผนภูมิ การเปรียบเทียบ ที่จะใช้สอนภาษาต่างประเทศนั้น ตลอดจนบทเรียนต่าง ๆ และคู่มือครู ก็จะต้องสร้างขึ้นจากการเปรียบเทียบโครงสร้างของภาษากังกล่าวแล้วนั้นจึงจะโดยผล

4. ยึดหลักว่าภาษาพูดย่อมมาก่อนภาษาเขียน และเมื่อผู้เรียนจะเรียนเพื่อประสงค์ทักษะใดก็ตามก็ต้องเริ่มต้นด้วยการ เรียนพูดให้คล่องแคล่ว เป็นอัตโนมัติก่อนทั้งสิ้น
 5. ถือการสอนระบบเสียงในภาษานั้น ๆ เป็นสิ่งสำคัญขั้นต้นที่จะเริ่มสอนให้นักเรียนได้ฟังและได้หัดออกเสียงจนทำได้
 6. ยึดหลักที่จะต้องให้ผู้เรียนเข้าใจโครงสร้าง และการใช้ของภาษาที่ตนเรียน และสามารถที่จะใช้แบบสร้างพื้นฐานเหล่านั้นอย่างคล่องแคล่ว
 7. ต้องฝึกการใช้เสียงและโครงสร้างของภาษาในสภาพที่ตนจะต้องการใช้ ให้เกิดเป็นนิสัยเคยชิน พูดได้โดยอัตโนมัติ
 8. ใหญ่เรียนคุ้นเคยกับรูปภาษาพูดเสียก่อนจึงจะสอนการอ่าน และให้เห็นรูปภาษาเขียน
 9. ไม่รังเกียจการท่องจำแบบสร้าง เพื่อก่อให้เกิดความเคยชิน เพราะในการเรียนใด ๆ ก็ตามย่อมหลีกเลี่ยงความสามารถในการจำไปไม่ได้ ยิ่งในเรื่องของภาษายังต้องใช้ความสังเกตจดจำและความละเอียดเป็นพิเศษ
 10. ยอมให้ใช้วิธีการแปลในบางครั้ง เพื่อประหยัดเวลา และเพื่อประโยชน์ของผู้เรียนที่จะเข้าใจแจ่มแจ้งขึ้น
- จะเห็นว่าการสอนตามหลักภาษาศาสตร์มีความยืดหยุ่นสูง และเน้นการพูดก่อนการอ่าน และการเขียน สอดคล้องกับจิตวิทยาและธรรมชาติการเรียนรู้ภาษา สำหรับขั้นตอนในการสอนนั้นก็มีแบ่งไว้ 5 ขั้นตอน (กานดา สินธวานนท์ 2506 : 63 - 65)
1. ระบุจุดที่ต้องใส่ใจ คือ ถึงความสนใจของนักเรียนให้เข้าสู่ประเด็นเรื่องที่จะเรียน
 2. ให้ตัวอย่าง เป็นการให้ตัวอย่างขยายสนับสนุนสอดคล้องอธิบายหัวข้อไวยากรณ์จุดนั้น ๆ
 3. ขั้นสรุปกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ เป็นการให้นักเรียนสรุปจากความเข้าใจตามลักษณะเป็นจริง ตั้งเป็นหลักไวยากรณ์ง่าย ๆ สั้น ๆ ชัดเจนเพื่อจดจำ

4. ขึ้นฝึกอย่างแท้จริง ให้นักเรียนฝึกฝนตามแบบฝึกหัดต่าง ๆ โดยที่ยังรู้สึกตัวว่ากำลังฝึกให้หลักไวยากรณ์ข้อนั้น ๆ อยู่

5. ขั้นการฝึกกระสวน ให้นักเรียนฝึกใช้หลักไวยากรณ์ในจุดนั้น ๆ โดยไม่รู้สึกว่ตนกำลังใช้อยู่ในสภาพการอื่น ๆ ที่สร้างขึ้น คือยังใช้ไวยากรณ์จุดเดิมโดยไม่รู้สึกตัวในความหมายใหม่ สถานการณ์ใหม่

อย่างไรก็ตามแม้ว่าวิธีการสอนจะเหมาะสมเพียงไร แต่ถาหากผู้ที่ไม่เข้าใจไม่มี
ความรู้หรือได้รับการฝึกฝนไม่เพียงพอแล้ว ก็ไม่อาจจะก่อให้เกิดผลได้ ครูผู้สอนเป็นองค์ประกอบ
ที่สำคัญในการที่จะปฏิบัติภาระกิจอันนี้ให้บรรลุผลตามความมุ่งหมาย ผู้เชี่ยวชาญของยูเนสโก
(Stern, 1963 : 65) มีความเห็นว่าครูสอนภาษาที่สองทุกคนควรจะมีความรู้เกี่ยวกับภาษา
ภาษาที่สองนั้น และเป็นแบบอย่างสำหรับการออกเสียงที่ดี และควรจะมีความรู้เกี่ยวกับภาษา
แม่ของนักเรียนด้วย เพื่อจะรู้ถึงความคล้ายและจุดที่มีปัญหา ซึ่งโกลด์สไตน์ (Goldstein,
1966 : 31) ได้กล่าวถึงความคิดเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษของสตรีเวนว่า ครูสอน
ภาษาจำเป็นต้องมีความรู้ด้านภาษาศาสตร์พรรณา (Descriptive Linguistics) และความรู้ที่
เกี่ยวกับวิธีสอน (Teacher's know-how) ในการประยุกต์ใช้ความรู้ให้เหมาะสมกับความ
ต้องการของนักเรียนของตน นอกนี้สตรีเวนยังมีความเห็นต่อไปอีกว่า การเรียนรู้ภาษาที่สอง
นั้นขึ้นอยู่กับวิธีสอน บรรยายด้านภาษาศาสตร์ (Description of Linguistics) และสิ่งที่
รู้และวิธีการที่จะสอนภาษานั้น

โกลด์สไตน์ (Goldstein. 1963 : 31) พบว่าผลสำรวจของพอลลิน โรจาส์ ในเรื่องระบะการอบรมครูสอนภาษาอังกฤษในเคเลเคาน์ตี รัฐฟลอริดา การอบรมครูประจำการ ในระบะต้นไม่เป็นการเพียงพอ ทวกรูจะต้องได้รับการอบรมด้านวิธีสอนซ้ำอีกจากเทคนิคการ แก้ปัญหาในเนื้อหาวิชาไปเป็นจิตวิทยาของการฝึกด้านทักษะ

รอเบิร์ต ลาโด (Lado. 1964 : 6) กล่าวถึงลักษณะของวิธีการสอนภาษาตาม
หลักภาษาศาสตร์ไว้ในลักษณะที่คล้ายกันว่า

๑. เน้นประโยชน์การสนทนาพื้นฐานเพื่อให้นักเรียนจำ

2. อธิบายโครงสร้างทางไวยากรณ์ เพื่อช่วยให้นักเรียนมองเห็น และฝึกพูด โครงสร้างกระสวนประโยคของภาษานั้น
3. ใช้การฝึกหัดแบบกระสวน เพื่อฝึกโครงสร้างเพื่อให้เกิดเป็นนิสัย
4. มีวัสดุในห้องปฏิบัติการสำหรับการฝึกพูดออกเสียงสำหรับนักเรียน ใช้ฝึก นอกห้องเรียน
5. เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อความหมายมากกว่าที่จะใช้ในการแปล

นอกจากนี้ ลาโด (Lado. 1964 : 8 - 10) ยังได้กล่าวถึงครูสอนภาษาไว้ อีกว่า ครูสอนภาษาจะต้องเป็นผู้ที่ได้รับการศึกษา และได้รับการเตรียมตัวในด้านวิชาชีพ โดยทั่วไป นอกจากนี้ครูสอนภาษาต่างประเทศควรมีคุณสมบัติพิเศษดังนี้

1. มีความรู้ในภาษาที่สอนอย่างดี เพื่อที่จะให้นักเรียนได้ลอกเลียนแบบได้อย่างถูกต้องทั้งในด้านการออกเสียงและโครงสร้าง ตลอดจนศัพท์
2. มีความรู้ในด้านภาษาศาสตร์ โดยเฉพาะลักษณะโครงสร้างและข้อเท็จจริงด้านภาษาของนักเรียนและของภาษาที่สอนด้วย
3. รู้วัฒนธรรมที่อยู่เบื้องหลังภาษาที่สอนนั้นด้วย
4. รู้เทคนิคการสอน
5. มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องห้องปฏิบัติการทางภาษา

สมาคมการศึกษาภาษาปัจจุบัน (Lado. 1964 : 10) กล่าวไว้ว่า ครูสอนภาษาควรมีความรู้ในด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. ความเข้าใจในด้านการฟัง
2. การพูด
3. การอ่าน
4. การเขียน
5. การวิเคราะห์ภาษา
6. วัฒนธรรม
7. การฝึกฝนด้านอาชีพ

✓ เลอเฟอว์ (Lefever. 1970 : 15 - 17) ได้กล่าวว่า เพื่อที่จะให้งาน
ของคนประสบผลสำเร็จ ครูสอนภาษาอังกฤษควรจะฝึกฝนตนเองให้มีความรู้ความเข้าใจ
ในสิ่งต่อไปนี้คือ

มีความเข้าใจเป็นอย่างดีเกี่ยวกับความสำคัญของภาษาในชีวิตและวัฒนธรรม
ของมนุษย์

มีความเข้าใจองแท้นในขบวนการพัฒนาการการเรียนรู้ภาษาของเด็กตั้งแต่
เด็กแบเบาะไปจนกระทั่งถึงเด็กระดับมหาวิทยาลัย

มีความเข้าใจว่าการให้เด็กได้สำรวจด้วยตนเองเป็นวิธีการที่ช่วยในการ
เรียนรู้ภาษาและวรรณคดี

มีความรู้เรื่องประวัติและโครงสร้างของภาษาอังกฤษ ประวัติการพัฒนาการ
ของพจนานุกรม และคุณค่าทางการสอนเกี่ยวกับไวยากรณ์ (ถ้ามี)

มีความซาบซึ้งในงานวรรณคดีที่ยิ่งใหญ่ที่ถ่ายทอดหลักข้อคิดทางปัญญา อารมณ์
และภาษาอันยิ่งใหญ่ ซึ่งปรากฏออกมาในรูปที่ถาวร และมีความซาบซึ้งในวรรณกรรมที่ยกย่อง
ซึ่งรวมถึงวรรณกรรมสำหรับเด็ก และมีความรู้เกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้นอย่าง

มีประสบการณ์ส่วนตัวในเรื่องศิลปะและทักษะในการสื่อความหมาย ซึ่งรวมทั้ง
ได้มีประสบการณ์ในงานเขียนชั้นสูงทางด้านการเรียงความและวาทะศิลป์ การแสดงละคร
การอ่านออกเสียง และการตีความงานทางศิลปะ มีประสบการณ์ด้านการอ่านเชิงวิพากษ์วิจารณ์
ในวรรณคดีสำหรับเด็ก และวรรณคดีสำหรับผู้ใหญ่อย่างกว้างขวาง

มีความกระตือรือร้น ที่จะสอนภาษาอังกฤษ

มีความผูกพันทางวิชาชีพที่จะสอนภาษาอังกฤษ

✓ สุไร พงษ์ทองเจริญ (สุไร พงษ์ทองเจริญ 2506 : 1 - 4) กล่าวว่า
ในการสอนนั้นครูจะต้องรู้ว่าสอนอะไร และสอนอย่างไร นั่นคือครูจะต้องรู้จักทั้งเนื้อหา
ของวิชาและวิธีสอน ส่วนครูสอนภาษาอังกฤษนั้น สุไร พงษ์ทองเจริญกล่าวว่าควรมีคุณสมบัติ
ดังนี้

1. ครูจะต้องมีความรู้ในเรื่องโครงสร้างของภาษาอังกฤษอย่างดี อย่างน้อยที่สุด

ในเนื้อหาที่สอน ครูจะต้องใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องด้วยเหตุนี้ก่อนเข้าห้องเรียน ครูจะต้องเตรียมการสอนอย่างดี

2. ครูจะต้องรู้เรื่องโครงสร้างภาษาไทยอย่างดี สามารถจะเปรียบเทียบโครงสร้างของภาษาไทยและภาษาอังกฤษได้

3. ครูจะต้องไม่ปนตัวสะกดกับการออกเสียง เพราะภาษาอังกฤษนั้นส่วนมากตัวสะกดกับการออกเสียงมักจะไม่สัมพันธ์กัน เช่น

Bough อ่านว่า บาว

Bought อ่านว่า บอท เป็นต้น

4. ครูจะต้องทราบวิธีวิเคราะห์ข้อผิดพลาดของนักเรียนกว่าที่นักเรียนทำผิดนั้นจะต้องแก้ไขอย่างไร และจะต้องทำการฝึกฝนอย่างไรจึงจะช่วยให้นักเรียนทำได้ถูกต้อง

5. เวลาสอนครูพยายามใช้ภาษาอังกฤษให้มากที่สุด เพื่อให้นักเรียนรู้สึกว่าคุณสามารถใช้ภาษาอังกฤษนั้นได้จริง

6. ครูจะต้องรู้ว่าการเรียนภาษากับวรรณคดีนั้นไม่เหมือนกัน การสอนภาษาเป็นการสอนด้านทักษะ สอนเพื่อให้นักเรียนใช้ได้อย่างคล่องแคล่วและรวดเร็ว ส่วนการสอนวรรณคดีนั้นเป็นการฝึกให้คนใช้สติปัญญา ใช้จินตนาการ ดังนั้นวิธีสอนจะต้องเป็นคนละแบบ

7. ครูจะต้องรู้จักใช้อุปกรณ์การสอนต่าง ๆ

8. ครูจะต้องรู้จักสร้างบรรยากาศในห้องเรียนให้นักเรียนรู้สึกมีความกระตือรือร้นที่จะเรียน

ง. ผลงานวิจัยเกี่ยวกับปัญหาการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย

ปัญหาเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยมีมานานแล้ว คงจะเห็นได้จากการศึกษาของ ดวงเดือน ปันยารชุน (Douangduen Panyarachun. 1954 : 38 - 43) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับปัญหาการสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษา พบว่าปัญหาที่สำคัญที่โรงเรียนต่าง ๆ ประสบอยู่คือ การขาดแคลนครูที่ได้รับการอบรมทางด้านการสอน

ภาษาอังกฤษซึ่งต้องการแก้ไขโดยด่วน เพราะครูที่ได้รับการฝึกอบรมมาย่อมจะทราบถึงวิธีที่จะปรับปรุงสิ่งแวดล้อมของห้องเรียนได้ และเหมาะสมขึ้น แม้ว่าจะไม่สามารถลดจำนวนนักเรียนในชั้นได้ ปัญหาอีกประการหนึ่งคือแก่โรงเรียนส่วนมากยังมีอุปกรณ์ประกอบการเรียนการสอนไม่เพียงพอที่จะใช้ในด้านการศึกษาทักษะทางภาษา ผู้วิจัยได้เสนอแนะไว้ว่า ครูสอนภาษาอังกฤษควรมี

1. ความรู้ภาษาอังกฤษดี
2. ประสบการณ์ทางการสอน
3. ความรู้ในการใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ

ปิญโญ สาร (Pinyo Sathor. 1954 : 35 - 39) ได้ศึกษาการสอนภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่ง พบว่าปัญหาการสอนภาษาอังกฤษเกิดจาก

1. ขาดครูสอนภาษาอังกฤษที่มีวุฒิ
2. ขาดหนังสือแบบเรียนและคู่มือครู
3. เด็กไทยอายไม่กล้าแสดงความคิดเห็นเมื่อตอบคำถาม เพราะเกรงว่าทำไปนั้นผิด

4. ขาดความร่วมมือระหว่างครูสอนภาษาอังกฤษด้วยกัน ครูต่างคนต่างก็สอนไปตามหน้าที่ ไม่มีการอภิปรายหรือปรึกษาหารือ เพื่อแก้ไขปัญหาการเรียนการสอนระหว่างครูสอนภาษาอังกฤษด้วยกัน

อุทัย รัชกุล (อุทัย รัชกุล 2503 : 74) ได้ทำการศึกษาสภาพการสอนภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมศึกษาในโรงเรียนราษฎร์ในประเทศไทย พบว่าปัญหาเกี่ยวกับการสอนของครูส่วนใหญ่ เกิดจากครูไม่เปลี่ยนแปลงการสอนไปตามความต้องการของสังคม ซึ่งปัจจุบันต้องใช้ทักษะทั้ง 4 ด้าน คือการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ผู้วิจัยได้เสนอแนะว่า ทางโรงเรียนควรส่งเสริมและแก้ไขให้คำแนะนำเกี่ยวกับวิธีสอนแบบการฟังและพูด (Aural-oral Approach) ให้แพร่หลายยิ่งขึ้น และควรพยายามหาทางชักจูงให้ครูอีกหลายคนเห็นความสำคัญและประโยชน์ของการสอนภาษาอังกฤษแบบฟังและพูด

อำภา โชกจิติ (อำภา โชกจิติ 2503 : 24 - 49) ได้ทำการศึกษาครูกับการสอนภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมศึกษาในประเทศไทย พบว่าครูสอนภาษาอังกฤษมี

อยู่สามประเภทคือ

1. ครูที่มีคุณวุฒิสูง ความรู้สูง และได้รับการอบรมและฝึกฝนภาษาอังกฤษ
แผนใหม่
2. ครูที่มีคุณวุฒิ ความรู้สูง แต่ขาดความรู้เรื่องวิธีสอนแผนใหม่
3. ครูที่มีคุณวุฒิต่ำ และความรู้น้อย

ส่วนปัญหาเกี่ยวกับนักเรียนเรียนภาษาอังกฤษไม่ได้คืบนั้น ผู้วิจัยพบว่าเกิดจากการ
ขาดครูที่มีคุณวุฒิและขาดอุปกรณ์การสอน

สุวรรณดี เต็งอ้วนวย (สุวรรณดี เต็งอ้วนวย 2509 : 176 - 196) ได้ทำการ
สำรวจปัญหาการสอนภาษาอังกฤษของครูชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดพระนคร พบว่าครู
ในโรงเรียนราษฎร์ร้อยละ 23.53 และโรงเรียนรัฐบาลร้อยละ 4.14 มีวุฒิระดับ
ประกาศนียบัตร หรือเทียบเท่า (ป.ป., พ.ป., พ.กศ.) ครูโรงเรียนรัฐบาลร้อยละ
36.37 ครูโรงเรียนราษฎร์ร้อยละ 17.64 มีวุฒิปริญญาตรี ครูในโรงเรียนรัฐบาล
ร้อยละ 2.60 มีวุฒิปริญญาโทจากต่างประเทศ ส่วนโรงเรียนราษฎร์ไม่ปรากฏว่ามีครูระดับ
ปริญญาโท ในด้านการสอน ครูร้อยละ 64.22 สอนโดยรวมวิธีสอนต่าง ๆ เข้าด้วยกัน คือ
ให้เด็กได้มีโอกาสฝึกฝนทักษะ ทำแบบฝึกหัด อ่านและแปลไวยากรณ์ไปพร้อม ๆ กัน และ
ปรากฏว่าครูในโรงเรียนรัฐบาลไม่ใช้วิธีสอนแบบอ่านแปลให้นักเรียนฟังเลย ส่วนครูโรงเรียน
ราษฎร์ยังนิยมอ่านและแปลตามหนังสือให้นักเรียนฟัง สำหรับครูที่มีวุฒิปริญญาโทไม่ได้สอนโดย
ใช้วิธีแปลไวยากรณ์เลย นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบอีกว่าครูร้อยละ 63.85 พยายามหาวิธีสอน
ที่จะให้นักเรียนเข้าใจบทเรียนได้ง่ายที่สุด รองลงมาคือร้อยละ 30.05 เลือกวิธีสอนโดย
ขึ้นอยู่กับสิ่งแวดล้อมและตัวนักเรียน แต่มีครูส่วนน้อยที่ใช้วิธีสอนโดยไม่ต้องเตรียมให้เสีย
เวลามาก และใช้วิธีสอนแบบเดียวกันทุก ๆ ชั้นที่สอน ครูที่มีวุฒิปริญญาโท และครูที่มี
ประสบการณ์ทางการสอนมานานจะคัดแปลงและเพิ่มเติมสิ่งที่สอนจากประมวลการสอนอยู่เสมอ
และไม่ใช้วิธีสอนแบบเดียวกันทุก ๆ ชั้น

✓ ชาริณี เกษรไพบูลย์ (ชาริณี เกษรไพบูลย์ 2510 : 59 - 62) ได้ศึกษา
ทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สี่และห้า แผนกวิทยาศาสตร์ของ
โรงเรียนสตรีวิศัลยศิริสวรรค์ พบว่าเหตุผลที่นักเรียนชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เพราะมี

ความเห็นว่าการเรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่น่าสนใจ เหตุผลที่นักเรียนไม่ชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เพราะไม่ชอบวิธีสอนของครู พื้นความรู้เดิมไม่มี เป็นวิชาที่เรียนยาก นักเรียนชอบครูที่สอนภาษาอังกฤษ เพราะครูมีวิธีการสอนที่ดี ตั้งใจสอน เข้าใจนักเรียน ทักะที่นักเรียนต้องการมากที่สุดคือทักษะในการอ่าน นักเรียนต้องการให้ครูสอนโดยมีอุปกรณ์การสอน และกิจกรรมประกอบ ต้องการให้วัดผลแบบปรนัย และวัดผลทุกครั้งที่จบบทเรียนบทเรียนหนึ่ง

ปัญหาเรื่องพื้นความรู้เดิมของนักเรียนไม่ดี ได้มีผลงานวิจัยที่สอดคล้องกันกับการศึกษาของ ธาวิณี เกษรไพบุลย์ อีกหลายชิ้น เช่น ธนิกา แก้วตุลิต (ธนิกา แก้วตุลิต 2513 : 42 - 45) ซึ่งได้สำรวจปัญหาและอุปสรรคต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนอาชีวศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่สี่ถึงห้า แผนกพาณิชยการโรงเรียนพาณิชยการจรัสสินทวงศ์ พบว่าอุปสรรคและปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน คือขาดความรู้เรื่องศัพท์ เวลาเรียนน้อยเกินไป พื้นความรู้เดิมไม่ดี นักเรียนมีความเห็นว่าครูควรนำเนื้อหานอกห้องเรียนมาสอนด้วย โดยครูพูดภาษาอังกฤษมากกว่าภาษาไทย ครูควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้พูดภาษาอังกฤษบ่อย ๆ และควรจัดกิจกรรมตลอดจนใช้อุปกรณ์การสอน นักเรียนต้องการฟังเทปบันทึกเสียงเพื่อฝึกหัดการออกเสียง

✓ สุรินทร์ ทองสิงห์ (สุรินทร์ ทองสิงห์ 2514 : 60 - 70) ได้ทำการสำรวจปัญหาซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่สี่และห้าของโรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดสุโขทัย ปีการศึกษา 2514 พบว่านักเรียนส่วนใหญ่ชอบเรียนภาษาอังกฤษปานกลาง เพราะเห็นว่ามีประโยชน์ ส่วนอุปสรรคในการเรียนภาษาอังกฤษเกิดจากตัวนักเรียนมีวิธีการเรียนไม่ถูกต้อง ไม่มีความสนใจภาษาอังกฤษเท่าที่ควร นักเรียนส่วนมากยอมรับว่าพื้นความรู้ไม่ดี และมีโอกาสฝึกฝนทักษะทางภาษาน้อย อุปสรรคในการเรียนภาษาอังกฤษที่เกิดจากครูได้แก่วิธีสอนของครูไม่น่าสนใจ

✓ ปรียา หงษ์นาค (ปรียา หงษ์นาค 2516 : 40 - 48) ได้วิจัยถึงปัญหาการสอนวิชาภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมศึกษาปีที่สี่ของโรงเรียนสตรีวิทยาประจำปีการศึกษา 2516 พบว่านักเรียนส่วนใหญ่ชอบเรียนภาษาอังกฤษเพราะมองเห็นประโยชน์ แต่ที่เรียนไม่ได้ดีเนื่องจากครูไม่เตรียมการสอน ไม่ใช้อุปกรณ์ ไม่จัดกิจกรรมประกอบการสอน ไม่ฝึกทักษะ

ให้นักเรียน ปัญหาเกี่ยวกับตัวนักเรียน ได้แก่ความรู้เดิมไม่ดี ขาดการเอาใจใส่อย่างสม่ำเสมอ ผู้วิจัยได้เสนอแนะว่า ครูควรได้รับการอบรมให้ทราบถึงวิธีการสอนแบบใหม่ ๆ และควรให้มีอุปกรณ์การสอนให้มากขึ้น พร้อมทั้งเปิดโอกาสแก่นักเรียนได้ฝึกทักษะและมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรม ครูควรฝึกทักษะการฟัง การพูดของนักเรียนให้มากกว่าเดิม เช่น ควรใช้เทปประกอบการสอน

✓ อารณ อังกูรรัตน์ (อารณ อังกูรรัตน์ 2519 : 49 - 51) ได้ศึกษาการสอนวิชาภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม โรงเรียนสามเสนวิทยา ประจำปีการศึกษา 2518 พบว่านักเรียนชอบภาษาอังกฤษเพราะเห็นว่าเป็นวิชาที่มีประโยชน์ แต่นักเรียนเห็นว่าภาษาอังกฤษนั้นยาก นักเรียนชอบครูภาษาอังกฤษที่มีวิธีอธิบายเข้าใจดี พูดภาษาอังกฤษได้คล่องแคล่วในการสอน และมีความสนิทสนมกับนักเรียนดีพอสมควร ในด้านการเรียน นักเรียนได้ฝึกทักษะการฟังมากที่สุด ทักษะในการอ่านและเขียนมีโอกาสฝึกพอสมควร ส่วนใหญ่ไม่ค่อยมีโอกาสในการฝึกทักษะในการพูด ปัญหาที่นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษไม่ได้ดี เพราะพื้นฐานความรู้เดิมไม่ดี ไม่มีเวลาศึกษาความรู้เพิ่มเติม และขาดแรงจูงใจ เพราะครูไม่ช่วยทำให้บทเรียนน่าสนใจ

✓ สมสุข ราชนิยม (สมสุข ราชนิยม 2519 : 48 - 49) ก็ได้ทำการศึกษาปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาผู้ใหญ่ระดับ 5 โรงเรียนสามเสนวิทยา ปีการศึกษา 2519 พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่เห็นว่าวิชาภาษาอังกฤษเป็นประโยชน์ต่อวิชาชีพ แต่สาเหตุที่ไม่ชอบเรียนภาษาอังกฤษก่อนเรียนในชั้นนี้เพราะบทเรียนยาก และในขณะที่เรียนก็พบว่าภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ยาก นักศึกษาส่วนใหญ่ต้องการให้ครูใช้ภาษาอังกฤษเป็นส่วนมากในชั่วโมงภาษาอังกฤษ และมีจำนวนน้อยที่ต้องการให้ครูใช้ภาษาไทยตลอดเวลา ต้องการฝึกทักษะด้านการฟัง การพูด และการอ่านมากกว่าที่กำลังเป็นอยู่ ส่วนด้านการเขียนนั้น นักศึกษาส่วนมากต้องการฝึกเสมอ ๆ

วิภัทร์ ว่องวานิช (วิภัทร์ ว่องวานิช 2519 : 63 - 66) ได้ศึกษาปัญหาการเรียนการสอนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนวิมุติยารามพิทยากร ปีการศึกษา 2519 พบว่า

1. วิธีการสอนของครูส่วนใหญ่ไม่แยกสอนเป็นรายวิชา แต่สอนให้ทุกวิชา

สัมพันธ์กัน เพื่อให้เกิดทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียน

2. ครูส่วนใหญ่เตรียมการสอนล่วงหน้าหนึ่งวัน แต่ไม่เคยจัดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเลย เพราะกลัวสอนไม่ทัน และนักเรียนส่วนใหญ่จำนวนร้อยละ 41.01 มีความต้องการให้ครูปรับปรุงการสอน โดยจัดกิจกรรมประกอบการสอน เพื่อเร่งเร้าให้นักเรียนสนุกสนานกับการเรียน

3. นักเรียนร้อยละ 35.15 มีปัญหาด้านการสอนวิชาภาษาอังกฤษ คือ ไม่เข้าใจคำสั่งของข้อสอบที่เป็นภาษาอังกฤษ และร้อยละ 21.31 ให้เหตุผลว่าที่เรียนไม่ดี เพราะเวลาส่งสัปดาห์ไม่กล้าถามครู ปัญหาด้านการสอนคือนักเรียนไม่สนใจเรียน

วิรัตน์ ไวยกุล (วิรัตน์ ไวยกุล. 2513 : 93 - 99) ได้ศึกษาปัญหาและอุปสรรคการสอนภาษาอังกฤษของครูผู้สอนในระดับประถมศึกษาตอนปลาย ในจังหวัดเชียงใหม่ ประจำปีการศึกษา 2512 จำนวน 136 คน พบว่ามีครูวุฒิ ป.กศ.สูง หรือเทียบเท่า ประมาณครึ่งหนึ่ง วุฒิ ป.กศ. หรือเทียบเท่าประมาณหนึ่งในสาม ครูที่เหลืออีกร้อยละ 10 เป็นครูระดับมัธยมศึกษาปีที่ห้าถึงหก และวุฒิ กศ.บ. รวมกัน มีครูจำนวนประมาณหนึ่งในห้าเท่านั้นที่เคยเรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก-โท ครูจำนวนสองในสามขณะที่ยังศึกษาอยู่ไม่มีการเรียนวิชาเอก-โท ส่วนครูที่เหลือร้อยละ 16.18 เรียนวิชาอื่นเป็นวิชาเอก ครูสอนภาษาอังกฤษกว่าครึ่งหนึ่งไม่เคยได้เข้ารับการอบรม หรือเข้าสัมมนาเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษเลย ปัญหาเกี่ยวกับการสอนครูประสบกับปัญหาที่ต้องสอนนักเรียนในแต่ละชั้นมีมากเกินไป โดยเฉลี่ยแล้วชั้นละ 32.56 คน ครูจำนวนเกือบครึ่งหนึ่งที่สอนนักเรียนชั้นละตั้งแต่ 35 คนขึ้นไป คำนวณวิธีสอน ครูจำนวนครึ่งหนึ่งหรือร้อยละ 55.88 ยังคงจัดการสอนโดยแยกสอนวิชาภาษาอังกฤษออกเป็นหน่วยแยกอีก และในจำนวนนี้มีครูร้อยละ 16.91 แยกเป็นการใช้ภาษาและความเข้าใจ การสอนแยกรายวิชาทำให้การจัดบทเรียนไม่ต่อเนื่องกัน ครูร้อยละ 27.94 ใช้วิธีแปลช่วยการสอนอยู่ตลอดเวลา และครูร้อยละ 17.65 ใช้วิธีแปลในการสอนอ่าน ในการสอนออกเสียง ครูจำนวนหนึ่งในห้าไม่ได้เน้นเรื่องนี้ แต่ให้นักเรียนอ่านออกและเข้าใจความหมายก็พอแล้ว ปัญหาอื่น ๆ อันได้แก่ โรงเรียน ไม่มีอุปกรณ์การสอนพอ และไม่ได้รับการนิเทศก์ของศึกษานิเทศก์อย่างเพียงพอ

บุญผดุง พงษ์พิณิจ (บุญผดุง พงษ์พิณิจ 2512 : 96 - 97) ได้ศึกษาปัญหาในการ-

สอนภาษาอังกฤษของครูสอนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษา ของสถาบันฝึกหัดครู 25 แห่ง ประจำปีการศึกษา 2511 พบว่า การสอนภาษาอังกฤษในสถาบันเหล่านั้นมีวิธีการดังนี้

1. การสอนเสียง จักล่ำกับดังนี้

- ก. ครูออกเสียงให้นักเรียนฟังหลาย ๆ ครั้ง
- ข. ครูให้นักเรียนเลียนเสียงครู
- ค. ครูให้นักเรียนฝึกออกเสียงหลาย ๆ ครั้ง

2. การสอนไวยากรณ์ จักล่ำกับดังนี้

- ก. ให้ตัวอย่าง
- ข. บอกกฎเกณฑ์
- ค. ฝึก

3. การสอนศัพท์จักล่ำกับดังนี้

- ก. ให้นักเรียนสามารถออกเสียงคำศัพท์ได้
- ข. ให้นักเรียนรู้ความหมายของศัพท์
- ค. ให้นักเรียนใช้คำศัพท์นั้นได้

4. การสอนอ่าน จักล่ำกับดังนี้

- ก. ให้นักเรียนอ่านออกเสียง
- ข. ให้นักเรียนอ่านในใจ
- ค. ให้นักเรียนรู้ความหมาย

5. การสอนเขียน ครูส่วนใหญ่นิยมให้นักเรียนได้ฝึกใช้คำ และรูปประโยค ที่จะต้องใช้ในการเขียน แล้วจึงกำหนดให้เขียนในอันคับต่อไป

ในการสอนภาษาอังกฤษของอาจารย์ในสถาบันการฝึกหัดครู มีลักษณะเป็นการสอนตามหลักภาษาศาสตร์มากที่สุด เพราะได้มีการฝึกฝนนักเรียนในทักษะดังต่อไปนี้ คือ

- 1. ฟัง คือฟังเสียงภาษาอังกฤษ
- 2. พูด พูดออกเสียงภาษาอังกฤษที่ไม่มีในภาษาไทย
- 3. อ่าน อ่านออกเสียงใหญ่ถูกต้องคล่องแคล่ว
- 4. เขียน เขียนแบบฝึกหัดต่าง ๆ ในหนังสือ

กุลทิพย์ โวหิทรันะ (กุลทิพย์ โวหิทรันะ 2511 : 90 - 98) ได้ทำการศึกษาวิธีสอนและปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย แผนกศิลป์ในโรงเรียนรัฐบาล จังหวัดพระนครและธนบุรี จำนวนครูทั้งหมด 48 คน พบว่าครูส่วนใหญ่ได้รับปริญญาตรีทางการศึกษา คือ 22 คน ปริญญาอื่นกับวุฒิทางการศึกษา 16 คน ที่เหลือมีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี ปัญหาการสอนที่ก่อให้เกิดปัญหาในการอ่านของนักเรียน เป็นเพราะไม่มีอุปกรณ์การสอนที่จะช่วยดึงดูดความสนใจ และครูผู้สอนมีความรู้ทางภาษาอังกฤษไม่เพียงพอ ประกอบทั้งไม่ทราบวิธีการสอนที่ไหลลื่นแน่นอนและดีกว่าที่ใช้อยู่ ซึ่งได้แก่วิธีการสอนที่หนักไปในทางแปลอันเป็นวิธีการสอนแบบเก่า

จ. งานวิจัยเกี่ยวกับปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กไทย

จันทร์เพ็ญ อันตระกูล (จันทร์เพ็ญ อันตระกูล 2513 : 46 - 47) ได้ทำการศึกษาความสามารถในการใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม จำนวน 270 คน ในโรงเรียนรัฐบาล ปีการศึกษา 2513 โดยการสร้างแบบทดสอบเพื่อทดสอบความสามารถในการใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ เป็นแบบทดสอบปรนัยชนิดให้เลือกตอบ จำนวนข้อสรุปผลวิจัย ได้ว่าโครงสร้างทางไวยากรณ์อังกฤษที่เป็นปัญหาของนักเรียนได้แก่

กระส่วนทาง ๆ ของคำกริยา (Pattern of Verb Forms)

การใช้คำหน้านามหรือการไม่ใช้คำหน้านาม (Articles, no Articles)

กรรมวาจก (Passive Voice)

รูปของคำกริยาวิเศษณ์ที่ผิดแปลก (Deviations of Adverbs)

ความสอดคล้องระหว่างประธานและกริยา (Agreement of Subject and Verb)

การใช้คำสันธาน และคำบุพบท (Use of Conjunction and Prepositions)

ประโยคคำถามที่เปลี่ยนเป็นอนุประโยคในประโยคหลัก (Indirect Questions)

การเพิ่มส่วนท้ายของประโยคบอกเล่าซึ่งขึ้นต้นด้วย There is ทำให้ประโยค-

บอกเล่านั้นกลายเป็นประโยคคำถาม (Adding a tag question to a sentence beginning with "There is")

การตอบคำถามประโยคที่มีส่วนท้ายเป็นคำถามเกี่ยวกับความเป็นจริง

(Answering tag questions about facts)

กาลต่าง ๆ (Tenses)

การเปรียบเทียบคุณศัพท์ (Comparison of Adjectives)

การใช้กริยาอนุเคราะห์ (use of auxiliary verbs)

การใช้ "how" ในการตั้งคำถาม เมื่อมีคำตอบแตกต่างกัน (use of question word "how")

คำบางคำ เช่น a few, a little (Determiners : a few, a little)

การเรียงลำดับของคำถามที่เป็นอนุประโยคในประโยคหลัก (Indirect Questions)

ในกรณีที่มีคำขยายประเภทต่าง ๆ คือคำคุณศัพท์เดี่ยว (Single Adjective)

วลีที่ทำหน้าที่เช่นเดียวกับคุณศัพท์ (Adjective Phrase) และอนุประโยคที่ทำหน้าที่เช่นเดียวกับคุณศัพท์ (Adjective Clauses) คำนามประสม (Compound Noun)

✓ กรองกาญจน์ นิธิพงศ์ (กรองกาญจน์ นิธิพงศ์ 2516 : 60 - 66) ได้ศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษา 7 แห่ง จำนวน 371 คน ในปีการศึกษา 2515 พบว่า

นิสิตมีข้อบกพร่องด้านการใช้คำศัพท์และสำนวนมากที่สุด รองลงมาได้แก่การสะกดคำเท่ากับ 47.91 % การใช้โครงสร้างของไวยากรณ์ เท่ากับ 41.42 % ส่วนข้อบกพร่องน้อยที่สุดได้แก่การใช้เครื่องหมายวรรคตอน ซึ่งเท่ากับ 33.45 %

ข้อบกพร่องด้านการใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ มีรายละเอียดจัดแยกประเภทตามลำดับความถี่ดังนี้ Dangling modifiers, Subject-verb agreement, Using question word "what", misplaced modifiers, Conditional sentences, Tenses, Connective words, passive voice, etc.

ข้อบกพร่องด้านการใช้ศัพท์สำนวนได้แก่

1. ความเข้าใจความหมายของคำศัพท์และสำนวน เช่น herd of people, in the long run, take it for granted, etc.

2. คำศัพท์และสำนวนที่มีความหมายเหมือนกัน (synonym)

3. คำศัพท์และสำนวนที่มีความหมายตรงกันข้าม (Antonym)

ข้อบกพร่องด้านการสะกดคำ เช่น การเปลี่ยน adjective เป็น adverb
การเปลี่ยน verbs เป็น adjective การใช้พยัญชนะซ้ำกัน (double letters)
การใช้รูปสระ ie, ei ผิด ฯลฯ

กึ่งกาญจน์ นิลรัตน์ (กึ่งกาญจน์ นิลรัตน์ 2516 : 48 - 50) ได้ทำการศึกษา
ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจโครงสร้างภาษาอังกฤษกับความสามารถในการเรียนวรรณคดี
อังกฤษของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 4 ของวิทยาลัยวิชาการศึกษา 7 แห่ง ประจำปี
การศึกษา 2515 จำนวน 371 คน พบว่า นิสิตหาคะแนนโครงสร้างภาษาอังกฤษได้ร้อยละ 65
ซึ่งสูงกว่าคะแนนวรรณคดีอังกฤษ ซึ่งได้เพียง 54.10 % นิสิตกลุ่มสูงและต่ำมีความเข้าใจ
ในเรื่อง Parallelism, Verbs and Tenses, Punctuation and Capitalization,
Word Order, Agreement of Subjects and Verbs, Noun and Pronouns และ
Modifiers ตามลำดับ สำหรับนิสิตกลุ่มต่ำยังมีความเข้าใจโครงสร้างภาษาอังกฤษไม่ถึง 50 %
อยู่ 2 เรื่อง คือ Modifiers กับเรื่อง Nouns and Pronouns

✓ กุสุมา มะนะสุนทร (กุสุมา มะนะสุนทร 2518 : 78 - 80) ได้ศึกษาความ
สามารถในการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษ นักศึกษาชั้นปีที่ 4 ของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และมหาวิทยาลัยศิลปากร จำนวน 200 คน
ในปีการศึกษา 2518 พบว่า

1. คะแนนเฉลี่ยความสามารถในการอ่านของนักศึกษาเป็น 18.36 จาก
คะแนนเต็ม 20 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนเป็น 4.45
2. คะแนนเฉลี่ยการเขียนภาษาอังกฤษแบบปรนัยของนักศึกษาเป็น 10.40
จากคะแนนเต็ม 20 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนเป็น 3.84
3. คะแนนเฉลี่ยการเขียนภาษาอังกฤษแบบอัตนัยของนักศึกษาเป็น 21.75
จากคะแนนเต็ม 40 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 3.85

4. คะแนนเฉลี่ยภาษาอังกฤษมัธยมศึกษาปีที่ห้า เป็น 70.8 จากคะแนนเต็ม 100 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนเป็น 7.59

5. คะแนนจากแบบทดสอบความสามารถในการอ่านและการเขียนสัมพันธ์กันในระดับกลาง ($r = .35 - .45$) ทั้งเมื่อรวมและแยกกลุ่มชายและกลุ่มหญิง

6. คะแนนจากแบบทดสอบการเขียนแบบปรนัย และแบบอัตนัย สัมพันธ์กันในระดับกลางถึงต่ำ ($r = .26 - .54$) ทั้งเมื่อรวมและแยกกลุ่มชายหญิง

จากผลข้างบนนี้แสดงให้เห็นว่าผลสัมฤทธิ์ทางด้านการอ่าน และการเขียนของนักศึกษา ยังอยู่ในขั้นต่ำและไม่เป็นที่น่าพอใจ

แอนโทนี (Anthony. 1956 : 23 - 25) ได้ทดสอบการฟังเสียงภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาต่อการฟังของนักเรียนไทย โดยทำการทดสอบการฟังเสียงภาษาอังกฤษเฉพาะเสียงสระของนักเรียนฝึกหัดครู จำนวน 139 คน จากสถาบันการฝึกหัดครู 2 แห่ง ในจังหวัดพระนคร และเมื่อวิเคราะห์คำตอบจากการทดสอบโดยคิดคำตอบเป็นร้อยละ ปรากฏว่า เสียงที่นักเรียน ผิดมากที่สุดคือ

เสียง /u/-/o/ ตอบผิดร้อยละ 93

เสียง /w/-/v/ ตอบผิดร้อยละ 78

เสียง / /- / / ตอบผิดร้อยละ 41

เสียง /i/-/I/ ตอบผิดร้อยละ 41

สยมพร อำพล (สยมพร อำพล 2505 : 42) ได้ทำการสำรวจความสามารถในการฟังเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่หนึ่ง โดยสร้างข้อทดสอบประกอบด้วยคำภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียนไทย จำนวน 120 คำ มีทั้งเสียงสระและพยัญชนะ จักคำเป็น 3 คำ เรียงกัน บันทึกข้อสอบลงในเทปบันทึกเสียง แล้วนำไปทดสอบกลุ่มตัวอย่าง ทั้งชายและหญิง จำนวน 400 คน จากโรงเรียน 4 แห่ง ในจังหวัดพระนคร โดยแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 25 - 30 คน เมื่อนำคำตอบของแต่ละชั้นมาคิดเป็นร้อยละปรากฏว่า เสียงที่เป็นปัญหาต่อการฟังของนักเรียนมากที่สุด โดยเฉพาะเสียงพยัญชนะ เสียงที่มีปัญหาที่นักเรียนตอบผิดเกินร้อยละ 75 มีดังนี้

/-n/	-	/-l/
/t-/	-	/f/
/θ/	-	/ʃ/
/g/	-	/-k/
/-st/	-	/-tʰ/
/-s/	-	/-t/
/s-/	-	/ʌ-/
/-f/	-	/-v/

เฉลย โพธิบุตร (Chaley Potibut. 1960 : 49 - 50) ได้ศึกษา
 ความสามารถในการฟังเสียงภาษาอังกฤษ โดยแบ่งนักเรียนออกตามพื้นฐานภูมิสำเนาเดิม
 ของนักเรียน พบว่า

ก. นักเรียนจากภาคกลาง มีปัญหาในการฟังเสียงเหล่านี้

/-s/	-	/-ʒ/
/au/	-	/awz/
/θ-/	-	/s-/

ข. นักเรียนจากภาคเหนือจะมีปัญหาในการฟังเสียง

/-p/	-	/-b/
/-k/	-	/-q/
/SP-/	-	/SAP-/
/k-/	-	/kr-/
/fr-/	-	/fl-/
/ʊ/	-	/u/
/-f/	-	/-p/

ค. นักเรียนภาคตะวันออกเฉียงเหนือจะมีปัญหาในการฟังเสียง

/sn-/	-	/sɔɪ/
/-v/	-	/-vd/
/-m/	-	/-mz/
/ow/	-	/-owk/
/ai/	-	/ail/
/aw/	-	/awd/
/ə/	-	/ั/
/-ŋ/	-	/-n-/

ง. นักเรียนจากภาคใต้จะมีปัญหาในการฟังเสียง

/fr-/	-	/fl-/
/-n/	-	/-nz/
/ow/	-	/owd/
/aw/	-	/awz/
/U/	-	/u/
/ɔɪ/	-	/e/

พยอม เมฆขุนทด (พยอม เมฆขุนทด 2517 : 38 - 39) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในการฟัง กับความเข้าใจโครงสร้าง ความหมายของศัพท์ และความสามารถในการจำแนกเสียงภาษาอังกฤษของนิสิตปีที่สาม วิชาเอกภาษาอังกฤษ วิทยาลัยวิชาการศึกษา ในกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2516 จำนวน 120 คน โดยการใช้แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 4 ฉบับคือ แบบทดสอบความเข้าใจในการฟัง แบบทดสอบโครงสร้าง แบบทดสอบศัพท์ และแบบทดสอบการจำแนกเสียง สรุปผลวิจัยได้ว่า

1. ความสามารถทางความเข้าใจในการฟังของนิสิต มีความสัมพันธ์กับความสามารถทางโครงสร้าง คำศัพท์และการจำแนกเสียงภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2. นิสิตที่มีความสามารถทางความเข้าใจในการฟังสูง มีความสามารถทางโครงสร้าง คำศัพท์ และการจำแนกเสียงสูงกว่านิสิตกลุ่มที่มีความสามารถในการฟังต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบอีกว่า นิสิตวุฒิ พ.ม. และ ป.กศ.ชั้นสูง มีความสามารถทางความเข้าใจในการฟัง โครงสร้าง คำศัพท์ และการจำแนกเสียงไม่แตกต่างกัน นิสิตกลุ่มที่เรียนวิชา Oral Comprehension และกลุ่มที่ไม่เรียนวิชา Oral Comprehension มีความสามารถทางความเข้าใจในการฟัง และด้านการจำแนกเสียงภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน แต่กลุ่มที่ไม่เรียนวิชา Oral Comprehension จะมีความสามารถทางโครงสร้าง และคำศัพท์สูงกว่าที่เรียนวิชา Oral Comprehension

จากแนวคิดที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า สำหรับครูสอนภาษาอังกฤษแก่เด็กไทยควรจะมีความรู้ในด้านต่อไปนี้คือ

1. ความรู้ภาษาอังกฤษที่ดีพอ โดยรู้ถึงระบบเสียง ระบบคำ และระบบโครงสร้าง ประโยคของภาษาอังกฤษตลอดจนทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ต่าง ๆ
2. มีความรู้ในระบบภาษาไทยดีพอเพื่อที่จะได้ทราบถึงความแตกต่างในด้านระบบเสียง ระบบคำ และระบบโครงสร้างประโยค ระหว่างภาษาไทยและภาษาอังกฤษ อันจะเป็นการสกลวในการนำมาใช้ ในการสอนภาษาอังกฤษแก่เด็กไทย
3. มีความรู้ในด้านวิธีสอนภาษา เช่นการสอนการฟัง การออกเสียง การสอนศัพท์ การสอนไวยากรณ์ การสอนอ่าน และการสอนเขียน ตลอดจนเทคนิคในการสอนทักษะทั้ง 4 ด้าน คือการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน
4. มีความรู้เกี่ยวกับธรรมชาติของภาษาและจิตวิทยาการเรียนรู้ภาษาพัฒนาการทางด้านภาษาของเด็กในวัยต่าง ๆ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นครูผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาประจำปีการศึกษา 2521 ของโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาในส่วนกลาง จำนวน 329 คน จากรายชื่อโรงเรียน 31 โรงเรียน ดังต่อไปนี้

1. แจงรอนวิทยา	2. ทวีธาภิเศก
3. เทพศิรินทร์	4. เทเวศร์วิทยาคม
5. นนทบุรีวิทยา	6. บดินทร์เคซา
7. บางกะปิ	8. บางปะกอกวิทยา
9. เบลูจุมราชาลัย	10. พระโขนงพิทยาลย์
11. โยธินบูรณะ	12. วชิรธรรมสาธิต
13. วิทยาลัยรามพิทยากร	14. วัดศิโนรส
15. วัดนวลนรดิศ	16. วัดบวรนิเวศน์
17. วัดบวรมงคล	18. วัดประดู่ในทรงธรรม
19. วัดมกุฏกษัตริย์	20. วัดรางบัว
21. วัดราชโอรส	22. วัดสุทธาวาสาราม
23. ศรีอยุธยา	24. สตรีมหาพฤฒาราม
25. วัดระฆัง	26. สตรีวิทยา 2
27. สันติราษฎร์วิทยา	28. สายบุญญา
29. สิงหราชพิทยาคม	30. สारวิทยา
31. หอวัง	

สรุปยอดผู้ตอบแบบทดสอบจำแนกตาม วุฒิ วิชาเอก ประสบการณ์ทางการอบรม
และไม่อบรม ระดับชั้นที่สอน และประสบการณ์ทางการสอน ดังนี้

โททางการศึกษา	7 คน
โทอื่นที่ไม่ใช่ทางการศึกษา	3 คน
ตรีทางการศึกษา	214 คน
ตรีอื่นที่ไม่ใช่ทางการศึกษา	65 คน
อนุปริญญา	40 คน

รวม 329 คน

วิชาเอกอังกฤษ 240 คน

วิชาเอกอื่นที่ไม่ใช่อังกฤษ 89 คน

รวม 329 คน

ประสบการณ์ทางการอบรม

เคยได้รับการอบรม 144 คน

ไม่เคยได้รับการอบรม 185 คน

รวม 329 คน

ระดับชั้นที่สอน ม.ศ.ต้น 193 คน

ม.ศ.ปลาย 107 คน

ม.ศ.ต้นและปลาย 29 คน

รวม 329 คน

ประสบการณ์ทางการสอน

มากกว่า 5 ปี 164 คน

ต่ำกว่า 5 ปี 165 คน

รวม 329 คน

จากการแบ่งกลุ่มวิชาเอกที่เรียนตามคำนิยามศัพท์เฉพาะซึ่งแบ่งไว้เป็น 3 กลุ่ม คือ
วิชาเอกภาษาอังกฤษ ไม่ใช่วิชาเอกภาษาอังกฤษแต่วิชาโทภาษาอังกฤษ และไม่ใช้วิชาเอก
ภาษาอังกฤษและไม่ใช้โทอังกฤษ จากกลุ่มตัวอย่างที่ทดสอบมีเพียง 2 กลุ่ม คือวิชาเอก
ภาษาอังกฤษ และวิชาเอกอื่น

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

การเลือกกลุ่มตัวอย่างมีวิธีการดำเนินการดังต่อไปนี้

1. คัดเอาโรงเรียนมัธยมศึกษาที่อยู่ในส่วนกลางที่เปิดสอนเฉพาะระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย ในส่วนกลางซึ่งมีจำนวน 62 โรงเรียน จากโรงเรียนในส่วนกลางจำนวนทั้งหมด 85 โรงเรียน
2. จากโรงเรียนมัธยมศึกษา 62 โรงเรียน สุ่มมา 50% หรือ 31 โรงเรียน โดยวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling)
3. สุ่มตัวอย่างครูสอนภาษาอังกฤษจากโรงเรียนที่ได้ในข้อ 2 มาโรงเรียนละ 50% ของครูสอนภาษาอังกฤษทั้งหมดในโรงเรียนนั้น โดยวิธีการสุ่มแบบง่ายได้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 329 คน

วิธีการดำเนินการศึกษาครั้งนี้

การวิจัยครั้งนี้กระทำกับครูสอนภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาในส่วนกลาง จำนวน 31 โรงเรียน โดยให้ครูในกลุ่มตัวอย่างตอบแบบทดสอบจำนวนหนึ่งฉบับ ซึ่งเป็นแบบทดสอบที่เกี่ยวกับความรู้ในด้านธรรมชาติการเรียนรู้ภาษา และวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล คือแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งเป็นเรื่องที่กำหนดไว้สามหัวข้อ คือ

- ก) ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับจิตวิทยาการเรียนรู้ภาษาและธรรมชาติของภาษา
- ข) ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับภาษาอังกฤษ
- ค) ความรู้เกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์

การสร้างแบบทดสอบ

ในการสร้างแบบทดสอบ ผู้วิจัยได้ศึกษาขอบเขตที่เกี่ยวกับธรรมชาติ การเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ ดังที่กล่าวไว้ใน ข้อ 2 ของขอบเขตการศึกษาค้นคว้าที่ครูสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาควร เข้าใจ โดยศึกษาจากหลักสูตรวิธีสอนภาษาอังกฤษในระดับอนุปริญญา ปริญญาตรี และปริญญาโท และจากหนังสือตลอดจนบทความที่เกี่ยวกับวิธีสอนภาษาอังกฤษ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างข้อทดสอบ

ลักษณะของแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นแบบทดสอบแบบเลือกคำตอบ ที่มี 4 ข้อเลือก รวมทั้งหมด 121 ข้อ โดยแบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับธรรมชาติของภาษาและจิตวิทยาการเรียนรู้ภาษา จำนวน 40 ข้อ

ตอนที่ 2 ความรู้เกี่ยวกับภาษาอังกฤษ จำนวน 47 ข้อ

ตอนที่ 3 ความรู้เกี่ยวกับวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ จำนวน 34 ข้อ

การทดลองใช้แบบทดสอบ

เมื่อสร้างแบบทดสอบเสร็จแล้ว ผู้วิจัยได้นำไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง เพื่อวิเคราะห์คัดเลือกรูปแบบและปรับปรุงแบบทดสอบเพื่อให้ได้แบบทดสอบที่ดี เสียก่อน โดยดำเนินการดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองสอบ เป็นครูสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาที่สังกัดกรมสามัญศึกษาในส่วกลาง จำนวน 30 คน (โรงเรียนที่ไม่ได้ใช้ในการทดสอบจริง)

2. การรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยนำแบบทดสอบไปทดสอบกับครูในกลุ่มตัวอย่าง ทดลองด้วยตนเอง โดยให้กลุ่มตัวอย่างทำข้อทดสอบในเวลา 1 ชั่วโมง

3. การวิเคราะห์ข้อทดสอบ เมื่อนำแบบทดสอบมาตรวจให้คะแนน โดยให้คะแนนข้อที่ถูกต้องข้อละ 1 คะแนน และให้คะแนนข้อที่ผิดหรือไม่ได้ทำ ข้อละ 0 คะแนนแล้ว จึงนำคะแนนมารวมหาค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนก กลุ่มคะแนนสูง และกลุ่มคะแนนต่ำของข้อทดสอบแต่ละข้อ โดยใช้เทคนิค 27 % (Chung - Teh - Fan, 1952 : 3-32) แล้วจึงทำการคัดเลือกข้อทดสอบโดย พิจารณาความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนกกลุ่มคะแนนสูงและกลุ่มคะแนนต่ำ (r) โดยยึดเกณฑ์ดังต่อไปนี้

3.1 ตัดข้อที่มีค่า (p) สูงเกินไปหรือต่ำเกินไปออกหรือข้อที่มีค่า

p .70 หรือ p .25 ออก

3.2 ตัดข้อทดสอบที่มีค่าอำนาจจำแนกกลุ่มคะแนนสูงและกลุ่มคะแนนต่ำ (r) ต่ำกว่า .25 ออก

ผลจากการทดลองใช้แบบทดสอบ

จากผลการวิเคราะห์ข้อทดสอบ ผู้วิจัยได้คัดเลือกข้อสอบที่มีค่า p ตั้งแต่ .25 - .70 และค่า r ตั้งแต่ .25 ขึ้นไป รวมเป็นข้อทดสอบที่เลือกไว้ใช้ในการศึกษาค้นคว้าจำนวน 60 ข้อ ซึ่งแยกออกเป็นตอน ๆ ละ 20 ข้อ ดังตาราง

	จำนวนข้อ	พิสัยของ p	พิสัยของ r
ตอน 1 ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับ ธรรมชาติของภาษาและจิต วิทยาการเรียนรู้ภาษา	20	.33 - .70	.28 - .84
ตอน 2 ความรู้เกี่ยวกับภาษาอังกฤษ	20	.28 - .70	.26 - .59
ตอน 3 ความรู้เกี่ยวกับวิธีสอน ภาษาอังกฤษตามหลักภาษา ศาสตร์	20	.28 - .70	.32 - .78

การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

หลังจากคัดเลือกข้อทดสอบแล้ว ผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบมาตรวจให้คะแนนใหม่ เฉพาะข้อที่คัดเลือกไว้สำหรับใช้ในการศึกษาค้นคว้า แล้วหาอัตราส่วนของจำนวนผู้ตอบข้อทดสอบถูก ($\frac{r}{p}$) และคำนวณหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบโดยใช้สูตรกูเคอร์ วิชาร์ดสัน (Garrett, 1958 : 341)

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left\{ \frac{\sigma_t^2 - \sum pq}{\sigma_t^2} \right\}$$

เมื่อ r_{tt} = ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

n = จำนวนข้อในแบบทดสอบ

t = ความแปรปรวนของคะแนนในการสอบครั้งนั้น

p = สัดส่วนของครูที่ทำถูก

q = $1 - p$

ในที่นี้ $n = 60$

$\sigma_t^2 = 53.236$

$\sum pq = 14.09835$

$r_{tt} = 0.7476$

การรวบรวมข้อมูล

ก. การหาเกณฑ์เปรียบเทียบ

นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างที่คัดเลือกไว้จำนวน 10 คน โดยกลุ่มตัวอย่างนี้มีลักษณะคล้ายคลึงกันกับกลุ่มตัวอย่างที่จะศึกษานำแบบทดสอบที่ได้ไปตรวจให้คะแนนและวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย แล้วนำมารวมกันกับคะแนน 50 % ของแบบทดสอบแล้วนำคะแนนที่ได้ไปหาค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เพื่อใช้เป็นเกณฑ์ในการเปรียบเทียบกลุ่มตัวอย่างที่จะศึกษาต่อไป

ข. การรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง

การรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบไปทำการ
สอบกับครูในกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเอง โดยขอความร่วมมือไปยังครูใหญ่ในโรงเรียน
ในกลุ่มตัวอย่าง แล้วนำข้อทดสอบมาตรวจให้คะแนนเพื่อทำการวิเคราะห์ต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยใช้สถิติต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. หาค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) คำนวณจากสูตร (ล่วนและอังคณา,

2515 : 51)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ = ค่าคะแนนเฉลี่ย

$\sum X$ = ผลรวมทั้งหมดของคะแนน

N = จำนวนครูในกลุ่มตัวอย่าง

2. หาค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) คำนวณจาก

สูตร (ล่วนและอังคณา 2515 : 100)

$$S = \sqrt{\frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ S = ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$\sum X$ = ผลรวมทั้งหมดของคะแนน

$\sum X^2$ = ผลรวมทั้งหมดของคะแนนแต่ละค่ายกกำลังสอง

N = จำนวนครูในกลุ่มตัวอย่าง

3. การทดสอบความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม

ใช้การวิเคราะห์ค่า T - test คำนวณจากสูตร (ล่วนและอังคณา 2515 : 217)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{S_1^2}{n_1} + \frac{S_2^2}{n_2}}}$$

เมื่อ $\bar{X}_1, \bar{X}_2$ = ค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างจากประชากรที่ 1 และที่ 2 ตามลำดับ

S_1^2, S_2^2 = ค่าความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างที่ 1 และที่ 2 ตามลำดับ

N_1, N_2 = ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ 1 และที่ 2 ตามลำดับ

4. สูตรการคำนวณสำหรับทดสอบความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 2 กลุ่มขึ้นไป (Perry and Jacobson, 1976 : 319)

$$F = \frac{\text{Between Mean Square}}{\text{Within Mean Square}}$$

ถ้าค่า F มีนัยสำคัญทางสถิติแล้ว ก็จะทำการศึกษาความแตกต่างของกลุ่มต่าง ๆ โดยใช้ Q - Statistics ตามวิธีของ Newman - Keul Method ซึ่งใช้สูตร (Winer, 1962 : 79)

$$q = \frac{\bar{T}_{\text{largest}} - \bar{T}_{\text{smallest}}}{\sqrt{MS_{\text{error}}/n}}$$

เมื่อ $\bar{T}_{\text{largest}}$ = คะแนนเฉลี่ยของ Treatment ที่มากที่สุด
 $\bar{T}_{\text{smallest}}$ = คะแนนเฉลี่ยของ Treatment ที่น้อยที่สุด
 n = จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
 MS_{error} = Mean Square Error.

ผลของการศึกษาค้นคว้า

เกณฑ์การตัดสินความเข้าใจของครู

เกณฑ์การตัดสินว่าครูผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษา มีความเข้าใจในธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์นั้นหาได้จาก

1. การให้ครูสอนภาษาอังกฤษจำนวน 10 คน ซึ่งมีคุณสมบัติคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างที่จะศึกษาทำแบบทดสอบแล้วหาค่าเฉลี่ยซึ่งได้เท่ากับ 31.2 คะแนน แล้วนำเอาคะแนนเฉลี่ยที่ได้มารวมกัน

2. คะแนนครึ่งหนึ่งหรือ 50% ของแบบทดสอบซึ่งเท่ากับ 30 คะแนน นำคะแนนที่รวมกันแล้วมาหาค่าเฉลี่ยซึ่งได้เท่ากับ 30.6 คะแนน ตัวเลขที่ได้นี้ถือเป็นเกณฑ์ในการตัดสินว่าครูมีความเข้าใจในเรื่องที่ทำการทดสอบหรือไม่

ผลของการศึกษาค้นคว้า

ผลของการศึกษาค้นคว้าเรื่องความเข้าใจในธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ของครูผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษา มีดังต่อไปนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลหาค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนจากแบบทดสอบ ปรากฏผลดังแสดงไว้ในตาราง 4.1

ตาราง 1 ค่าคะแนนเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนจากแบบทดสอบของกลุ่มตัวอย่าง เมื่อแยกประเภทตามระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

กลุ่มตัวอย่าง	มศ.ต้น			มศ.ปลาย			มศ.ต้นและ มศ.ปลาย			รวม		
	N	$\bar{X}$	S^2	N	$\bar{X}$	S^2	N	$\bar{X}$	S^2	N	$\bar{X}$	S^2
ชั้นประถมศึกษาตอนต้น	18	27.88	8.22	1	24.00	69.19	-	-	-	19	27.68	8.07
ชั้นประถมศึกษาตอนต้น	64	33.62	7.41	21	33.28	17.70	4	34.75	29.26	89	33.60	7.03
ชั้นประถมศึกษาตอนต้น	18	34.11	14.75	12	31.00	22.17	3	34.00	38.71	33	33.00	12.72
ชั้นประถมศึกษาตอนต้น	2	41.00	69.19	-	-	-	-	-	-	2	41.00	78.41
ชั้นประถมศึกษาตอนต้น	-	-	-	1	30.00	79.79	-	-	-	1	30.00	78.41
รวมกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด	102	32.84	6.78	35	32.17	15.08	7	34.42	25.66	144	32.76	6.44
ชั้นประถมศึกษาตอนต้น	19	26.78	19.02	1	27.00	96.31	1	23.00	79.11	21	26.62	16.84
ชั้นประถมศึกษาตอนต้น	60	33.08	12.28	52	34.05	15.23	13	33.76	22.21	125	33.56	9.42
ชั้นประถมศึกษาตอนต้น	9	31.77	32.05	16	33.43	19.62	7	32.40	30.35	32	32.75	19.43
ชั้นประถมศึกษาตอนต้น	3	33.66	55.60	1	34.00	78.48	1	30.00	80.29	5	33.00	49.23
ชั้นประถมศึกษาตอนต้น	-	-	-	2	36.00	55.94	-	-	-	2	36.00	78.16
รวมกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด	91	31.65	10.27	72	33.87	13.57	22	32.68	24.84	185	32.64	8.64

	มศ. ๓			มศ. ๔			มศ. ๕			มศ. ๖			รวม		
	N	$\bar{X}$	S^2	N	$\bar{X}$	S^2	N	$\bar{X}$	S^2	N	$\bar{X}$	S^2	N	$\bar{X}$	S^2
วุฒิชัยปริญญาหรือเทียบเท่า	37	27.32	6.67	2	25.50	58.36	1	23.00	108.79	40	27.13	6.47			
ปริญญาตรีทางการศึกษา	124	33.36	7.06	73	33.83	11.96	17	34.00	26.80	214	33.57	6.92			
ปริญญาตรีอื่น ๆ และวุฒิปริญญาโททางการศึกษา	27	33.33	15.77	28	32.42	20.45	10	32.90	35.01	65	32.88	13.64			
ปริญญาโททางการศึกษา	5	36.60	36.90	1	34.00	108.23	1	30.00	110.71	7	35.29	41.78			
ปริญญาโทอื่น ๆ และวุฒิปริญญาโททางการศึกษา	-	-	-	3	34.00	62.81	-	-	-	3	34.00	64.14			
รวมครุฑตามวุฒิทั้งหมด	193	32.28	6.43	107	33.31	11.10	29	33.10	21.75	329	32.69	6.48			
วุฒิชัยปริญญาหรือเทียบเท่าที่สอนมานาน	16	26.37	19.68	1	27.00	89.03	1	23.00	107.99	18	26.22	18.80			
ปริญญาตรีทางการศึกษาที่สอนมานาน	46	32.65	13.06	56	34.62	13.93	10	33.10	34.53	112	33.68	10.05			
ปริญญาตรีอื่น ๆ ที่สอนมานาน	5	33.80	39.64	16	32.81	26.88	6	32.00	44.63	27	32.81	21.14			
ปริญญาโททางการศึกษาที่สอนมานาน	4	35.50	44.52	1	34.00	107.54	1	30.00	109.33	6	34.33	45.05			
ปริญญาโทอื่น ๆ ที่สอนมานาน	-	-	-	2	36.00	76.36	-	-	-	2	36.00	78.27			
รวมครุฑที่สอนมานานทั้งหมด	71	34.47	11.76	76	34.17	13.74	18	32.00	28.77	165	32.78	9.15			
วุฒิชัยปริญญาที่สอนไม่นาน	21	28.04	8.22	1	24.00	69.19	-	-	-	22	27.86	8.07			
ปริญญาตรีทางการศึกษาที่สอนไม่นาน	78	33.78	7.41	17	31.23	17.70	7	35.28	29.26	102	33.46	7.03			
ปริญญาตรีอื่น ๆ ที่สอนไม่นาน	22	33.22	14.75	12	31.91	22.17	4	34.25	38.71	38	32.92	12.72			
ปริญญาโททางการศึกษาที่สอนไม่นาน	1	41.00	69.19	-	-	-	-	-	-	1	41.00	78.41			
ปริญญาโทอื่น ๆ ที่สอนไม่นาน	-	-	-	1	30.00	76.79	-	-	-	1	30.00	78.41			
รวมครุฑที่สอนไม่นานทั้งหมด	122	32.75	6.78	31	31.22	15.08	11	34.90	25.66	164	32.61	6.44			

กลุ่มตัวอย่าง	มศ.ต้น			มศ.ปลาย			มศ.ต้นและมศ.ปลาย			รวม		
	N	$\bar{X}$	S^2	N	$\bar{X}$	S^2	N	$\bar{X}$	S^2	N	$\bar{X}$	S^2
อนุปริญาเอกอังกฤษ	27	27.51	7.49	-	-	-	-	-	-	27	27.51	7.49
ปริญญาตรีทางการศึกษาเอกอังกฤษ	97	33.46	7.52	54	34.66	12.48	14	34.50	26.06	165	33.95	7.09
ปริญญาตรีอื่น ๆ เอกอังกฤษ	19	33.21	17.52	19	34.05	22.02	5	34.20	43.62	43	33.70	14.83
ปริญญาโททางการศึกษาเอกอังกฤษ	2	31.50	34.01	-	-	-	-	-	-	2	31.50	66.75
ปริญญาโทอื่น ๆ เอกอังกฤษ	-	-	-	3	34.00	55.78	-	-	-	3	34.00	56.50
รวมครูที่เรียนวิชาเอกอังกฤษทั้งหมด	145	32.29	6.75	76	34.48	11.53	19	34.42	23.29	240	33.16	6.63
อนุปริญาเอกอื่น	10	26.80	31.04	2	25.50	72.09	1	23.08	107.80	13	26.31	27.34
ปริญญาตรีทางการศึกษาเอกอื่น ๆ	27	33.00	19.40	19	31.47	24.40	3	31.66	62.72	49	32.33	15.26
ปริญญาตรีอื่น ๆ เอกอื่น ๆ	8	33.62	36.03	9	29.00	35.93	5	31.60	48.63	22	31.27	23.37
ปริญญาโททางการศึกษาเอกอื่น	3	40.00	58.85	1	34.00	107.80	1	30.00	108.75	5	36.80	49.21
ปริญญาโทอื่น ๆ เอกอื่น	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
รวมครูที่เรียนวิชาเอกอื่น ๆ ทั้งหมด	48	32.25	15.59	31	30.45	20.48	10	30.60	36.43	89	31.44	12.37
รวมครูทั้งหมด	193	32.28	6.43	107	33.31	11.10	29	33.10	21.75	329	32.69	6.48

จากตาราง 1 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ 30.6 แล้วจะได้อา

1. ครูทั้งหมดได้คะแนนเฉลี่ย 32.69 แสดงว่ามีความเข้าใจในเรื่องธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาเฉพาะวิชาชีพตามหลักภาษาศาสตร์ และเมื่อหาคำนวณค่าสถิติแล้วปรากฏว่ามีความแตกต่างจากเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เมื่อแยกประชากรตามวุฒิและวิชาเอกที่เรียนมา ปรากฏผลดังนี้

1. ครูที่มีวุฒิปริญญาตรีที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอกและกลุ่มที่เรียนวิชาเอกอื่น ๆ มาได้คะแนนเฉลี่ย 27.51 และ 26.31 คะแนนตามลำดับ แสดงว่าครูทั้ง 2 กลุ่มนี้ไม่มีความเข้าใจในเรื่องธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์

2. ครูที่มีวุฒิปริญญาตรีทางการศึกษากลุ่มที่เรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษและกลุ่มที่ไม่ได้เรียนวิชาเอกอังกฤษมาได้คะแนนเฉลี่ย 33.95 และ 32.33 คะแนนตามลำดับ แสดงว่าครูทั้ง 2 กลุ่มนี้มีความเข้าใจในเรื่องธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์

3. ครูที่มีวุฒิปริญญาตรีอื่น ๆ กลุ่มที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก กับกลุ่มที่ไม่ได้เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอกได้คะแนนเฉลี่ย 33.70 และ 31.27 คะแนนตามลำดับ แสดงว่าทั้ง 2 กลุ่มนี้มีความเข้าใจในเรื่องธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์

4. ครูที่มีวุฒิปริญญาโททางการศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอกและกลุ่มที่ไม่ได้เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอกได้คะแนนเฉลี่ย 31.50 และ 36.80 คะแนน แสดงว่าครูทั้งสองกลุ่มมีความเข้าใจในเรื่องธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์

5. ส่วนปริญญาโทอื่น ๆ เอกอังกฤษได้คะแนนเฉลี่ย 34.00 คะแนน แสดงว่าครูในกลุ่มนี้มีความเข้าใจเรื่องธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์และที่ไม่ได้เรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษมาไม่ปรากฏว่ามีสอนในทุกโรงเรียน

เมื่อแยกประชากรตามระดับชั้นที่สอนและประสบการณ์ในการสอนปรากฏผลดังนี้

1. ครูที่สอนในระดับมัศ.ต้นกลุ่มที่มีประสบการณ์ในการสอนมานานและกลุ่มที่มีประสบการณ์ในการสอนน้อยได้คะแนนเฉลี่ย 31.47 และ 32.75 คะแนน แสดงว่าครูทั้ง 2 กลุ่มมีความเข้าใจในเรื่องธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์

9
2. ครูมศ. ตน ครูมศ. ปลาย และครูที่สอนทั้งระดับมศ. ตนและมศ. ปลาย ไคคะแนนเฉลี่ย 32.28 และ 33.31 และ 33.10 คะแนนตามลำดับ แสดงว่าครูที่สอนทั้ง 3 ระดับมีความเข้าใจในเรื่องธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์

3. ครูที่ผ่านการอบรมและครูที่ไม่ผ่านการอบรมไคคะแนนเฉลี่ย 32.76 และ 32.64 คะแนนตามลำดับ แสดงว่าครูทั้ง 2 กลุ่มมีความเข้าใจในเรื่องธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์

4. ครูที่มีวุฒิปริญญาหรือเทียบเท่าไคคะแนนเฉลี่ย 27.13 คะแนนแสดงว่าไม่มีความเข้าใจในเรื่องธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์

5. ครูที่มีวุฒิปริญญาตรีทางการศึกษาและครูที่มีวุฒิปริญญาตรีสาขาอื่นแต่มีวุฒิปริญญาตรีทางการศึกษา ไคคะแนนเฉลี่ย 33.57 และ 32.88 คะแนนตามลำดับ แสดงว่าครูทั้ง 2 กลุ่มมีความเข้าใจในเรื่องธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์

6. ครูที่มีวุฒิปริญญาโททางการศึกษาและครูที่มีวุฒิปริญญาโทสาขาอื่นไคคะแนนเฉลี่ย 35.29 และ 34.00 คะแนนตามลำดับ แสดงว่าครูทั้ง 2 กลุ่มมีความเข้าใจในเรื่องธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์

7. ครูที่มีประสบการณ์ด้านการสอนมานานและครูที่มีประสบการณ์ด้านการสอนมาน้อย ไคคะแนนเฉลี่ย 32.78 และ 32.61 คะแนนตามลำดับ แสดงว่าครูทั้ง 2 กลุ่มมีความเข้าใจในเรื่องธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์

เมื่อแยกประชากรตามวุฒิและการอบรม ผลปรากฏดังนี้

1. ครูอนุปริญญาที่ผ่านการอบรมและครูอนุปริญญาที่ไม่ผ่านการอบรมไคคะแนนเฉลี่ย 26.62 และ 27.68 ตามลำดับ แสดงว่าไม่มีความเข้าใจในเรื่องธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์

2. ครูที่มีวุฒิปริญญาตรีทางการศึกษาที่ผ่านการอบรมและครูที่มีวุฒิปริญญาตรีอื่น ๆ ที่ผ่านการอบรมไคคะแนนเฉลี่ย 33.56 และ 32.75 คะแนนตามลำดับ แสดงว่าครูทั้ง 2 กลุ่มมีความเข้าใจในเรื่องธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์

3. ครูที่มีวุฒิปริญญาโททางการศึกษาที่ไม่ผ่านการอบรมและครูที่มีวุฒิปริญญาตรีอื่น ๆ ที่ไม่ผ่านการอบรมได้คะแนนเฉลี่ย 33.60 และ 32.75 คะแนนตามลำดับ แสดงว่าครูทั้ง 2 กลุ่มมีความเข้าใจในเรื่องธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์

4. ครูที่มีวุฒิปริญญาโททางการศึกษาที่เคยอบรมและครูที่มีวุฒิปริญญาโททางการศึกษาที่ไม่เคยอบรมได้คะแนนเฉลี่ย 41.00 และ 33.00 คะแนนตามลำดับ แสดงว่าครูทั้ง 2 กลุ่มมีความเข้าใจในเรื่องธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์

5. ครูที่มีวุฒิปริญญาโทอื่น ๆ ที่เคยผ่านการอบรมเฉลี่ย 30.00 คะแนน แสดงว่าไม่มีความเข้าใจในเรื่องธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ ส่วนครูที่มีวุฒิปริญญาโทอื่น ๆ ที่ไม่เคยอบรมได้คะแนนเฉลี่ย 36.00 คะแนน แสดงว่ามีความเข้าใจในเรื่องธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์

เมื่อแยกประชากรตามการอบรมและระดับชั้นที่สอนได้ผลดังต่อไปนี้

1. ครูมศ.ต้นที่ผ่านการอบรมและครูมศ.ต้นที่ไม่ผ่านการอบรมได้คะแนนเฉลี่ย 31.65 และ 32.84 คะแนนตามลำดับ แสดงว่าครูทั้ง 2 กลุ่มมีความเข้าใจในเรื่องธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์

2. ครูมศ.ปลายที่ผ่านการอบรมและครูมศ.ปลายที่ไม่ผ่านการอบรมได้คะแนนเฉลี่ย 33.87 และ 32.17 คะแนนตามลำดับ แสดงว่าครูทั้ง 2 กลุ่มมีความเข้าใจในเรื่องธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์

3. ครูสอนทั้งในระดับมศ.ต้นและมศ.ปลายที่ผ่านการอบรม และครูที่ไม่ผ่านการอบรมได้คะแนนเฉลี่ย 34.42 และ 32.68 ตามลำดับ แสดงว่าครูทั้ง 2 กลุ่มมีความเข้าใจในเรื่องธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์

เมื่อแยกประชากรตามวุฒิและระดับชั้นที่สอนแล้วผลปรากฏว่า

1. ครูที่มีวุฒิปริญญากลุ่มที่สอนในระดับมศ.ต้น กลุ่มที่สอนในระดับมศ.ปลาย และกลุ่มที่สอนทั้งในระดับมศ.ต้นและมศ.ปลาย ไคคะแนนเฉลี่ย 27.32, 25.50 และ 23.00 คะแนนตามลำดับ แสดงว่าครูทั้ง 3 กลุ่มนี้ไม่มีความเข้าใจในเรื่องธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์
2. ครูที่มีวุฒิปริญญาตรีทางการศึกษากลุ่มที่สอนในระดับมศ.ต้น ไคคะแนนเฉลี่ย 33.36 คะแนนกลุ่มที่สอนในระดับมศ.ปลาย ไคคะแนนเฉลี่ย 33.83 และกลุ่มที่สอนทั้งในระดับมศ.ต้นและมศ.ปลาย ไคคะแนนเฉลี่ย 33.83 และกลุ่มที่สอนทั้งในระดับมศ.ต้น และมศ.ปลาย ไคคะแนนเฉลี่ย 34.00 คะแนนแสดงว่า ครูทั้ง 3 กลุ่มนี้มีความเข้าใจในเรื่องธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์
3. ครูที่มีวุฒิปริญญาตรีอื่น ๆ กลุ่มที่สอนในระดับมศ.ต้น กลุ่มที่สอนในระดับมศ.ปลาย และกลุ่มที่สอนทั้งในระดับมศ.ต้นและมศ.ปลาย ไคคะแนนเฉลี่ย 33.33, 32.42 และ 32.90 คะแนน แสดงว่าทั้ง 3 กลุ่มมีความเข้าใจในเรื่องธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์
4. ครูที่มีวุฒิปริญญาโททางการศึกษากลุ่มที่สอนในระดับมศ.ต้น กลุ่มที่สอนในระดับมศ.ปลาย และกลุ่มที่สอนในระดับมศ.ต้นและมศ.ปลาย ไคคะแนนเฉลี่ย 36.60, 34.00 และ 30.00 ตามลำดับ แสดงว่าครูทั้ง 3 กลุ่มมีความเข้าใจในเรื่องธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์
5. ครูที่มีวุฒิปริญญาโทอื่น ๆ มีสอนในระดับมศ.ปลายเพียงระดับเดียว ไคคะแนนเฉลี่ย 34.00 คะแนนแสดงว่ามีความเข้าใจในเรื่องธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์

เมื่อแยกประชากรตามวุฒิและประสบการณ์ในการสอน ปรากฏผลดังนี้

1. ครูวุฒิปริญญาที่มีประสบการณ์การสอนมานานกับกลุ่มที่มีประสบการณ์ในการสอนมานานไคคะแนนเฉลี่ย 26.22 และ 27.86 คะแนนตามลำดับ แสดงว่าครูทั้ง 2 กลุ่มนี้ไม่มีความเข้าใจในเรื่องธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์
2. ครูที่มีวุฒิปริญญาตรีการศึกษาที่มีประสบการณ์ในการสอนมานานและกลุ่มที่มีประสบการณ์ในการสอนนานอยไคคะแนนเฉลี่ย 32.81 และ 33.46 คะแนนตามลำดับ แสดงว่าครูทั้ง 2 กลุ่มมีความเข้าใจในเรื่องธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์
3. ครูที่มีวุฒิปริญญาตรีสาขาอื่น ๆ ที่มีประสบการณ์ในการสอนมานานและกลุ่มที่มีประสบการณ์ในการสอนนานอยไคคะแนนเฉลี่ย 32.81 และ 32.92 คะแนนตามลำดับ แสดงว่าครูทั้ง 2 กลุ่มมีความเข้าใจในเรื่องธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์
4. ครูวุฒิปริญญาโททางการศึกษาที่มีประสบการณ์ในการสอนมานานและกลุ่มที่มีประสบการณ์ในการสอนนานอยไคคะแนนเฉลี่ย 34.33 และ 41.00 คะแนนตามลำดับ แสดงว่าครูทั้ง 2 กลุ่มมีความเข้าใจในเรื่องธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์
5. ครูที่มีวุฒิปริญญาโทอื่น ๆ ที่มีประสบการณ์ในการสอนมานานไคคะแนนเฉลี่ย 36.00 คะแนน แสดงว่ามีความเข้าใจในเรื่องธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ ส่วนครูที่มีวุฒิปริญญาโทอื่น ๆ ที่มีประสบการณ์ในการสอนนานอยไม่มีความเข้าใจในเรื่องธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ เพราะคะแนนเฉลี่ย 30.00 คะแนนเท่านั้น

ตาราง 2 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความเข้าใจในธรรมชาติการเรียนรู้ภาษา และวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ของครูที่สอนในระดับต่าง ๆ

Source of Variation	df	SS	MS	F
Between	2	2.1	1.05	0.02
Within	326	13,801.89	42.34	
Total	328	13,803.99		

จากตาราง 2 พบว่าครูสอนภาษาอังกฤษที่สอนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และสอนทั้งสองระดับ มีความเข้าใจธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 3 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความเข้าใจในธรรมชาติการเรียนรู้ภาษา และวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ของครูที่มีวุฒิแตกต่างกัน

Source of Variation	df	SS	MS	F
Between	2	1434.1334	717.0667	54.0350**
Within	326	4326.1402	13.2704	
Total	328	5760.2736		

การแบ่งวุฒิแบ่งออกเป็นสามกลุ่มตามนิยามศัพท์ หน้า 8

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 3 พบว่า ครูสอนภาษาอังกฤษที่มีวุฒิปริญญาตรีหรือเทียบเท่า วุฒิปริญญาตรี และปริญญาโทสาขาอื่น ๆ นอกจากสาขาการศึกษาและวุฒิปริญญาโททางการศึกษา มีความเข้าใจในธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เพื่อตรวจสอบว่าครูในกลุ่มใดมีความเข้าใจมากกว่า จึงได้ทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ ปรากฏดังตาราง 4

ตาราง 4 การทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ของความเข้าใจในธรรมชาติของการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์

วุฒิ		อนุปริญญา	ปริญญาตรี ปริญญาโท- สาขาอื่น	ปริญญาโททางการศึกษา
คะแนนเฉลี่ย		27.13	33.42	35.29
อนุปริญญา	27.13	-	6.29 **	8.16 **
ปริญญาตรี				
ปริญญาโท	33.42		-	1.87
สาขาอื่น				
ปริญญาโท				
ทางการศึกษา	35.29			-
r			2	3
$q_{99}(r, 326)$			3.64	4.12
$q_{99}(r, 326) \sqrt{MS_{within}/n}$			3.1693	3.5873

จากตาราง 4 พบว่าครูสอนภาษาอังกฤษที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโททางการศึกษาและระดับปริญญาตรีและปริญญาโทสาขาอื่น ๆ มีความเข้าใจในธรรมชาติของการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์สูงกว่าครูที่สำเร็จการศึกษาระดับอนุปริญญาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่ครูที่มีการศึกษาระดับปริญญาโทและระดับปริญญาตรีและปริญญาโทสาขาอื่น ๆ มีความเข้าใจไม่แตกต่างกัน

✓ ตาราง 5 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของครูที่มีประสบการณ์
ในการสอนแตกต่างกัน

ประสบการณ์	จำนวน	คะแนนเฉลี่ย	ความแปรปรวน	ค่าวิกฤต
มาก	165	32.78	9.15	0.5523
น้อย	164	32.61	6.44	

จากตาราง 5 พบว่า ครูที่สอนภาษาอังกฤษที่มีประสบการณ์ในการสอนมาก และมีประสบการณ์ในการสอนน้อย มีความเข้าใจในธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ ไม่แตกต่างกัน

✓ ตาราง 6 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของครูสอนภาษาอังกฤษ
ที่เรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษและไม่ได้เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก

วิชาเอก	จำนวน	คะแนนเฉลี่ย	ความแปรปรวน	ค่าวิกฤต
อังกฤษ	240	33.16	6.63	4.2147 **
อื่น ๆ	89	31.44	12.37	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 6 พบว่า ครูสอนภาษาอังกฤษที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอกมีความเข้าใจธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ มากกว่าครูสอนภาษาอังกฤษที่ไม่ได้เรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 7 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของครูที่เคยอบรม
ในคำ่วิธีสอนภาษาอังกฤษ และไม่เคยอบรม

ประสบการณ์	จำนวน	คะแนนเฉลี่ย	ความแปรปรวน	ค่าวิกฤต
เคยอบรม	144	32.76	6.57	0.3950
ไม่เคยอบรม	185	32.64	8.64	

จากตาราง 7 พบว่า ครูสอนภาษาอังกฤษที่เคยเข้ารับการอบรมในคำ่วิธีสอน
ภาษาอังกฤษและไม่เคยเข้ารับการอบรม มีความเข้าใจในธรรมชาติ การเรียนรู้ภาษา และ
วิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ ไม่แตกต่างกัน

บทที่ 5

บทสรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษา

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาว่าครูสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาของโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาในส่วนกลางมีความเข้าใจเรื่องธรรมชาติการเรียนรู้ภาษา และวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์หรือไม่ เมื่อแยกครูออกตามวุฒิ ระดับชั้นที่สอน ประสบการณ์ในการอบรม ประสบการณ์ทางด้านการสอน และวิชาเอกที่เรียนมา

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา คือครูสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาที่สอนอยู่ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาในส่วนกลางจำนวน 329 คน แยกออกเป็นครู ม.ศ.ต้น 193 คน ครู ม.ศ.ปลาย 107 คน ครูที่สอนทั้ง ม.ศ.ต้นและปลายจำนวน 29 คน ครูที่ผ่านการอบรม 144 คน ครูที่ไม่เคยผ่านการอบรม 185 คน วุฒิอนุปริญญา 40 คน ปริญญาตรีทางการศึกษา 214 คน ปริญญาตรีอื่น ๆ 65 คน ปริญญาโททางการศึกษา 7 คน ปริญญาโทอื่น ๆ 3 คน ในจำนวนนี้เป็นครูที่สอนมานานกว่า 5 ปี จำนวน 165 คน ครูที่สอนไม่นานทั้งหมด 164 คน ครูที่เรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษ 240 คน ครูที่เรียนวิชาเอกอื่น ๆ ที่มีใช้วิชาภาษาอังกฤษจำนวน 89 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้ได้แก่แบบทดสอบธรรมชาติการเรียนรู้ภาษา และวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์จำนวน 60 ข้อ ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ตอน ๆ ละ

20 ข้อ คือ ตอนที่ 1 ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับธรรมชาติของภาษาและจิตวิทยาการเรียนรู้ภาษา
ตอนที่ 2 ความรู้เกี่ยวกับภาษาอังกฤษ ตอนที่ 3 วิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์
แบบทดสอบฉบับนี้มีค่าความเชื่อมั่น (reliability) เท่ากับ 0.7476

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลหาค่าคะแนนความเข้าใจในธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ของครู โดยคำนวณหาค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เพื่อนำมาเทียบกับเกณฑ์ที่ตั้งเอาไว้
2. วิเคราะห์ข้อมูลหาค่าความแตกต่างระหว่างความเข้าใจในเรื่องธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ของครู เมื่อแยกประชากรตามระดับชั้นที่สอน การอบรม วุฒิ ประสบการณ์ในการสอน และวิชาเอกที่เรียนมา โดยใช้ t - test และ F - test

อภิปรายผลทั่วไป

1. ครูทั้งหมดได้คะแนนเฉลี่ย 32.69 คะแนน ครูที่สอนทั้งในระดับ ม.ศ.ต้น และ ม.ศ.ปลายได้คะแนนเฉลี่ย 33.10 คะแนน ครูที่สอนในระดับ ม.ศ.ต้นได้คะแนนเฉลี่ย 32.28 คะแนน ครูที่สอนระดับ ม.ศ.ปลายได้ 33.31 คะแนน ครูที่ผ่านการอบรมได้ 32.76 คะแนน ครูที่ไม่ผ่านการอบรมได้ 32.64 คะแนน ครูที่มีวุฒิปริญญาตรีทางการศึกษาได้ 33.57 คะแนน ครูวุฒิปริญญาตรีอื่น ๆ ได้ 32.88 คะแนน ครูที่มีวุฒิปริญญาโททางการศึกษาได้ 35.29 คะแนน ครูที่มีวุฒิปริญญาโทอื่น ๆ ได้ 34.00 คะแนน เมื่อนำคะแนนเฉลี่ยเหล่านี้ไปเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดคือ 30.6 คะแนนแล้ว จะเห็นว่าครูเหล่านี้มีความเข้าใจในเรื่องธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์
2. ครูที่สอนในระดับชั้น ม.ศ.ปลาย ที่มีประสบการณ์ในการสอนมานาน ได้คะแนนเฉลี่ย 34.17 และกลุ่มที่มีประสบการณ์ในการสอนมาน้อยได้คะแนนเฉลี่ย 31.22 คะแนน แสดงว่าครูทั้ง 2 กลุ่มนี้มีความเข้าใจในเรื่องธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์

แต่ครูที่มีวุฒิปริญญาได้คะแนนเฉลี่ยเพียง 27.13 คะแนน ซึ่งต่ำกว่าเกณฑ์ แสดงว่าไม่มีความเข้าใจในเรื่องธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าครูที่มีวุฒิปริญญาได้รับการฝึกอบรมในด้านวิธีสอนวิชาภาษาอังกฤษ ตัวภาษาอังกฤษและภาษาศาสตร์มาน้อยกว่าครูที่เรียนมาในระดับสูง และเป็นที่น่าสังเกตว่ายิ่งครูมีวุฒิส่งขึ้นเพียงใดคะแนนเฉลี่ยสูงขึ้นกว่าผู้ที่เรียนมาในระดับต่ำกว่า อนึ่งครูที่ศึกษามาทางด้านการศึกษาหรือวิธีสอนภาษาอังกฤษโดยตรงจะได้คะแนนเฉลี่ยสูงกว่าผู้ที่เรียนมาในสาขาอื่น ๆ แต่มาสอนภาษาอังกฤษทั้ง ๆ ที่มีวุฒิเทียบเท่าระดับเดียวกัน การที่เป็นเช่นนี้ก็เนื่องมาจากผู้ที่เรียนมาทางการศึกษานั้นเคยเรียนเกี่ยวกับวิธีสอนตลอดจนจิตวิทยาการเรียนรู้และภาษาศาสตร์เบื้องต้นมามากกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียนทางการศึกษาโดยตรง

3. ครูที่สอนในระดับ ม.ศ.ต้น มีความเข้าใจในเรื่องธรรมชาติการเรียนรู้ภาษา และวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์น้อยกว่าครูที่สอนในระดับ ม.ศ.ปลาย และน้อยกว่าครูที่สอนทั้งในระดับ ม.ศ.ต้น และ ม.ศ.ปลาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และครูที่สอนทั้งในระดับชั้น ม.ศ.ต้น และ ม.ศ.ปลาย มีความเข้าใจในเรื่องธรรมชาติการเรียนรู้ภาษา และวิธีสอนภาษาอังกฤษไม่แตกต่างจากครูที่สอนในระดับ ม.ศ.ปลาย

การที่เป็นเช่นนี้เพราะ 1) โรงเรียนส่วนใหญ่มักจะจัดให้ครูที่มีวุฒิปริญญา หรือไม่ก็จัดครูวุฒิปริญญาตรีที่จบมานาน ๆ แล้วมาสอนในระดับ ม.ศ.ต้น โดยเชื่อว่าเป็นที่สมควร ไม่จำเป็นต้องใช้ครูที่มีความรู้ความสามารถมากนักมาสอนก็ได้ ดังนั้นครู ม.ศ.ต้นจึงได้คะแนนเฉลี่ยในแบบทดสอบนี้น้อยกว่าครูที่สอน ม.ศ.ปลาย และครูที่สอนทั้งใน ม.ศ.ต้น และ ม.ศ.ปลาย เพราะเป็นครูที่จบวุฒิปริญญาหรือเป็นครูที่สอนมานานและเวลาทำให้คนเราลืมสิ่งที่เรียนมาเสียเป็นส่วนใหญ่ 2) การที่ครู ม.ศ.ปลาย และครูที่มีสอนทั้งในระดับ ม.ศ.ต้น และ ม.ศ.ปลาย ได้คะแนนเฉลี่ยไม่แตกต่างกันเพราะครูที่สอนทั้งสองกลุ่มนี้เป็นครูที่ส่วนใหญ่จบปริญญาตรี บางแห่งก็มีทั้งปริญญาโทที่ก็ได้เคยศึกษาเกี่ยวกับวิชาภาษาอังกฤษ วิชาภาษาศาสตร์และวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์มามากกว่าครูที่สอนในระดับ ม.ศ.ต้น ซึ่งมีวุฒิปริญญา สาเหตุอีกประการหนึ่งเป็นครูที่จบมาใหม่ ๆ ที่ยังแก้กล่าววิชาความรู้

4. ครูที่เคยผ่านการอบรมและครูที่ไม่เคยผ่านการอบรมมีความเข้าใจในเรื่องธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ไม่แตกต่างกัน

การที่เป็นเช่นนี้เพราะในการวิจัยนี้ไม่ได้ระบุชัดเจนไปว่า การอบรมนั้นเป็นการอบรมที่เกิดขึ้นในช่วงใด ดังนั้นผู้ที่เคยอบรมอาจจะเข้ารับการอบรมมานานมาแล้วก็ได้ และหลักสูตรสำหรับการอบรมในช่วง 10 ปีที่แล้ว หรือ 5 ปีที่แล้วจะต้องมีแนวคิดเกี่ยวกับวิชาภาษาศาสตร์และวิธีสอนภาษาอังกฤษแตกต่างไปจากแนวคิดเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษในระบะปัจจุบัน เพราะวิธีสอนภาษาอังกฤษขึ้นอยู่กับทฤษฎีและความเชื่อ ตลอดจนการค้นพบใหม่ ๆ ทางด้านภาษาศาสตร์เช่น เกิมนั้นการสอนภาษาอังกฤษเน้นการแปลและไวยากรณ์ เพราะได้รับอิทธิพลมาจากความเชื่อของ Traditional Grammar ต่อมาการสอนภาษาอังกฤษเน้นการสอนโครงสร้างของประโยคเพราะได้รับอิทธิพลจาก Structural Grammar มาในปัจจุบันการสอนภาษาอังกฤษได้รับอิทธิพลจากทั้ง TG Grammar, Case Grammar ตลอดจนความรู้จากการค้นพบทางด้าน Psycholinguistics และ Sociolinguistics ทำให้มีการเน้นการสอนแบบสถานการณ์การสนทนาโดยใช้ภาษาที่สื่อความหมายในชีวิตประจำวันมากกว่า ดังนั้นผู้ที่เคยเข้ารับการอบรมมานานแล้วอาจจะได้แนวคิดที่ต่างไปจากแนวคิดเกี่ยวกับการสอนภาษาในปัจจุบัน อนึ่งกาลเวลาย่อมทำให้คนเราลืมสิ่งที่เรียนมา ยิ่งเคยเข้ารับการอบรมมานานแล้วย่อมทำให้ลืมสิ่งที่อบรมมานั้นได้มากตามทฤษฎีเกี่ยวกับการจำและการลืมแล้ว ผู้เรียนจะมีอัตราการลืมลดลงเร็วมากในระยะหนึ่งปีแรกหลังจากที่เรียนสิ่งนั้นไปแล้ว และอัตราการลืมจะลดลงไปเรื่อย ๆ เมื่อเวลาผ่านไปแต่จะเป็นไปอย่างช้า ๆ ยิ่งช่วงระยะเวลาที่ใช้อบรมสั้น ๆ การลืมก็ย่อมเกิดได้มาก อย่างไรก็ตามผู้ที่เคยผ่านการอบรมจะได้คะแนนเฉลี่ยสูงกว่าผู้ที่ไม่เคยเข้ารับการอบรมอยู่เล็กน้อย

5. ครูที่มีประสบการณ์ในการสอนมานานมีความเข้าใจในเรื่องธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ไม่แตกต่างกับครูที่มีประสบการณ์ในการสอนมาน้อย

การที่ผู้สอนมานานได้คะแนนเฉลี่ยสูงกว่าผู้ที่มีประสบการณ์ในการสอนน้อย อาจเป็นเพราะผู้ที่สอนมานานมีประสบการณ์ในการสอนและรู้ถึงสภาพปัญหาในการเรียนการสอน

และปัญหาในห้องเรียนก็ว่าครูที่มีประสบการณ์ในการสอนน้อย ดังนั้นครูที่สอนมานานจึงใช้ประสบการณ์และสามัญสำนึกมาตอบข้อทดสอบ อนึ่งแบบทดสอบที่ใช้ในการวิจัยนั้นแบ่งออกเป็น 3 ภาค ซึ่งมีทั้งภาควิชาการและภาคประยุกต์ แต่ในการตรวจให้คะแนนผู้วิจัยไม่ได้แยกคะแนนออกมาว่าผู้ที่สอนมานานทำคะแนนได้สูงในภาคใดแต่ก็อาจจะเป็นไปได้ที่ผู้ที่มีประสบการณ์ในการสอนมานานทำคะแนนได้สูงทางภาคประยุกต์ ส่วนครูที่สอนมาไม่นานอาจทำคะแนนทางภาคประยุกต์ได้น้อยกว่าผู้ที่มีประสบการณ์ในการสอนมานานก็ได้

6. ครูที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอกมีความเข้าใจในเรื่องธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ได้ดีกว่าครูที่เรียนวิชาเอกอื่นที่มีใช้ภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผู้ที่เรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษมาย่อมเคยศึกษาเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษภาษาศาสตร์โดยเฉพาะในเรื่องที่เกี่ยวกับภาษาอังกฤษตลอดจนวิธีสอนภาษาอังกฤษโดยตรง และศึกษามากกว่าผู้ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาโท และมากกว่าผู้ที่ไม่เคยเรียนภาษาอังกฤษเป็นทั้งวิชาเอกและวิชาโท ตัวอย่างเช่น ผู้ที่เรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษในระดับปริญญาตรีจะเรียนภาษาอังกฤษและภาษาศาสตร์มากกว่าผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาโทในระดับเดียวกันประมาณ 5 - 20 หน่วยกิตเป็นต้น

7. ประสบการณ์ในการอบรมและประสบการณ์ในการสอนไม่มีผลทำให้ครูมีความเข้าใจในเรื่องธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์แตกต่างกัน

เหตุที่เป็นเช่นนี้เพราะผู้ที่เคยอบรมอาจได้รับการอบรมมานานแล้วและลืมสิ่งที่อบรมไปแล้ว และผู้ที่มีประสบการณ์ในการสอนมานานก็อาจมีความรู้ในด้านประสบการณ์และสามัญสำนึกเกี่ยวกับสภาพปัญหาการเรียนการสอนได้ดี แต่อาจลืมแนวคิดทางด้านวิชาการไปและถ้าหากไม่ได้ติดตามความเคลื่อนไหวทางด้านภาษาศาสตร์ตลอดจนวิธีสอนใหม่ ๆ แล้วผู้ที่มีประสบการณ์ในการสอนมานานก็อาจจะขาดความรู้ทางด้านนี้ไป ดังนั้นประสบการณ์ที่เคยเข้ารับการอบรมและประสบการณ์ที่ไม่เคยเข้ารับการอบรมตลอดจนประสบการณ์ในการสอนนานจึงไม่แตกต่างกัน ส่วนผู้ที่มีประสบการณ์ในการสอนน้อยหรือผู้ที่เพิ่งเรียนจบมาใหม่ ๆ

นั้นอาจมีความรู้ทางคำณวนปฏิบัติน้อยและผู้วิจัยก็ไม่ได้แยกค่าตอบแน่ชัดลงไปว่าผู้ที่จบมาใหม่ทำคะแนนในแบบทดสอบส่วนใดใน 3 ส่วน ที่ได้มามากหรือน้อยกว่าผู้ที่มีประสบการณ์ในการสอนมานาน หรือผู้ที่เคยได้รับการอบรมหรือไม่อบรม อย่างไรก็ตามผู้ที่มีประสบการณ์ทางคำณวนการสอนมานานจะมีคะแนนเฉลี่ยไคสูงกว่าผู้ที่เคยอบรมและผู้ที่ไม่เคยอบรมเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษบางเล็กน้อย

8. ครูที่เรียนวิชาอังกฤษเป็นวิชาเอกมีความเข้าใจในเรื่องธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์สูงกว่าครูที่เคยอบรมและครูที่ไม่เคยอบรมเกี่ยวกับวิธีสอนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และครูที่เรียนวิชาเอกอื่น ๆ ที่มีใช้ภาษาอังกฤษมา มีความเข้าใจในเรื่องธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ไคต่ำกว่าครูที่เคยอบรมและครูที่ไม่เคยอบรมเกี่ยวกับวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ที่เป็นเช่นนี้เพราะครูที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอกได้เคยเล่าเรียนเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษ ภาษาศาสตร์และวิธีสอนมามากกว่าและช่วงระยะเวลาที่เรียนอย่างน้อยก็ใช้เวลา 3 เดือน หรือ 1 ภาคเรียนขึ้นไป ดังนั้นความรู้ที่ครูได้รับจึงมีมากกว่าครูที่เคยเข้ารับการอบรมในช่วงสั้น ๆ ซึ่งอาจกินเวลาเพียง 7 วัน 10 วัน หรือ 15 วัน และอย่างมากไม่เกิน 1 เดือน เป็นต้น และครูที่เคยอบรมเกี่ยวกับวิธีสอนภาษาอังกฤษมาก่อนย่อมมีความรู้จากการอบรมอยู่มากกว่าครูที่เรียนวิชาเอกอื่น ๆ ที่ไม่เคยเรียนเกี่ยวกับวิธีสอนมา แม้ว่าความรู้นั้นจะได้อ่านในช่วงระยะเวลาการอบรมสั้น ๆ ก็ตาม ส่วนครูที่ไม่เคยเข้ารับการอบรมมีความรู้เกี่ยวกับธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ดีกว่าครูที่เรียนวิชาเอกอื่น ๆ มา ทั้งนี้เพราะว่าครูที่ไม่เคยอบรมนั้นส่วนใหญ่เป็นครูที่เรียนมาทางการศึกษาถึง 151 คน ในขณะที่ครูที่เรียนวิชาเอกอื่น ๆ มีเพียง 89 คน ดังนั้นครูที่ไม่เคยผ่านการอบรมแต่เคยเรียนผ่านเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษ ภาษาศาสตร์ และวิธีสอนม่าย่อมมีความเข้าใจในเรื่องดังกล่าวสูงกว่าครูที่เรียนวิชาอื่น ๆ เป็นวิชาเอก และอนึ่ง ผู้วิจัยไม่ได้แยกย่อยในการตรวจสอบว่าผู้ที่เรียนวิชาเอกอื่น ๆ มาได้คะแนนในส่วนใดของข้อทดสอบไคมาก หรือไคคะแนนในส่วนใดไคน้อย ดังนั้นจึงทำให้การ

เปรียบเทียบผลจำนวน

9. ครูที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอกมีความเข้าใจในเรื่องธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ดีกว่าครูที่สอนนานและครูที่สอนไม่นานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนครูที่เรียนวิชาเอกอื่น ๆ มีความเข้าใจในเรื่องธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ต่ำกว่าครูที่มีประสบการณ์ในการสอนนานและต่ำกว่าครูที่มีประสบการณ์ในการสอนไม่นานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เหตุผลสำหรับข้อนี้คล้ายกับที่ได้อธิบายไว้แล้วในข้อ 5 และข้อ 8

สรุปผลการวิจัย

1. ครูที่สอนระดับ ม.ศ.ต้น ม.ศ.ปลาย และ ม.ศ.ต้น - ปลาย มีความเข้าใจในธรรมชาติการเรียนรู้ภาษา และวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ไม่แตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานในการค้นคว้า
2. ครูที่มีวุฒิสองจะมีความเข้าใจในธรรมชาติการเรียนรู้ภาษา และวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ สูงกว่าครูที่มีวุฒิอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานในการค้นคว้า
3. ครูที่มีประสบการณ์สอนมานาน จะมีความเข้าใจในธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ ไม่แตกต่างกับครูที่มีประสบการณ์การสอนมาน้อย ซึ่งผิดไปจากสมมติฐานในการค้นคว้า
4. ครูสอนภาษาอังกฤษที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก มีความเข้าใจในธรรมชาติการเรียนรู้ และวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ สูงกว่าครูสอนภาษาอังกฤษที่ไม่ได้เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานในการค้นคว้า
5. ครูสอนภาษาอังกฤษที่มีประสบการณ์ในการอบรม จะมีความเข้าใจในธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ไม่แตกต่างจากครูที่ไม่ได้เข้ารับการอบรม ซึ่งผิดไปจากสมมติฐานในการค้นคว้า

ที่ไม่ได้เข้ารับการอบรม ซึ่งแตกต่างจากข้อสมมติฐานในการค้นคว้า

ข้อเสนอแนะจากการทบทวนวิจัย

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ จากการวิจัยนี้จะเห็นว่าครูที่มีวุฒิปริญญาตรีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าเกณฑ์ และครูที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอกมีคะแนนความเข้าใจโดยเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มประชากรในทุกกลุ่ม ดังนั้น

1.1 กระทรวงศึกษาธิการควรจัดการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรครูสอนภาษาอังกฤษในระดับอนุปริญญา โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษาเนื้อหาภาษาอังกฤษ ภาษาศาสตร์เบื้องต้นและวิธีสอนภาษาอังกฤษมากขึ้นกว่าเดิมและให้ผู้เรียนได้ทำการทดลองปฏิบัติงานจริง ๆ ตามหลักวิชาที่ได้เรียนมาด้วย

1.2 ผู้อำนวยการหรืออาจารย์ใหญ่ควรจัดครูเข้าสอนวิชาภาษาอังกฤษ ผู้บริหารควรคัดเลือกผู้ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอกเข้าสอน และถ้าเป็นไปได้ควรเป็นผู้ที่เรียนจบมาทางการศึกษา หรือวิธีสอน และควรให้ครูที่มีความรู้ความสามารถสอนนักเรียนในระดับต้น ๆ เพราะจะเป็นการปูพื้นฐานที่ดีแก่นักเรียน การให้ครูอนุปริญญาสอนนักเรียนในระดับต้น ๆ อาจทำให้นักเรียนได้รับความรู้ที่ผิด ๆ ได้

1.3 กระทรวงศึกษาธิการควรจัดให้มีการอบรมเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษให้แก่ผู้ที่มีวุฒิปริญญา หรือครูที่เรียนวิชาเอกอื่น ๆ มาแต่สอนภาษาอังกฤษ ทั้งนี้เพื่อเป็นการเพิ่มพูนประสบการณ์และให้ความรู้เกี่ยวกับวิธีสอนตลอดจนความเคลื่อนไหวใหม่ ๆ เกี่ยวกับภาษาศาสตร์ให้แก่ครู

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการทบทวนวิจัยค้นคว้าต่อไป จากการวิจัยนี้จะเห็นว่าครูผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่มีความเข้าใจในเรื่องธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ แต่เท่าที่ผ่านมาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษยังไม่ได้ผลดีเท่าที่ควร ดังนั้นความเข้าใจของครูเกี่ยวกับธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอน

ภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์จึงมีไว้ เป็นองค์ประกอบ เดียวที่จะทำให้การ เรียน การสอนภาษาอังกฤษบรรลุผลสำเร็จ แต่เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้กระทำในวงแคบ ดังนั้น เพื่อให้ได้ข้อมูลแน่นอนและทดสอบ เปรียบ เทียบผลวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยใคร่เสนอแนะดังนี้

2.1 นำที่จะมีการทำการวิจัยในเรื่อง เดียวกันนี้อีก โดยกระทำกับ กลุ่มตัวอย่างในภาคต่าง ๆ ของประเทศ และขยายกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ เป็นเกณฑ์ เปรียบ เทียบในวงกว้างขึ้น ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ใช้ เพียง 30 คน พร้อมกันนี้ก็ควรจะได้ พัฒนาแบบทดสอบที่มีลักษณะ เป็น เชิง ประยุกต์มากขึ้น และหาสัดส่วนระหว่างข้อสอบ เชิงวิชาการและ เชิงประยุกต์ที่เท่ากัน

2.2 น่าจะมีการวิจัย เกี่ยวกับพฤติกรรมในการสอนของ ครูสอน ภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิภาพ และครูสอนที่ไม่มีประสิทธิภาพ แลวนำมา เปรียบ เทียบกัน เพื่อหาข้อเท็จจริง เพื่อนำไปใช้สร้างหลักสูตร การอบรม และหลักสูตร การสอนสำหรับวิธีการสอนภาษาอังกฤษต่อไป ทั้งยังจะถือเป็น เกณฑ์สำหรับวัดคุณสมบัติ ของครูสอนภาษาอังกฤษที่นักเรียนต้องการต่อไปด้วย

2.3 น่าจะมีการวิจัย เกี่ยวกับบรรยากาศในการ เรียนภาษาอังกฤษ ที่ให้ผลดีที่สุด และที่นักเรียนต้องการ และสนใจ เรียนมากที่สุด และวิเคราะห์ว่า สิ่งใด เรียนมาในวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัยนั้น เขานำเอามาใช้มากน้อยเท่าไร และสิ่งไหนนำมาใช้น้อยต่างกันอย่างไร

2.4 เนื่องจากการวิเคราะห์ในครั้งนี้ ตั้งอยู่บนข้อมูลของผลการ เรียน ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 ของเด็กในอดีต แต่การทดสอบความเข้าใจในธรรมชาติ การเรียนภาษา และวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ ได้กระทำกับครูในปัจจุบัน จึงน่าจะไ้มีการวิจัย เกี่ยวกับผลของการสอนของครูที่กระทำการสอนอยู่ในขณะนี้ กับ เด็ก ที่ครูกำลังสอนอยู่ ซึ่งการกระทำการวิจัยที่น่าจะทำให้แม่เด็กเหล่านั้นจะได้จบการศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาไปแล้วก็ตาม

2.5 น่าจะได้มีการทำการวิจัยกันคว่าวา การอบรมที่ไม่ไคณลเท่าที่ควร นั้นมีสาเหตุเนื่องมาจากอะไร ซึ่งอาจจะเนื่องมาจากหลักสูตรที่ใชอบรมกับหลักสูตรที่สอน ไม่ตรงกัน เพราะแตกต่างในระยะเวลา หรือการอบรมควรที่จะไคกระทำไคบ่อยครั้ง สักเพียงไค

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

กรองกาญจน์ นิธิพงศ์ การศึกษาขั้นตอนการเขียนภาษาอังกฤษของนิสิตวิทยาลัย

วิทยาการศึกษา ปรินทิพนิพนธ์ ค.ม. วิทยาลัยวิทยาการศึกษา ประสานมิตร 2516,
73 หน้า อักสำเนา

กนก น. กลาง วิธีสอนภาษาอังกฤษกับหลักจิตวิทยา ศูนย์ภาษาอังกฤษของ โครงการพัฒนา
มหาวิทยาลัย 2515, 99 หน้า อักสำเนา

กนก สันธวานนท์ วิชาชุดครูประกาศนียบัตรวิทยาการศึกษา ภาษาอังกฤษตอน 1 วิธีสอน
ภาษาอังกฤษ โรงพิมพ์ครูสภา 2505, 163 หน้า อักสำเนา อักสำเนา

กุลทิพย์ โรหิตร์คั่นะ การศึกษาวิธีสอนและปัญหาในการสอนอ่านภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมศึกษา
ตอนปลายแผนกศิลป์ในโรงเรียนรัฐบาล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา และฉะเชิงเทรา พ.ศ. 2511
ปรินทิพนิพนธ์ ค.ม. ประสานมิตร 2513, 125 หน้า อักสำเนา

กุนา มะนะสุนทร ความสามารถในการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่หนึ่ง
ในระดับมหาวิทยาลัย วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2518, 81 หน้า อักสำเนา

จัทร์เพ็ญ อันตระกูล ความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาล วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2513, 79 หน้า อักสำเนา

ชนิก แก้วสุต การสำรวจปัญหาและอุปสรรคต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนอาชีวศึกษา
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5 แผนกพาณิชยการ โรงเรียนพาณิชยการจรัสสินทางใต้
วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2515, 60 หน้า อักสำเนา

เชียงใหม่, มหาวิทยาลัย คู่มือเรียนจิตวิทยาทั่วไป มิตราการพิมพ์ 2518, 486 หน้า

ธาริณี เกษมไพบูลย์ ทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และ 5 แผนกวิทยาศาสตร์โรงเรียนสตรีวัดอัมพรสวรรค์ วิทยานิพนธ์ ค.ม.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2510, 65 หน้า อักสำเนา

บุญเหลือ ฤๅชกร, ม.ล. "ปัญหาเกี่ยวกับการสอนภาษาต่างประเทศในประเทศไทย"

ศูนย์ศึกษา, 20 : 45 - 52 กันยายน 2498

บุบผชาติ เพ่งพินิจ การศึกษาปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษของครูผู้สอนระดับประกาศนียบัตร วิชาการศึกษา ปีการศึกษา 2511 วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2512, 31 หน้า อักสำเนา

ปรียา หงษ์นาค ปัญหาการสอนวิชาภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสตรีวิทยา ปีการศึกษา 2516 วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2516, 67 หน้า อักสำเนา

พยอม เมฆขุนทด การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในการฟังกับความเข้าใจ โครงสร้างความหมายของศัพท์ และความสามารถในการจำแนกเสียงภาษาอังกฤษของ นิสิตปีที่ 3 วิชาเอกภาษาอังกฤษ วิทยาลัยวิชาการศึกษาในกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2516 วิทยานิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2517, 45 หน้า อักสำเนา

วรบุษ รัตนประสิทธิ์ การสอนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษา วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2503, 64 หน้า อักสำเนา

วิภัทร์ ว่องวานิช ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียน วิมุติยารามพิทยากร วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2519, 63 หน้า อักสำเนา

วิรัตน์ ไวยกุล การศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการสอนภาษาอังกฤษของครูผู้สอนระดับ ประถมศึกษาตอนปลายในจังหวัดเชียงใหม่ ประจำปีการศึกษา 2512 วิทยานิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2513, 111 หน้า อักสำเนา

แวน ไชยอก, ไบรซ์ แนววิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ แปลโดย คมคาย จงเจริญสุข

โรงพิมพ์สมาคมสังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย 1963, 153 หน้า

ศรีเรือน แก้วกังวาล จิตวิทยาฝ่ายภาษา แพรววิทยา 2519, 294 หน้า

สมสุข ราชนิยม ปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทย ระดับ 5 โรงเรียน

สามเสนวิทยาลัย วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2510,

65 หน้า อักสำเนา

สมพร อ่ำพล การสำรวจความสามารถในการฟังเสียงภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้น

มัธยมศึกษาปีที่ 1 วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2514, 64 หน้า

อักสำเนา

สุรินทร์ ทองสิงห์ การสำรวจปัญหาซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษา

ปีที่ 4 และ 5 ของโรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดสุโขทัย ปีการศึกษา 2514

วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2514 , 87 หน้า อักสำเนา

สุไร พงษ์ทองเจริญ วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประสานมิตร 2519, 155 หน้า

สุวรรณดี เก่งอำนาจ การสำรวจปัญหาการสอนภาษาอังกฤษของครูมัธยมศึกษาตอนต้น

ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2509, 82 หน้า

อักสำเนา

อาภรณ์ อังกูรรัตน์ ปัญหาการสอนวิชาภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสามเสน

วิทยาลัย ปีการศึกษา 2518 วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2519,

64 หน้า อักสำเนา

อำภา โชกจิ ครูกับการสอนภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมศึกษาในประเทศไทย วิทยานิพนธ์ ค.ม.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2507, 95 หน้า อักสำเนา

อุทัย รักสกุล การสอนภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาในโรงเรียนราษฎร์ วิทยานิพนธ์ ค.ม.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2503, 75 หน้า อักสำเนา

อุดม วโรคมลิกขิตต์ ภาษาศาสตร์เบื้องต้น โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง

2518, 209 หน้า

Anthony, Edward M. A Teacher's Handbook of Thai Student's English Pronunciation Difficulties. Bangkok, Bangkok Press Co., 1956. 132 p.

Brooks, Nelson. Language and Language Learning. 2nd. ed., New York, Harcourt, Brace World, Inc., 1964. 300 p.

Burns, Paul and others. The Language Arts in Childhood Education. Chicago, Rand McNally & Company., 1971. 446 p.

Carroll, John B. Language and Thought, Englewood Cliffs, New Jersey, Prentice Hall, Inc, 1964. 118 p.

Chaley, Potibut, Regional Differences in Aural Perception of English Phonemes Among First Year Students in Bansondej Teacher Training College, Master's Thesis, Chulalongkorn University, 1960. 56 p.

Duangdeun Panyarachun. Teaching English As A Foreign Language. Bachelor's Thesis, Chulalongkorn University, 1954. 67 p.

Erving Tripp, Susan M. "Is Second Language Learning Like the First?" TE SOL Quarterly A Journal for Teachers of English to Speakers of Other Languages. 8 : 111 - 227, March, 1974.

Ewing's, John M. Understanding Yourself and Your Society. Revised by John Macdonald. Toronto, The Macmillan Company of Canada Limited, 1962. 345 p.

Finochiaro, Mary. English as a Second Language: From Theory to Practice. New York, Regents Publishing Company, Inc, 1974. 143 p.

French, F. G. Teaching As An International Language. London, Oxford University Press, 1963. 112 p.

Gatenby, E.V. English As A Foreign Language Advice to Non-English Teachers. London, Longmans, 1944. 64 p.

Goldstein, Miriam B. The Teaching of Language in Our Schools. New York, The Macmillan Company, 1966. 192 p.

Hakuta, Kenji and Herlinda Concino. "Trends in Second Language Acquisition Research," Harvard Educational Review. 47 : 294 - 316, August, 1977.

- Jakobovits, Leon A. Foreign Language Learning a Psycholinguistic analysis of the Issue. Rowley, Mass., Newbury House Publishers, 1971. 336 p.
- Lado, Robert. Language Teaching. N.Y., Mc Graw-Hill Inc., 1964. 239 p.
- Lefevre, Carl A. Linguistics, English and The Language Arts. New York, Teachers College Press, Teacher College, Columbia University, 1970. 342 p.
- Mc Gregor, G. P. English in Afirica. London, Heinemann Educational Books Ltd., 1971. 214 p.
- Moulton, William G. Trends in European and American Linguistics. Utrecht, Sprectrum Publishers, 1961. 327 p.
- Roberts, Paul. English Sentences. New York, Harcourt, Brace & World, Inc., 1962. 294 p.
- PinYo Sathor. English Teaching in Matayom 1. Bachelor's Thesis, The Faculty of Education, Chulalongkorn University, 1954. 67 p.
- Stageberg, Norman C. An Introductory English Grammar. New York, Halt, Rinehart and Winston, Inc., 1965. 492 p.
- Stern, H.H. Foreign Languages in Primary Education. Hamburg, Unesco Institute for Education, 1963. 103 p.
- Vilas Hannakin. A Handbook on English Language Teaching Methods for Thai Teacher Trainees. Department of English Srinakharinvirot Pisanuloke, 1970. 135 p.
- Welkowitz, Joan and others. Introductory Statistics for the Behavioral Scionces. New York, Academic Press, 1971. 271 p.

ภาคผนวก ก.

ตารางแสดงค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบ

ภาคผนวก ก.

ตาราง 6 แสดงค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบ

ตอนที่ 1

ข้อที่	P	r	Δ	ข้อที่	P	r	Δ
1	.56	.50	12.4	11	.67	.50	11.2
2	.36	.79	14.4	12	.67	.50	11.2
3	.36	.79	14.4	13	.33	.50	14.8
4	.67	.50	11.2	14	.46	.50	12.4
5	.67	.50	11.2	15	.70	.36	10.8
6	.43	.69	13.3	16	.70	.35	10.9
7	.50	.59	13.0	17	.67	.55	11.2
8	.50	.84	12.9	18	.44	.50	13.6
9	.55	.82	12.5	19	.68	.28	11.1
10	.58	.78	12.2	20	.70	.32	10.9

ตอนที่ 2

ข้อที่	P	r	Δ	ข้อที่	P	r	Δ
1	.66	.82	11.3	11	.56	.50	12.4
2	.50	.59	13.0	12	.44	.50	13.6
3	.50	.59	13.0	13	.50	.59	13.0
4	.66	.32	11.3	14	.70	.51	10.9
5	.56	.50	12.4	15	.69	.50	11.0
6	.64	.36	11.6	16	.70	.38	10.9
7	.33	.55	14.8	17	.58	.26	12.2
8	.57	.32	12.3	18	.56	.28	12.4
9	.28	.48	15.3	19	.50	.59	13.0
10	.55	.31	12.5	20	.60	.36	12.0

ตาราง 6 (ต่อ)

ตอนที่ 3

ข้อที่	P	r	Δ	ข้อที่	P	r	Δ
1	.44	.50	13.6	11	.44	.50	13.6
2	.59	.75	12.1	12	.67	.55	11.2
3	.51	.63	12.9	13	.56	.50	12.4
4	.56	.71	12.4	14	.67	.56	11.2
5	.61	.78	11.9	15	.33	.55	14.8
6	.30	.29	15.1	16	.70	.63	10.9
7	.56	.50	12.4	17	.44	.50	13.6
8	.56	.71	12.4	18	.62	.62	11.7
9	.28	.48	15.3	19	.55	.32	12.5
10	.63	.49	11.6	20	.56	.50	12.4

ภาคผนวก ข.

ตัวอย่างแบบทดสอบ

ตอนที่ 1

ความรู้เกี่ยวกับภาษาอังกฤษ

1. เสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษในข้อใดที่ไม่ปรากฏในภาษาไทย

ก. dog

ข. go

ค. child

ง. brike

2. เมื่อใดที่คำลงท้ายควบ /s / ซึ่งทำหน้าที่เป็นพหูพจน์ จะออกเสียง เหมือนกับในคำว่า bugs
peddles

ก. kicks

ข. dogs

ค. maps

ง. masses

3. ข้อใดที่เสียง /s / ซึ่งอยู่หลังกริยาของประธาน เป็นเอกพจน์ บุรุษที่สามจะออก
เสียง เป็น /s / ดังเดิม

ก. judges

ข. locates

ค. ours

ง. touches

4. คำต่อไปนี้คำใดที่ออกเสียงลงท้ายเหมือนในคำว่า lived

ก. wished

ข. stamped

ค. kissed

ง. bribed

5. ข้อความไหนที่เป็นจริงสำหรับประโยคต่อไปนี้

a. John is easy to please.

b. John is eager to please.

ก. ทั้งสองมีโครงสร้างผิวต่างกัน

ข. ทั้งสองมีโครงสร้างลึกต่างกัน

ค. ทั้งสองมีโครงสร้างลึก ≠ ผิวไม่ต่างกัน

ง. ทั้งสองมีโครงสร้างลึก ≠ ผิวต่างกัน

6. ความแตกต่างระหว่างคำนามและคำกริยาของคำต่อไปนี้เช่น permit, desert, convert, reject (เกิดขึ้นอย่างไร) เนื่องจาก

ก. คำนาม ลง เสียงหนักส่วนหลัง คำกริยาลง เสียงหนักส่วนหน้า

ข. คำนาม ลง เสียงหนักส่วนหน้า คำกริยาลง เสียงหนักส่วนหลัง

ค. คำนาม เป็นพหูพจน์ไม่ได้

ง. เวลาเป็นกริยาจะเติม "s" ไม่ได้ เมื่อประธานเป็นบุรุษที่ 3 เอกพจน์

7. เสียงพยัญชนะต้นของคำว่า "view" ออกเสียงเหมือนกับเสียงในภาษาไทยข้อใด

ก. ว วैन

ข. ไฟ ฟำ

ค. ไฟ ฟา

ง. ไม่มีข้อใดถูก

8. เสียงแรกของข้อพยัญชนะ "H" ของคำใดคล้ายเสียงแรกของคำต่อไปนี้

ก. อาจ

ข. ฮา

ค. หลา

ง. ไม่มีข้อใดถูก

9. ในคำต่อไปนี้ คำใดที่ส่วนชี้ค เส้นใต้ออกเสียง เหมือน เสียงพยัญชนะท้ายในคำว่า "กล"

- ก. pin
- ข. bottle
- ค. late
- ง. blue

10. ในคำต่อไปนี้ คำใดที่ออกเสียงสระ เหมือนในคำว่า " cough "

- ก. count
- ข. graph
- ค. top
- ง. ghost

11. เสียง " l " ในคำว่า " people " ออกเสียง เหมือนกับ เสียง " l " ในข้อใด

- ก. clean
- ข. slide
- ค. calm
- ง. will

12. คำใดในข้อต่อไปนี้ที่ส่วนชี้ค เส้นใต้ออกเสียงต่างไปจากคำอื่น

- ก. musician
- ข. nature
- ค. correction
- ง. measure

13. เสียงสระในพยางค์แรกของคำว่า forty เหมือนกับเสียงสระในคำใดต่อไปนี้

ก. โก

ข. กอ

ค. go

ง. caught

14. คำใดในข้อต่อไปนี้ที่ออกเสียงสระในพยางค์แรกเหมือนในคำ " busy "

ก. pretty

ข. butter

ค. ferry

ง. beauty

15. คำใดในข้อต่อไปนี้ที่ส่วนซีก เสนิไตออกเสียงต่างไปจากคำอื่น

ก. unusual

ข. ash

ค. shame

ง. shut

16. สระในคำใดที่มีเสียง เหมือนกับเสียงในส่วนที่ซีก เสนิไตของคำว่า " kangaroo "

ก. book

ข. through

ค. sugar

ง. women

17. เสียงในประโยคคำถามใดต่อไปนี้ที่เน้นเสียงสูงต่ำต่างไปจากประโยคอื่น

ก. Who are you ?

ข. Are you ready ?

ค. Did he enjoy it ?

ง. Is it your house ?

18. คำใดในข้อต่อไปนี้ที่ออกเสียงหนักเบาคล้ายกับคำว่า " innocent "

ก. elephant

ข. protection

ค. mechanic

ง. undermine

19. คำต่อไปนี้ที่มี suffix ลงท้ายเหมือนคำว่า " readable "

ก. move

ข. swimming

ค. seen

ง. box

20. ในประโยคที่ว่า " I had my hair cut. " ← "มีความหมายเหมือนข้อใด
ข้อหนึ่งดังต่อไปนี้

ก. I had cut my hair

ข. Someone had cut my hair

ค. I had cut someone's hair

ง. Someone cut my hair

ตอนที่ 2

วิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์

1. ในการสอนการออกเสียงภาษาต่างประเทศ ชั้นใดที่ควรจะทำอันดับแรก
 - ก. รวบรวมเสียงที่เป็นปัญหาสำหรับ เด็กไทยก่อน
 - ข. ให้เด็กฟัง เสียงที่ เด็กคิด เองว่า เป็นปัญหาลายๆ รั้ง
 - ค. ให้เด็กออกเสียงตามครูหลายๆ รั้ง
 - ง. เขียนเสียงที่ครูคิดว่า เป็นปัญหาลงบนกระดานแล้วออกเสียงให้เด็กฟัง
2. การสอนคำเทียบคู่ (minimal pair) มีจุดประสงค์อะไร
 - ก. เพื่อให้เด็กเรียนเข้าใจระบบการออกเสียงภาษาอังกฤษ
 - ข. เพื่อให้เด็กเรียนออกเสียงได้ชัดเจน เป็นไปตามธรรมชาติ
 - ค. เพื่อให้เด็กเรียนรู้จักคำออกเสียงที่คล้ายคลึงกัน
 - ง. เพื่อให้เด็กเรียนได้ยินความแตกต่างระหว่าง เสียงสอง เสียง
3. ศัพท์ประเภท Active Vocabulary นั้นสอน เพื่อจุดประสงค์อะไร
 - ก. เพื่อให้เด็กเรียนนำไปใช้ในการอ่าน และการเขียน
 - ข. เพื่อให้เด็กเรียนพูดและเข้าใจ เขียน
 - ค. เพื่อให้เด็กเรียนจำได้ เมื่ออ่านพบในหนังสือ
 - ง. เพื่อให้เด็กเรียนเข้าใจ เมื่อฟังคนอื่นพูด
4. การสอน Active Vocabulary ท่านสอนอย่างไร
 - ก. สอนเป็นภาษาอังกฤษเป็นคำโดดๆ
 - ข. สอนโดยอธิบายเป็นภาษาไทยให้เข้าใจ
 - ค. สอนเป็นประโยค แล้วให้เด็กเรียนแต่งประโยคขึ้นเองบ้าง
 - ง. ให้ท่องจำทั้งตัวสะกด และความหมายจนคล่อง

5. การสอนศัพท์ ควร เน้นศัพท์ประเภทใดมากที่สุด

ก. ศัพท์ทั่วไป

ข. Function Words

ค. Passive Words

ง. Active Words

6. การสอนศัพท์ขั้นแรกสุดทางท้าวอย่างไร

ก. เขียนศัพท์บนกระดานพร้อมความหมายแล้วให้นักเรียนออกเสียง

ข. ครูออกเสียงศัพท์นั้น นักเรียนฟัง เสร็จแล้วจึงให้อ่านตามที่หลัง

ค. ครูออกเสียงศัพท์นั้นแล้ว เขียนศัพท์บนกระดาน แล้วให้นักเรียน
อ่านตามที่หลัง

ง. ครู เขียนศัพท์และกระสวนประโยคลงบนกระดานแล้วให้นักเรียน
อ่านตาม

7. การฝึกกระสวนประโยคมีจุดประสงค์อย่างไร

ก. เพื่อให้เด็กมีความมั่นใจในการฝึกภาษาตามกระสวนต่างๆอย่างดี

ข. เพื่อให้เด็กใช้ภาษาในกระสวนต่างๆได้คล่องแคล่ว เป็นนิสัย

ค. เพื่อให้เด็กเข้าใจกฎเกณฑ์การใช้ภาษาในกระสวนต่างๆ

ง. เพื่อให้เด็กเข้าใจในความสัมพันธ์ของภาษาในกระสวนต่างๆ

8. การสรุปกฎเกณฑ์ของภาษานั้น ทำอย่างไร

ก. ครู เป็นผู้อธิบายกฎเกณฑ์ต่างๆแล้วให้ตัวอย่างประกอบ

ข. ครู เป็นผู้อธิบายกฎเกณฑ์จากตัวอย่างที่ครูให้มา

ค. ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปจากตัวอย่างที่ฝึก

ง. ให้นักเรียนเปิดดูจากตัวอย่างในหนังสือ

9. บทสนทนาสั้นๆ มีประโยชน์อย่างไร

- ก. ใ้สอนกระสวนโครงสร้างไวยากรณ์ ทักษะด้านการฟังและพูด
- ข. ใ้สอนทักษะด้านการฟังและพูด
- ๙ ค. ใ้สอนกระสวนโครงสร้างไวยากรณ์ด้านการฟัง
- ง. ใ้สอนทักษะด้านการอ่านและการเขียนแบบ

10. การสอนบทสนทนาสั้นๆ ควรทำอย่างไรก่อน

- ก. ครูปดก่อน 2 -3 ครั้ง นักเรียนฟังแล้วพูดตาม
- ข. ครูเขียนบทสนทนานบนกระดาน แล้วให้นักเรียนอ่านตาม
- ค. ครูปดบทสนทนาทีละประโยค แล้วเขียนบนกระดานแล้วนักเรียนอ่านตาม
- ง. ครูปดบทสนทนาทั้งหมด 2-3 ครั้ง นักเรียนฟังเฉยๆ แล้วครูพูดทีละประโยค นักเรียนฟังแล้วพูดตาม

11. การลบคำใน Seen Dictation ขั้นแรกควรลบคำประเภทใดก่อน

- ก. Active Vocabulary
- ข. Content Words
- ค. Function Words
- ง. Verb Phrase

12. การอ่านออกเสียงควรทำอย่างไร

- ก. นักเรียนอ่านตามครูทีละประโยคในระดั้บปกติ
- ข. ครูอ่านให้ฟังก่อน 1 รอบ แล้วนักเรียนอ่านทั้งข้อความ
- ค. ครูอ่านให้ฟังซ้ำๆ 1 รอบ แล้วอ่านในระดั้บปกติอีก 1 รอบ แล้วนักเรียนอ่านตามทีละประโยค
- ง. นักเรียนอ่านเอง โดยมีนักเรียนคนหนึ่งอ่านนำคนอื่นๆ

13. การตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียนไทย ควรให้นักเรียนทำอย่างไร

ก. อ่านออกเสียง

ข. อ่านในใจ

ค. อ่านตามครู

ง. ฟังครูอ่านอย่าง เกี่ยว

14. ขอความต่อไปนี้ ท่านคิดว่าข้อไหนถูกต้องที่สุด เกี่ยวกับการสอนการอ่านในใจ

ก. เพื่อฝึกให้นักเรียนได้ฝึกภาษาด้วยตนเองตามความสามารถของตน

ข. เพื่อให้นักเรียนได้มีโอกาสได้แปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยในใจได้

ค. ให้นักเรียนฝึกทันทีที่ได้เรียน เรื่องศัพท์และไวยากรณ์ที่เกี่ยวข้องกับข้อความที่จะไปอ่าน

ง. เป็นการตรวจสอบสมาธิของนักเรียน และรักษาความสงบภายในห้องเรียน

15. การสอนเรียงความให้เด็กมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในช่วงโมงแรกท่านควรทำอย่างไร

ก. กำหนดหัวข้อเรื่องให้ แล้วให้นักเรียนแต่งตามความสามารถ

ข. ครูแนะส่วนที่จะเขียนให้พอประมาณ เช่น คำศัพท์ รูปแบบของประโยคที่จะเขียน

ค. ให้นักเรียนใช้คำและโครงสร้างตามแบบที่ครูกำหนดให้

ง. ให้นักเรียนคิดเรื่องเอาเอง และให้อิสระในการเขียน

16. การสอนเขียนประ เภททำแบบฝึกหัดไวยากรณ์ทำเมื่อใด

ก. หลังจากครูอธิบายกฎเกณฑ์ไวยากรณ์แล้ว

ข. หลังจากที่ได้ฝึก Grammar Drill 2-3 ครั้งแล้ว

ค. ก่อนการฝึก Grammar Drill

ง. ภายหลังที่ครูได้ให้ตัวอย่างประกอบคำอธิบายกฎไวยากรณ์แล้ว

ตอนที่ 3

ธรรมชาติของภาษาและการเรียนรู้

1. การสอนภาษาที่ถูกลบโอกาสให้เด็กได้ฝึกถึง 60-80% (และครูพูดเพียง 20-40%)
ของเวลาเรียนทั้งหมดนั้น แสดงว่าครูเชื่อในลักษณะใดของภาษา
 - ก. ภาษาพูดเกี่ยวข้องกับประสบการณ์ของผู้พูด
 - ข. ภาษาพูดทำให้ผู้พูดและผู้ฟังมีความผูกพันซึ่งกันและกัน
 - ค. ภาษาพูดมีความสำคัญมากกว่าภาษาเขียน
 - ง. ภาษาพูดสะท้อนให้เห็นถึงบุคลิกภาพของผู้พูด
2. ครูที่เชื่อว่าภาษาเป็นพฤติกรรมของมนุษย์โดยเฉพาะจะกระทำกิจกรรมในข้อใดมากที่สุด
 - ก. สอนให้นักเรียนแสดงออกทั้งในด้านการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน
 - ข. สอนให้นักเรียนไต่ถามถึงลักษณะต่างๆของภาษาที่กำลังเรียนอยู่
 - ค. สอนนักเรียนให้รู้จักลักษณะของการสื่อความหมายของมนุษย์
ด้วยวิธีการต่างๆ
 - ง. คิดค้นหาวิธีการและเครื่องมืออำนวยความสะดวกในการสอนภาษา
ให้มากที่สุด
3. ในปัจจุบันคนทั่วไปเรียกผงชั๊กชอกว่า "แสบ" ทั้งๆที่แสบ เป็นยี่ห้อของผงชั๊กชอก
ชนิดหนึ่ง เท่านั้น และแสบ เป็นคำเรียกผงชั๊กชอกซึ่งในตอนแรกเรายังไม่มีคำใช้เรียก
ชื่อ จากข้อมูลนี้ทำให้เห็นว่า
 - ก. ภาษาเกิดขึ้นเพราะความจำเป็นในการดำเนินชีวิตของคนในสังคม
 - ข. ภาษาสะท้อนให้เห็นถึงสภาพวัฒนธรรมของคนในสังคม
 - ค. ภาษาสะท้อนให้เห็นถึงบุคลิกภาพและความเชื่อของคนในสังคม
 - ง. ภาษาเป็นพฤติกรรมเชิงสร้างสรรค์ของคนในสังคม

4. ชาวเอเชียไม่มีคำเรียก หิมะ ถึง 3 คำคือหิมะที่กำลังตก หิมะที่ถูกลมพัด และ หิมะที่ตกอยู่บนพื้นดิน ส่วน ไทย จีน ลาว มีคำเรียกหิมะอยู่คำเดียว ขอความ
นี้แสดงว่า

- ก. ภาษาช่วยในการสื่อความหมายในการดำเนินชีวิตของคนในสังคม
- ข. ภาษาสะท้อนให้เห็นถึงสภาพแวดล้อมและวัฒนธรรมของคนในสังคม
- ค. ภาษาที่มีลักษณะเป็นอิสระจากมนุษย์ก็เกิดขึ้นเองโดยธรรมชาติ
- ง. เกิดจากการบังเอิญ แล้ว เป็นที่ยอมรับของคนในสังคมนั้น

5. ภาษาทุกภาษา

- ก. มีโครงสร้างพื้นฐานบางลักษณะร่วมกัน
- ข. มีสิ่งกับเรื่องคำที่ใช้ เรียกชื่อตรงกัน
- ค. มีเสียงที่มีปัญหาคลายคลึงกัน
- ง. ถูกทุกข้อ

6. ความทฤษฎีภาษาศาสตร์ เชื่อว่า

- ก. ภาษาเป็นพฤติกรรมของมนุษย์โดยเฉพาะ
- ข. สัตว์แต่ละชนิดจะมีภาษาของตนเอง
- ค. เราอาจสอนภาษาให้แกสัตว์บางชนิดได้
- ง. ถูกทุกข้อ

7. คำว่า "กิน" ของเราไม่เปลี่ยนแปลงตลอดเวลาเหมือนคำ "eat" ของฝรั่ง เพราะ

- ก. ภาษาอังกฤษและภาษาไทยบางก็มีลักษณะเป็นของตนเอง
- ข. ภาษาไทยไม่มีคำอธิบายถึงสภาวะหรือเหตุการณ์ในอดีต-ปัจจุบัน-อนาคต
- ค. คำว่า "กิน" ได้ใจความอยู่แล้ว
- ง. ภาษาสะท้อนให้เห็นวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมของสังคม (หรือ วัฒนธรรมของ เรากับฝรั่งต่างกัน)

8. สมมติ นาย ก. คิดคำใหม่ขึ้นมาว่า "เน" โดยให้ความหมายว่า ตกใจ ท่านคิดว่า คำ "เน" นี้

- ก. ใช้ได้ในกรณีอื่นยอมรับ
- ข. ใช้ได้เพราะว่าเสียงนี้มีในภาษาไทย
- ค. ใช้ได้เพราะนาย ก. เป็นผู้เชี่ยวชาญทางภาษา
- ง. ใช้ได้เพราะนาย ก. ใช้คำนี้เสมอๆ

9. การที่มนุษย์สมัยโบราณสามารถสื่อสารกันได้โดยไม่ต้องมีภาษาเขียนแสดงว่า

- ก. ภาษาพูดมีมาก่อนภาษาเขียน เป็นเวลานาน
- ข. ภาษาพูดมีกฎเกณฑ์น้อยกว่าภาษาเขียน
- ค. ภาษาเขียนยากกว่าภาษาพูด
- ง. ภาษาเขียนมีใช้เฉพาะชนที่เจริญแล้ว

10. การที่เราเรียงประโยคว่า "ลูกการรายใหญ่" แทนที่จะเป็น "รายใหญ่ลูกคา" ทั้งนี้เพราะ

- ก. ภาษามีกฎเกณฑ์ในการเรียงลำดับคำ
- ข. ภาษาขึ้นอยู่กับกฎเกณฑ์ในการพูด
- ค. ภาษาทำนายล่วงหน้าได้ และมีเหตุผล
- ง. ภาษากำหนดพฤติกรรมของมนุษย์

11. พัฒนาการด้านภาษาแม่ชั้นใดที่เกิดขึ้นก่อน

- ก. เด็กพูดเสียงอ้อแอ้ในลำคอ
- ข. เด็กเลียนเสียงแม่โดยบางแม่จะไม่เข้าใจ
- ค. เด็กบังคับริมฝีปากและลิ้นได้
- ง. เด็กเข้าใจคำบางคำได้ แต่ยังไม่สามารถโต้ตอบได้

12. ผู้ที่เข้าใจความหมายของ "รตฺนหฺมาทฺยา" ว่า

1. รตฺนหฺมาทฺยหนึ่ง ซึ่งตายอยู่แล้ว

2. รตฺนหฺมาทฺยที่ว่างอยู่ แล้วหฺมาทฺยา ฯลฯ

แสดงว่าเขามีสมรรถภาพทางภาษาในข้อใด

ก. ความสามารถที่จะเข้าใจความหมายหลายนัยของประโยคใด

ข. ความสามารถที่จะเข้าใจหน้าที่ของประธานและกรรม

ค. ความสามารถที่จะเข้าใจประโยคใดโดยไม่มีจำนวนจำกัด

ง. ความสามารถในการตีความหมายจากประสบการณ์เดิม

13. การที่ท่านเข้าใจประโยคที่ว่า "สมเด็จพระนารายณ์มหาราชทรงขับเครื่องบินเจ็ตไปทิ้งระเบิดนิวตรอนที่จีนแดง" ทั้งๆ ที่ไม่มีเหตุการณ์อย่างนี้เกิดขึ้น และประโยคนี้นั้นท่านก็ไม่เคยได้ยินมาก่อน แสดงว่าท่านมีสมรรถภาพทางภาษาด้านใด

ก. ความสามารถที่จะเข้าใจและสร้างประโยคที่จำนวนไม่ระบุ

ข. ความสามารถในการเข้าใจศัพท์ที่มีจำนวนไม่ระบุ

ค. ความสามารถในการเข้าใจสถานการณ์ซึ่ง เป็นไปไม่ได้

ง. ผิดทุกข้อ

14. ขอความต่อไปนี้ ขอไหนถูกต้องที่สุด

ก. ภาษาแต่ละภาษามีความสมบูรณ์ในตัวของมันเอง

ข. ภาษาของชาติต่างๆ บางภาษาก็ดีกว่าอีกภาษาหนึ่ง

ค. ภาษาเป็นวัฒนธรรมของมนุษย์ที่ไม่มีวันเสื่อมสลาย

ง. ภาษาเป็นสื่อกลางติดต่อระหว่างทุกคนทั่วโลก

15. ที่กล่าวว่า ภาษามนุษย์มีความสมบูรณ์ในตัวเองหมายความว่าอย่างไร
- ก. ทุกภาษามีศัพท์สำหรับที่จะใช้เรียกชื่อสิ่งของทุกอย่างได้
 - ข. ไวยากรณ์ของภาษาหนึ่งสามารถนำไปใช้แทนลักษณะโครงสร้างของอีกภาษาหนึ่งได้
 - ค. ภาษาแต่ละภาษามีคำศัพท์โครงสร้างที่แน่นอนตายตัว
 - ง. ภาษาสามารถที่จะยืดหยุ่นได้ตามความต้องการและการเปลี่ยนแปลงของสังคม

16. กฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ของภาษาตามแนวคิดของนักภาษาศาสตร์ปัจจุบันหมายถึงอะไร
- ก. ลักษณะที่ใช้อธิบายลักษณะการพูด (speech habit) ของคนในภาษานั้น
 - ข. สิ่งที่ใช้เป็นมาตรฐานการวัดความถูกต้องของการใช้ภาษา
 - ค. สิ่งที่เป็นตัวกำหนดความหมายในภาษาพูดในการสื่อความหมาย
 - ง. เครื่องมือในการใช้และสร้างประโยคที่ถูกต้องในภาษาเขียน

17. ทักษะด้านการแสดงออก หรือ Productive skills ได้แก่ทักษะในชั้นใด

- ก. การฟังและการพูด
- ข. การอ่านและการเขียน
- ค. การฟังและการเขียน
- ง. การพูดและการเขียน

18. การที่ท่านให้เด็กเรียนภาษาต่างประเทศ โดยใช้วิธีบททวนและฝึกซ้ำในสิ่งที่เรียนมานั้น ตรงกับความเชื่อในข้อใด

- ก. กฎแห่งความพร้อม
- ข. กฎแห่งผล
- ค. กฎแห่งการเสริมแรง
- ง. กฎแห่งการฝึกหัด

19. เด็กๆ จะหัดพูดก่อนที่จะเขียนหรืออ่านได้ โดยลักษณะนี้คือว่า

ก. ภาษาพูดเป็นภาษาเบื้องต้น

ข. เด็กจะเขียนไม่เก่งถ้าไม่หัดพูดก่อน

ค. เป็นสิ่งปฏิบัติกันมาตั้งแต่ครั้ง เดิมว่า เด็กต้องหัดพูดก่อน

ง. เราต้องให้เด็กหัดพูดก่อน เด็กจะไล่ไม่เป็นใบ้

20. นิทานพื้นบ้านหรือตำนานต่างๆ ถายทอดมาถึงปัจจุบันโดยการ เล่าสืบต่อกันมานาน
ก่อนที่จะมีการบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษร แสดงให้ เราเห็นว่า

ก. คนสมัยก่อนความจำแม่นยำ

ข. ภาษาพูดมีมาก่อนภาษาเขียน เป็น เวลานาน

ค. คนสมัยก่อนชอบ เล่านิทาน

ง. คนสมัยก่อนชอบฟัง